IAN FLEMING

007

JAMES BOND

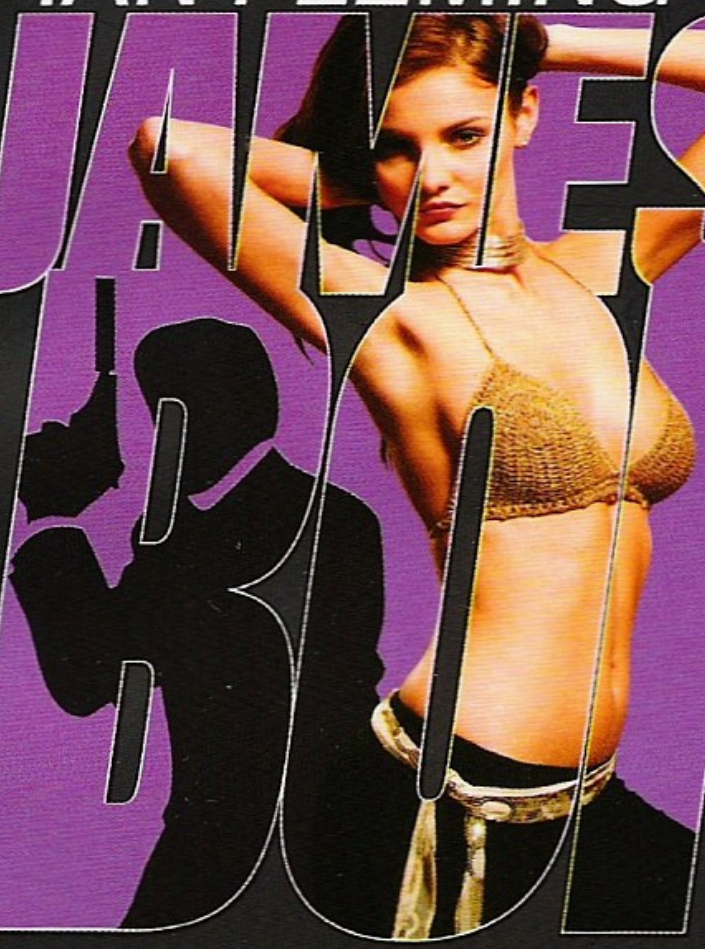

PISTOLUL DE AUR

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECTIILE CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea..

Ian Fleming

JAMES BOND 007

Pistolul de aur

Traducere din limba engleză şi note de
Anacaona Mîndrilă-Sonetto

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Pistolul de aur
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright
© Glidrose Productions Ltd, 1965
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN
Pistolul de aur / Ian Fleming ; trad. de Anacaona Mîndrilă Sonetto. - București : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92729-3-0

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111-31=135.1

CAPITOLUL 1

„Cu ce vă pot ajuta?“

În Serviciul Secret există multe lucruri ținute secrete chiar şi față de ofițerii cu cel mai înalt rang din organizație. Doar M. şi şeful său de personal ştiu absolut tot ce e de ştiut. Cel din urmă e răspunzător de ținerea la zi a evidenței strict secrete numită „Registrul de război“, aşa încât, în eventualitatea morții amândurora, întreaga poveste – cu excepția datelor aflate individual la dispoziția diferitelor departamente şi birouri – să fie disponibilă pentru succesorii lor.

Un lucru pe care James Bond, de pildă, nu-l cunoştea era maşinăria de la sediu care se ocupa de public, fie el prietenos sau nu – bețivi, țicniți, cereri de bună credință de a intra în Serviciu şi agenți inamici cu planuri de penetrare sau chiar de asasinat. Dar în dimineața aceea friguroasă şi senină de noiembrie avea să vadă în funcțiune respectivele resorturi atent asamblate.

Fata de la centrala Ministerului Apărării apăsă butonul „Aşteptare“ şi-i spuse vecinei sale:

— Încă un descreierat care zice că-i James Bond! Îi ştie chiar şi numărul de cod. Spune că vrea să vorbească personal cu M.

Fata cealaltă, cu mai mare vechime, ridică din umeri. La centrală se primiseră numeroase

telefoane similare în ultimul an, de când presa anunțase moartea lui James Bond într-o misiune în Japonia. Existase chiar şi o femeie absolut sâcâitoare care, de fiecare dată când era lună plină, transmitea mesaje de la Bond, de pe planeta Uranus, unde acesta părea să fi rămas blocat în timp ce-şi aştepta intrarea în rai.

— Transferă-l la Departamentul de legătură, Pat, zise a doua fată.

Departamentul de legătură era primul resort al maşinăriei, prima sită. Centralista reveni pe fir.

— O clipă, domnule. Vă voi face legătura cu un ofițer care ar putea să vă ajute.

Aşezat pe marginea patului, James Bond spuse:

— Mulțumesc.

Se aşteptase la oarecare întârziere până să-şi poată dovedi identitatea. Fusese prevenit să se aştepte la asta de către fermecătorul „colonel Boris", care se ocupase de el în ultimele câteva luni, după ce-şi terminase tratamentul în luxosul institut de pe Nevski Prospekt, în Leningrad. Pe fir se auzi vocea unui bărbat.

— Aici căpitanul Walker. Cu ce vă pot ajuta?

James Bond articulă rar şi răspicat:

— La telefon comandantul James Bond. Indicativ zero-zero şapte. Vă rog să-mi faceți legătura cu M. sau cu secretara lui, domnişoara Moneypenny. Vreau să stabilesc o întrevedere.

Căpitanul Walker apăsă două butoane de pe partea laterală a telefonului său. Primul buton porni înregistrarea pe casetofon, pentru uzul departamentului său, iar celălalt îl alertă pe unul dintre ofițerii de serviciu din Sala operativă a Diviziei Speciale de la Scotland Yard

că ar trebui să asculte conversația, să identifice locul de origine al apelului și să înceapă imediat urmărirea apelantului. Acum depindea de căpitanul Walker – care era de fapt un foarte inteligent anchetator al serviciului de spionaj militar, fost prizonier de război – să-l țină de vorbă pe subiect timp de cinci minute sau cât mai aproape posibil de acest interval.

— Mă tem că nu le cunosc pe aceste două persoane, zise el. Sunteți sigur că aveți numărul corect?

James Bond repetă cu răbdare numărul din zona Regent al principalei linii telefonice de apel dinspre exterior a Serviciului Secret. Îl uitase, împreună cu multe alte lucruri, dar colonelul Boris îl cunoștea și-l pusese să-l noteze printre rândurile scrise mărunt de pe prima pagină a pașaportului său britanic falsificat, care spunea că îl cheamă Frank Westmacott și e director de firmă.

— Da, spuse căpitanul Walker cu înțelegere. Se pare că partea asta am lămurit-o, dar mă tem că nu-i pot identifica pe acești oameni cu care vreți să vorbiți. Cine anume sunt? Acest domn Em, de pildă. Nu cred că avem pe nimeni cu acest nume la minister.

— Vrei să-l spun pe litere? Îți dai seama că e o linie neprotejată?

Pe căpitanul Walker îl impresionă încrederea din glasul vorbitorului. Apăsă alt buton, făcând să sune soneria unui telefon, așa încât s-o audă Bond, și spuse:

— Vă rog, așteptați o clipă. Mă sună cineva pe linia cealaltă.

Căpitanul Walker luă legătura cu șeful departamentului său.

— Îmi cer scuze, domnule, dar am la telefon un tip care zice că e James Bond și vrea să

vorbească cu M. Ştiu că pare o aiureală şi am luat măsurile obişnuite cu Divizia specială şi cu tot restul, dar aţi vrea să ascultaţi un minut? Mulţumesc, domnule!

Două încăperi mai încolo, un bărbat hărţuit – şeful securităţii Serviciului Secret – exclamă „Fir-ar să fie!" şi apăsă un buton. Un microfon aflat pe masa lui de lucru se trezi la viaţă. Şeful securităţii încremeni locului; tânjea grozav după o ţigară, dar acum biroul lui era „în direct" cu căpitanul Walker şi cu nebunul care-şi zicea „James Bond". Vocea căpitanului Walker răsună puternic.

— Îmi cer scuze. Să vedem: acest om, domnul Em, cu care vreţi să vorbiţi... Sunt sigur că nu e cazul să ne facem griji din cauza siguranţei. Aţi putea fi mai concret?

James Bond se încruntă. Nu ştia că s-a încruntat şi n-ar fi fost în stare să explice de ce o făcuse. Coborând vocea – iarăşi inexplicabil –, zise:

— Sir Miles Messervy, amiral. E şeful unui departament din ministerul dumitale. Numărul biroului lui era doisprezece, la etajul al optulea. Avea o secretară, domnişoara Moneypenny. O fată frumoasă, brunetă. Să-ţi spun şi numele şefului de personal? Nu? Ei bine, să vedem: e miercuri. Să-ţi spun care va fi felul principal în meniul cantinei? Ar trebui să fie budincă cu carne şi rinichi.

Şeful securităţii ridică receptorul telefonului cu fir direct cu căpitanul Walker. Acesta îi spuse lui James Bond:

— Drăcie! Iar sună celălalt telefon! Durează doar o clipă.

Răspunse la telefonul verde.

— Da, domnule.

— Nu-mi place treaba cu budinca aceea cu carne şi rinichi! Fă-i legătura cu Durul. Nu,

anulează. Cu Blândul. Moartea lui zero-zero şapte a avut de la bun început ceva ciudat. Fără cadavru, fără dovezi concrete... Şi indivizii de pe insula aceea japoneză mi-a părut mereu cam secretoşi. Prefăcătoria cu „faţa de piatră". Există o mică posibilitate... Ţine-mă la curent, te rog.

Căpitanul Walker reveni la telefon cu James Bond.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, e o zi agitată. Acum, în privinţa cererii dumneavoastră, mă tem că nu vă pot ajuta personal. Nu ţine de partea mea de minister. Cel cu care ar trebui să vorbiţi e maiorul Townsend. El ar trebui să-l poată localiza pe omul acesta pe care vreţi să-l vedeţi. Aveţi ceva de scris? Adresa e Kensington Cloisters numărul 44. Aţi notat? Kensington doi de cinci, doi de cinci. Daţi-mi zece minute ca să schimb o vorbă cu el şi să văd dacă vă poate ajuta. Bine?

— Eşti foarte amabil, zise Bond aton.

Puse receptorul în furcă, aşteptă exact zece minute, după care ridică receptorul şi ceru să i se facă legătura cu numărul respectiv.

James Bond stătea la hotelul Ritz. Aşa-i spusese colonelul Boris să facă. Dosarul lui Bond de la KGB îl descria ca fiind un ins care trăieşte pe picior mare, aşa că la sosirea în Londra trebui să respecte imaginea KGB-ului despre viaţa pe picior mare. Bond coborî cu liftul la intrarea dinspre strada Arlington a hotelului. Un bărbat aflat la standul de ziare îi făcu o fotografie bună din profil cu un aparat Minox prins la butonieră. Când Bond coborî treptele scunde ce duceau pe trotuar şi-i ceru comisionarului să-i cheme un taxi, alt aparat de fotografiat, de astă dată cu obiectiv telescopic, fu declanşat de mai multe ori dintr-o dubă a spălătoriei Red Roses, aflată

în dreptul intrării pentru aprovizionare învecinate, iar la momentul oportun, aceeaşi dubă porni după taxiul lui Bond, în timp ce bărbatul dinăuntru dădu un scurt raport Sălii operative a Diviziei Speciale.

Clădirea de la Kensington Cloisters numărul 44 era un conac victorian mohorât, din cărămidă roşie murdară. Fusese ales pentru scopul pe care-l slujea fiindcă pe vremuri servise drept cartier general al Ligii Imperiale pentru Atenuarea Zgomotului, iar la intrare încă se mai găsea placa de bronz cu numele acestei organizaţii de mult defuncte, a cărei cochilie goală fusese achiziţionată de Serviciul Secret prin intermediul Biroului de relaţii al Commonwealth-ului. Clădirea mai avea un subsol demodat, spaţios, reamenajat sub forma mai multor celule de detenţie, şi o ieşire dosnică spre o pajişte tăcută.

Duba spălătoriei Red Roses aşteptă până ce uşa de la intrare se închise în urma lui James Bond, după care plecă alene spre garajul aflat nu departe de Scotland Yard, înăuntrul ei desfăşurându-se procesul de developare a filmului.

— Am întâlnire cu maiorul Townsend, zise Bond.

— Da, domnule, vă aşteaptă. Pot să vă iau impermeabilul?

Portarul cu înfăţişare puternică puse haina pe un umeraş şi o agăţă pe un cârlig din şirul aflat lângă uşă. Imediat ce Bond ajungea în spatele uşilor închise cu maiorul Townsend, haina avea să plece rapid la laboratorul de la etajul întâi, unde avea să i se afle proveniența, pe baza examinării ţesăturii. Urma să se extragă şi praf din buzunare, pentru o cercetare mai tihnită.

— Vă rog să mă urmați, domnule.

Coridorul era îngust, îmbrăcat în lambriuri proaspăt vopsite, cu o singură fereastră înaltă ce ascundea fluoroscopul declanşat automat de sub mocheta cu model urât. Rezultatele obținute de ochiul radiografic al aparatului aveau să fie trimise în laboratorul de deasupra culoarului. Culoarul se termina cu două uşi plasate față-n față, marcate „A" şi „B". Portarul bătu la uşa camerei B şi se dădu la o parte, lăsându-l pe Bond să intre.

Era o încăpere plăcută, foarte luminoasă, cu podeaua complet acoperită cu mochetă Wilton cenuşie ca pana de porumbel. Gravurile cu teme militare de pe pereți aveau rame scumpe. În cămin ardea un foc mic, dar vesel, iar pe polița în stil Adam se înşirau mai multe trofee de argint şi două fotografii în rame de piele – una înfățişând o femeie drăguță, iar cealaltă, trei copii drăguți. În mijloc exista o masă cu un vas cu flori, iar de o parte şi de alta a focului se aflau două fotolii comode. Nicio masă de scris, niciun fişet, nimic cu aer oficial. Un bărbat înalt, la fel de plăcut ca încăperea, se ridică de pe fotoliu mai îndepărtat de uşă, lăsă ziarul *The Times* să cadă pe mochetă şi veni spre Bond cu un zâmbet de bun-venit pe chip, întinzându-i mâna fermă, uscată. Acesta era Blândul.

— Intră, intră! Ia loc! O țigară? Nu din cele pe care-mi aduc aminte că le preferai, ci doar bătrânele Senior Service.

Maiorul Townsend pregătise cu grijă remarca aceea cu miez – o referire la faptul că lui Bond îi plăceau țigările Morland Special, cu trei cercuri aurii. Remarcă aparenta lipsă de înțelegere a lui Bond, care luă o țigară şi acceptă focul. Se aşezară față-n față; maiorul

Townsend se aşează comod, picior peste picior, în timp ce Bond rămase cu spatele drept, fără a se sprijini de spetează.

— Ia spune, cu ce te pot ajuta? întrebă Townsend.

De cealaltă parte a coridorului, în Camera A – un cub rece, proiectat de Oficiul Lucrărilor, cu un foc de gaz sâsâitor, fără alt mobilier în afara unei mese de lucru urâte şi a două scaune din lemn aşezate de o parte şi de alta a ei, sub neonul dezvelit –, primirea făcută lui Bond de către Dur, fostul şef al poliţiei („fostul" din cauza unui caz de brutalitate în Glasgow pentru care ar fi fost condamnat) ar fi fost foarte diferită. Acolo, bărbatul care trecea drept domnul Robson i-ar fi aplicat integral tratamentul intimidării – un interogatoriu dur, tiranizator, ameninţări cu închisoarea pentru declararea unei identităţi false şi Dumnezeu mai ştie ce şi, poate, dacă ar fi vădit semne de ostilitate ori ar fi dat impresia că devine o pacoste, o mică bumbăceală judicioasă în subsol.

Aceasta era sita supremă ce alegea grâul de neghină în rândul membrilor populaţiei care doreau să capete acces la „Serviciul Secret". Alţi oameni din clădire se ocupau de scrisori. Cele scrise cu creionul sau cu cerneală de mai multe culori şi cele ce includeau şi o fotografie rămâneau fără răspuns. Cele care conţineau ameninţări şi cele litigioase erau trimise la Divizia Specială. Cele consistente şi solide plecau, însoţite de un comentariu al celui mai bun grafolog din branşă, la Departamentul de legătură al Sediului, pentru „măsuri ulterioare". Pachetele mergeau automat – şi foarte rapid – la Brigada de neutralizare a bombelor de la unitatea militară Knightsbridge. Urechea acului era îngustă şi, în ansamblu, discrimina în mod

corect. Sistemul era costisitor, însă prima îndatorire a unui serviciu secret e aceea de a rămâne nu doar secret, ci şi ferit de primejdii.

Nu exista niciun motiv ca James Bond, care se aflase tot timpul în sectorul operativ al activității, să aibă cele mai vagi cunoştințe despre măruntaiele serviciului, aşa cum n-avea nevoie nici să înțeleagă misterele instalației sanitare sau ale alimentării cu electricitate a apartamentului său din Chelsea ori funcționarea propriilor săi rinichi. Colonelul Boris însă cunoştea întreaga rutină. Serviciile secrete ale tuturor marilor puteri cunosc fața publică a adversarelor lor, iar colonelul Boris descrisese cu foarte mare acuratețe tratamentul la care trebuia să se aştepte James Bond înainte de a fi „autorizat" şi de a i se permite accesul în biroul fostului său şef.

Aşa că acum, James Bond tăcu câteva clipe înainte să-i răspundă maiorului Townsend cu ce îl poate ajuta. Se uită la Blând şi apoi la foc. Adună pe elemente acuratețea portretul maiorului Townsend care-i fusese descris şi, înainte de a spune ce avea de spus, îi dădu colonelului Boris un punctaj de nouăzeci din o sută. Fața cea mare, prietenoasă, ochii căprui-deschis depărtați, mărginiți de ridurile unui milion de zâmbete, mustața în stil militar, monoclul fără ramă ce atârna de un şnur subțire, negru, părul nisipiu rărit, pieptănat peste cap, imaculatul costum albastru la două rânduri, gulerul alb, tare şi cravata Brigade – toate erau prezente. Însă colonelul Boris nu-i spusese că ochii cei prietenoşi aveau răceala a două țevi de puşcă şi nici că buzele erau subțiri, de savant. James Bond rosti răbdător:

— E foarte simplu. Sunt cine spun că sunt. Fac ceea ce ar trebui să fac în mod firesc,

şi anume să mă prezint la M. ca să-i dau raportul.

— Într-adevăr. Însă trebuie să înțelegi (un surâs plin de compasiune) că am pierdut legătura cu dumneata de aproape un an. Ai fost declarat oficial „dispărut, probabil ucis". Ba chiar ți-a apărut necrologul în *The Times*! Ai vreo dovadă a identității dumitale? Recunosc că semeni foarte mult cu cel din fotografii, dar sunt convins că înțelegi că trebuie să fim foarte siguri înainte de a te lăsa să treci mai departe în ierarhie.

— Secretara mea era domnişoara Mary Goodnight. Ea m-ar recunoaşte cu siguranță – la fel şi alți zeci de oameni de la sediu.

— Domnişoara Goodnight a primit o misiune în străinătate. Îmi poți face o scurtă descriere a sediului, doar geografia principală?

Bond se conformă.

— În regulă. Acum spune-mi cine era domnişoara Maria Freudenstadt.

— Era?

— Da, a murit.

— Mă gândeam eu că nu va rezista mult! Era agentă dublă, lucra pentru KGB. O controla Departamentul 100. Nu mi s-ar mulțumi deloc dacă ți-aş spune mai mult de atât.

Maiorul Townsend fusese pregătit cu această întrebare ultrasecretă şi i se dăduse şi răspunsul – mai mult sau mai puțin aşa cum îl formulase Bond. Acesta era argumentul decisiv. Bărbatul din fața lui nu putea fi altul decât James Bond.

— Ei, facem progrese frumoase! Acum rămâne doar să aflu de unde vii şi unde ai fost atâtea luni, după care nu te voi mai reține.

— Regret, dar asta pot să-i spun doar lui M., personal.

— Înțeleg, zise maiorul Townsend luându-şi o mină meditativă. Păi dă-mi voie să dau un telefon, două şi să văd ce se poate face. Ai citit ziarul *Times* de azi? întrebă el ridicându-se în picioare.

Luă ziarul şi i-l dădu lui Bond. Hârtia fusese tratată special ca să permită prelevarea unor amprente bune.

— Mă întorc imediat.

Maiorul Townsend închise uşa în urmă-i, traversă coridorul şi intră pe uşa marcată „A", unde ştia că „domnul Robson" e singur.

— Scuze că te deranjez, Fred, pot să folosesc codificatorul tău telefonic?

Bărbatul voinic aflat la masa de lucru mormăi ceva pe lângă coada pipei, rămânând aplecat asupra ştirilor despre cursele de la amiază din ziarul *Evening Standard*. Maiorul Townsend ridică receptorul telefonului verde şi i se făcu legătura cu laboratorul.

— La telefon maiorul Townsend. Comentarii?

Ascultă atent, mulțumi, după care luă legătura cu şeful securității de la sediu.

— Ei bine, domnule, cred că nu poate fi decât zero-zero şapte. Ceva mai slab decât în poze. Vă voi da amprentele lui imediat ce pleacă. Poartă ținuta obişnuită – costum bleumarin la un rând, cămaşă albă, cravată neagră din mătase croşetată, pantofi negri fără şireturi, dar toate par nou-nouțe. Impermeabilul a fost cumpărat ieri de la Burberry. A răspuns corect la întrebarea despre Freudenstadt, însă zice că nu-i va spune nimic despre sine decât lui M., personal. Dar indiferent cine e, nu-mi prea place treaba! A dat-o rasol cu țigările lui speciale. Are o privire ciudată, opacă, cumva distrată, şi fluoroscopul arată că are o armă în

buzunarul drept al hainei – o şmecherie curioasă, pare să n-aibă pat. Aş zice că e bolnav. Personal, n-aş recomanda ca M. să-l primească, dar dacă nu-l primeşte habar n-am cum să-l facem să vorbească. (Ascultă câteva clipe.) Foarte bine, domnule. Rămân lângă telefon. Mă găsiţi la interiorul domnului Robson.

În încăpere se lăsă tăcerea. Cei doi bărbaţi nu se înţelegeau prea grozav. Maiorul Townsend privea focul alimentat de gaz, punându-şi întrebări cu privire la bărbatul aflat în camera alăturată. Telefonul ţârâi.

— Da, domnule. Foarte bine, domnule. Trimite secretara dumneavoastră o maşină de serviciu? Mulţumesc, domnule.

Bond rămăsese în aceeaşi postură dreaptă, cu ziarul nedeschis în mână. Maiorul Townsend îl anunţă vesel:

— Ei bine, s-a rezolvat! M. a trimis vorbă că se simte extrem de uşurat că eşti teafăr şi că va fi liber peste o jumătate de oră. Maşina ar trebui să ajungă aici în vreo zece minute. Iar şeful de personal spune că speră să fii liber să iei prânzul cu el după aceea.

James Bond zâmbi pentru prima oară – un zâmbet slab, care nu-i lumină ochii.

— Foarte amabil din partea lui. Spune-i, te rog, că mă tem că nu voi fi liber.

CAPITOLUL 2

Atentat!

Stând în fața mesei de lucru a lui M., şeful de personal spuse cu fermitate:

— Eu unul zău că n-aş face-o, domnule! Pot să discut eu cu el sau o poate face altcineva. Fără doar şi poate, e chiar el. Şeful securității tocmai a confirmat amprentele, iar fotografiile sunt în regulă, la fel şi înregistrarea vocii. Dar prea multe lucruri nu ies la socoteală! Paşaportul fals pe care l-am găsit în camera lui de la Ritz, de pildă. De acord, să zicem că a vrut să se întoarcă în țară fără zarvă. Dar falsul e prea bun! Tipic pentru KGB. Şi ultima viză de intrare e în Germania de Vest, alaltăieri. De ce nu s-a prezentat la Biroul B sau W? Şefii ambelor birouri sunt prieteni cu el, mai ales zero unu şase din Berlin. Şi de ce nu s-a dus să-şi vadă apartamentul? Are acolo un fel de menajeră, o scoțiană pe nume May care a jurat tot timpul că e viu şi a acoperit cheltuielile de întreținere din economiile ei. Hotelul Ritz sugerează un fel de Bond „de scenă". Şi hainele astea noi – de cc şi-a bătut capul cu ele? Nu contează ce purta când a sosit în Dover. Normal ar fi fost ca, dacă era în zdrențe, să mă fi sunat – avea numărul meu de acasă – şi să-mi fi cerut să-l rezolv. Ar fi băut câteva pahare, mi-ar fi descris pe scurt povestea şi apoi s-ar fi prezentat aici. Dar în

loc de toate astea avem abordarea asta tipică de penetrare şi cei de la securitate sunt al naibii de îngrijoraţi!

Şeful de personal se opri. Ştia că nu se face ascultat. Imediat ce începuse, M. îşi răsucise pieziş scaunul şi rămăsese aşa, privind posomorât linia neregulată a acoperişurilor Londrei dincolo de fereastră şi trăgând ocazional din pipa neaprinsă. Încăpăţânat, şeful de personal încheie:

— Credeţi că puteţi lăsa povestea asta în seama mea, domnule? Pot să iau legătura într-o clipă cu Sir James Molony şi să-l internez pe zero-zero şapte la Park, pentru observaţie şi tratament. Totul se va face cu mare blândeţe, tratament de VIP şi aşa mai departe. Pot să-i spun că aţi fost chemat la Cabinet sau ceva. Securitatea zce că zero-zero şapte e cam slab. Îl ajutăm să se înzdrăvenească, îşi face convalescenţa şi tot restul. Ăsta poate fi pretextul. Dacă se înfurie putem oricând să-i dăm ceva hapuri. Mi-e bun prieten, n-o să ne poarte pică. Se vede clar: are nevoie să fie readus pe linia de plutire – asta, dacă reuşim.

M. îşi roti încet scaunul, privi faţa cea obosită şi îngrijorată pe care se citea tensiunea provocată de postul echivalent cu cel de director adjunct al Serviciului Secret vreme de peste zece ani şi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, dar mă tem că nu e chiar aşa de simplu. L-am trimis pe zero-zero şapte în ultima misiune ca să-l smulg din grijile lui casnice. Ţii minte cum s-a întâmplat. Ei bine, habar n-aveam că misiunea aceea, care părea relativ paşnică, va sfârşi printr-o luptă aprigă cu Blofeld, nici că zero-zero şapte va dispărea de pe faţa pământului vreme de un an. Acum trebuie să aflăm ce s-a întâmplat în timpul

acelui an. Şi zero-zero şapte are dreptate: eu l-am trimis în misiunea respectivă, aşa că are tot dreptul să-mi dea raportul personal. Îl cunosc, e un om încăpăţânat. Dacă spune că nu va vorbi cu nimeni altcineva, nu va vorbi. Sigur că vreau să aflu ce i s-a întâmplat. Dumneata ai să asculţi. Să ai la îndemână doi, trei oameni de ispravă. Dacă devine brutal, intraţi şi-l săltaţi. În ce priveşte arma lui, mă pot îngriji de ea, zise M. făcând un gest vag spre tavan. Ai testat drăcia?

— Da, domnule. Funcţionează perfect. Dar...

M. ridică mâna să-l oprească pe şeful de personal.

— Regret, dar e un ordin! (Un buton al intercomului începu să pâlpâie intermitent.) El e. Trimite-l direct la mine, te rog.

— Foarte bine, domnule.

Şeful de personal ieşi şi închise uşa.

James Bond stătea în picioare şi-i zâmbea distrat domnişoarei Moneypenny, care părea extrem de tulburată. Mutându-şi privirea şi cu acelaşi zâmbet distant, Bond îl salută pe şeful de personal, fără să-i întindă mâna.

— Salutare, Bill!

— Salutare, James! răspunse Bill Tanner cu o însufleţire care suna teribil de fals în propriu-i auz. Nu ne-am văzut de-un veac!

Văzu în acelaşi timp, cu coada ochiului, că domnişoara Moneypenny clatină din cap scurt, cu emfază; o privi drept în ochi şi spuse:

— M. vrea să-l vadă pe zero-zero şapte fără întârziere.

Domnişoara Moneypenny minţi disperată:

— Ştii că M. are o şedinţă cu statul-major, la Cabinet, în cinci minute?

— Da. A spus că trebuie să-l scuteşti cumva de ea. (Şeful de personal se întoarse spre Bond.) În regulă, James, du-te. Îmi pare rău că nu putem lua prânzul împreună! Hai să stăm la o şuetă după ce termină M. cu tine.

— Foarte bine, replică Bond.

Îşi îndreptă umerii şi intră pe uşa deasupra căreia se aprinsese deja becul roşu. Domnişoara Moneypenny îşi îngropă faţa în palme şi spuse cu disperare:

— O, Bill! Ceva e în neregulă cu el! Mi-e frică!

— Linişteşte-te, Penny, spuse Bill Tanner. Am să fac tot ce pot.

Intră repede în propriul birou, închise uşa, se duse la masa de lucru şi apăsă un buton. În încăpere se auzi vocea lui M.

— Salutare, James! E minunat să te avem din nou printre noi! Ia loc şi povesteşte-mi totul.

Bill Tanner ridică receptorul telefonului interior şi ceru cu şeful securităţii.

James Bond îşi ocupă locul obişnuit, de cealaltă parte a mesei de lucru a lui M. O furtună de amintiri i se învârteji în minte, ca un film prost montat pe un proiector care a înnebunit. Impuse minţii sale să ignore furtuna. Trebuia să se concentreze la ceea ce avea de spus şi de făcut, şi la nimic altceva.

— Mă tem că încă sunt multe lucruri pe care nu mi le aduc aminte, domnule. M-am ales cu o lovitură în cap (îşi atinse tâmpla dreaptă) cândva, pe parcursul misiunii pe care m-aţi trimis s-o execut în Japonia. După aceea nu mai ştiu nimic până când m-a ridicat poliţia pe docul din Vladivostok. Habar n-am cum am ajuns acolo. Poliţiştii m-au bumbăcit niţel şi pesemne că am căpătat

încă o lovitură în cap cu ocazia respectivă, pentru că dintr-o dată mi-am adus aminte cine sunt şi că nu-s pescar japonez – fiindcă asta credeam că sunt. Atunci, desigur, poliția m-a încredințat diviziei locale a KGB-ului – că veni vorba, e o clădire mare şi cenuşie, pe strada Morskaia, în apropiere de gară şi cu fața spre port. Când cei de-acolo mi-au trimis amprentele prin belinograf la Moscova, s-a iscat o mare agitație; am fost trimis acolo cu avionul, de pe aerodromul militar Vtoraia Recika, chiar la nord de oraş, şi cei din Moscova au petrecut săptămâni întregi interogându-mă sau mai bine-zis încercând, fiindcă nu-mi aminteam nimic, decât atunci când mă îmboldeau cu câte un lucru pe care-l ştiau ei, şi atunci eram în stare să le îmbogățesc cunoştințele cu câteva detalii neclare. Foarte frustrant pentru ei!

— Foarte, comentă M., între sprâncenele căruia apăruse o uşoară încruntare. Şi le-ai spus tot ce ai putut? N-ai fost cam, ăă, generos?

— S-au purtat foarte frumos cu mine în toate privințele, domnule, aşa că a părut firesc să fac măcar atât. Există în Leningrad un institut; mi s-a acordat tratamentul VIP. Cei mai mari specialişti neurologi şi tot restul. N-au părut să-mi poarte ranchiună pentru că am lucrat aproape toată viața împotriva lor. Au venit şi alți oameni, care mi-au vorbit foarte rațional despre situația politică şi aşa mai departe. Despre nevoia ca Orientul şi Occidentul să conlucreze pentru pacea mondială. Mi-au clarificat o mulțime de lucruri la care nu mă gândisem niciodată. Pot spune că m-au convins.

Bond privea cu încăpățânare în ochii de marinar albaştri, limpezi, în care se aprinsese o scânteie roşie de furie.

— Nu cred că înțelegeți la ce mă refer, domnule. Dumneavoastră v-ați războit toată viața cu câte cineva şi faceți şi-n clipa asta acelaşi lucru. Şi m-ați folosit ca pe o unealtă aproape toată viața mea de adult. Din fericire, asta s-a terminat.

— Cu siguranță că s-a terminat! replică M. cu aprindere. Presupun că printre alte lucruri pe care le-ai uitat e faptul că ai citit rapoartele prizonierilor noştri de război din Coreea, cărora chinezii le spălaseră creierul. Dacă ruşii sunt atât de dornici de pace, la ce mai au nevoie de KGB? Conform ultimei estimări, în KGB există aproximativ o sută de mii de bărbați şi femei care „se războiesc", cum te exprimi tu, cu noi şi cu alte țări. Asta e organizația care s-a purtat atât de fermecător cu tine în Leningrad! S-a întâmplat cumva să menționeze uciderea lui Horcher şi a lui Stutz în Munchen, luna trecută?!

— A, da, domnule, răspunse Bond pe un ton răbdător, calm. Sunt nevoiți să se apere de serviciile secrete ale Occidentului. Dacă ați demobiliza toate astea, zise el făcând un gest larg cu mâna, ar fi la rândul lor bucuroşi să renunțe la KGB. Au fost foarte deschişi în privința asta.

— Şi presupun că acelaşi lucru ar fi valabil pentru cele două sute de divizii ale lor, pentru flota de submarine şi pentru rachetele balistice intercontinentale pe care le au, nu? replică aspru M.

— Desigur, domnule.

— Păi dacă oamenii ăştia ți-au părut atât de raționali şi de fermecători, de ce n-ai

rămas acolo? Alții au rămas. Burgess a murit, dar ai fi putut să te faci prieten la toartă cu Maclean!

— Noi am considerat că e mai important să mă întorc şi să lupt aici pentru pace, domnule. Dumneavoastră şi agenții dumneavoastră m-ați învățat anumite abilități folosite în războiul subteran. Mi s-a explicat cum ar putea fi folosite aceste abilități în slujba păcii.

Mâna lui Bond se îndreptă nonşalant spre buzunarul drept al hainei. La fel de nonşalant, M. îşi îndepărtă scaunul de masa de lucru şi căută cu mâna stângă butonul de sub brațul scaunului.

— Ca de pildă? întrebă M. încet, ştiind că moartea intrase în cameră şi stă lângă el şi că întrebarea lui e o invitație adresată morții de a-i lua locul pe acel scaun.

James Bond devenise încordat şi pielea din jurul buzelor îi pălise. Ochii albastru-cenuşii continuau să-l privească pe M. țintă, goi, aproape fără să-l vadă. Cuvintele sunară aspru, de parcă o compulsie lăuntrică le-ar fi obligat să țâşnească din el.

— Începutul ar fi făcut dacă adepții războiului ar putea fi eliminați, domnule. Asta e pentru numărul unu de pe listă.

Mâna țâşni din buzunar cu botul bont al armei, dar chiar în clipa când otrava începu să iasă pe țeava pistolului cu pară de cauciuc în loc de pat, coala cea mare de sticlă blindată coborî cu viteză din fanta mascată din tavan şi, cu un ultim oftat al mecanismelor hidraulice, se opri în podea. Jetul de lichid maroniu, vâscos se revărsă inofensiv în mijlocul ei şi începu să se prelingă încet, deformând imaginea feței lui M. şi a brațului pe care-l ridicase automat, pentru un plus de protecție.

Şeful de personal dăduse buzna în cameră, urmat de şeful securităţii. Se aruncară amândoi asupra lui James Bond, dar în clipa când îl prinseră de braţe, capul acestuia căzu cu bărbia în piept şi Bond ar fi alunecat de pe scaun pe podea dacă nu l-ar fi sprijinit cei doi. Îl traseră în picioare, cufundat într-un leşin adânc. Şeful securităţii adulmecă şi spuse scurt:

— Cianură! Trebuie să ieşim toţi aici! Şi încă al naibii de repede!

(Situaţia de urgenţă făcuse să dispară „manierele elegante" de la sediu.) Pistolul zăcea pe jos, acolo unde căzuse. Îi trase un şut şi-i spuse lui M., care ieşise de după scutul său din sticlă:

— Domnule, vă rog să ieşiţi din încăpere. Repede! Voi pune să se facă curăţenie în pauza de prânz.

Era un ordin. M. se duse la uşa deschisă. Cu mâna strânsă pumn la gură, domnişoara Moneypenny privi îngrozită cum corpul inert al lui James Bond e târât afară din încăpere, lăsând urme pe covor cu tocurile pantofilor, şi dus în biroul şefului de personal. M. spuse aspru:

— Închide uşa aceea, domnişoară Moneypenny! Ia legătura imediat cu medicul militar de serviciu. Hai, fată! Nu sta acolo cu gura căscată! Şi să nu spui nimănui o vorbă în legătură cu asta! Ai înţeles?

Domnişoara Moneypenny îşi impuse să se îndepărteze de pragul isteriei. Cu un „Da, domnule!" automat, închise uşa şi întinse mâna după telefonul ce asigura comunicaţiile între birouri.

M. intră în biroul şefului de personal şi închise uşa. Şeful securităţii se afla în genunchi, lângă Bond. Îi lărgise cravata, îi descheiase

nasturele gulerului şi-i căuta pulsul. Faţa lui Bond era albă şi scăldată de sudoare; respira cu un hârâit disperat, de parcă tocmai ar fi alergat la maraton. M. se uită o clipă în jos, la el, după care, ascunzându-şi faţa de ceilalţi, îşi mută privirea spre perete, dincolo de corpul celui leşinat. Se întoarse spre şeful de personal şi zise aspru:

— Ei, asta e! Predecesorul meu a murit pe scaunul acela. Atunci a fost un simplu glonţ, dar tras de un ofiţer scos din minţi cam în acelaşi mod. Împotriva nebunilor nu se pot da legi. Oficiul Lucrărilor a făcut categoric treabă bună cu dispozitivul acela. Eh... Fireşte, povestea asta nu trebuie să se afle. Cheamă-l pe Sir James Molony cât de repede poţi şi aranjează ca zero-zero şapte să fie dus la Park. Ambulanţă, pază mascată. Îi voi explica lui Sir James situaţia după-amiază. Pe scurt, aşa cum ai auzit, KGB-ul a pus mâna pe el. I-au spălat creierul. Era deja bolnav – o amnezie. Am să-ţi spun mai târziu tot ce ştiu. Trimite pe cineva la Ritz să-i strângă lucrurile şi să-i achite nota. Şi trimite un anunţ Asociaţiei Presei. Ceva de genul: „Ministerul Apărării anunţă cu bucurie... Nu: cu mare încântare, că comandantul James Bond etc., care a fost declarat dispărut, probabil ucis în timpul unei misiuni în Japonia, anul trecut în noiembrie, s-a întors în ţară după o călătorie plină de primejdii prin Uniunea Sovietică, din care ne aşteptăm să fi cules numeroase informaţii valoroase. Sănătatea comandantului Bond a suferit în mod inevitabil în urma experienţelor sale, astfel că în prezent se află în convalescenţă, sub supraveghere medicală." (M. zâmbi glacial.) Partea aceea cu informaţiile nu-i va aduce nicio bucurie tovarăşului Semiciastnîi

şi trupelor lui! Şi adaugă un aviz „D" către editori: „Se solicită în mod expres, din motive de securitate, ca la comunicatul de mai sus să se adauge un minim de speculaţii şi comentarii şi să nu se facă nicio încercare de a afla unde se află comandantul Bond." Bine?

Bill Tanner, care scria frenetic, ca să ţină pasul cu M., ridică privirea de pe carnetul de stenografie, uimit la culme.

— Dar, domnule, nu veţi formula nicio acuzaţie? În definitiv, trădare şi tentativă de crimă... Vreau să spun, nu-l trimiteţi în faţa curţii marţiale?

— Categoric nu! replică M. aspru. Zero-zero şapte era bolnav, nu era răspunzător de acţiunile sale. Dacă unui om i se poate spăla creierul, probabil că se poate executa şi procedura inversă. Dacă e cineva în stare de lucrul ăsta, Sir James e acela. Repune-l deocamdată pe statul de plată, cu jumătate din leafă, în fostul lui departament. Şi ai grijă să-şi primească retroactiv salariul integral şi cheltuielile pentru ultimul an. Dacă KGB-ul are tupeul de a-l asmuţi pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei asupra mea, am şi eu tupeul de a-l asmuţi înapoi asupra lor! Zero-zero şapte a fost pe vremuri un agent bun şi nu văd niciun motiv să nu redevină agent bun. În anumite limite, sigur. Adu-mi după pauza de prânz dosarul despre Scaramanga. Dacă reuşim să-l readucem pe zero-zero şapte în formă, asta e ţinta de mărimea potrivită pentru el.

— Dar asta înseamnă sinucidere, domnule! protestă şeful de personal. Nici măcar zero-zero şapte n-ar fi în stare să-l doboare!

M. răspunse cu răceală:

— Cât ar primi zero-zero şapte pentru strădania de azi dimineaţă? Douăzeci de ani?

Minimum, aş spune. E mai bine pentru el să cadă pe câmpul de luptă. Dacă misiunea îi reuşeşte, prin asta îşi va recâştiga poziţia şi vom putea uita cu toţii trecutul. Oricum, asta am decis.

Se auzi o bătaie la uşă şi medicul militar de serviciu intră în cameră. M. îi dădu bună ziua, se răsuci ţeapăn pe călcâie şi ieşi. Uitându-se după el, şeful de personal murmură abia auzit:

— Ticălos fără inimă!

După care se apucă să îndeplinească sarcinile pe care le primise, cu obişnuita-i minuţiozitate extremă şi cu obişnuitu-i simţ al datoriei. Nu era treaba lui să pună întrebări!

Capitolul 3

Scaramanga „Pistolarul"

La clubul Blades, M. mâncă obişnuitul său prânz sumar – un calcan de Dover la grătar, urmat de o lingură din cea mai aromată brânză Stilton a clubului. Stătea singur, ca de obicei, pe una din banchetele de la geam, baricadat în spatele ziarului *The Times*, întorcând din vreme în vreme pagina ca să demonstreze că-l citeşte – numai că, de fapt, nu-l citea. Porterfield îi spuse însă ospătăriţei-şefe, Lily, o frumoasă şi foarte iubită podoabă a clubului, că „azi e ceva în neregulă cu bătrânul – sau poate nu chiar în neregulă, dar s-a întâmplat ceva cu el". Porterfield se mândrea că e un fel de psiholog amator. În calitate de chelner-şef şi de preot confesor al multora dintre membri, cunoştea o mulţime de lucruri despre toţi şi-i plăcea să creadă că ştie totul, putând astfel să le anticipeze dorinţele şi toanele, în tradiţia servitorilor fără egal. Stând cu Lily în spatele celui mai ales bufet rece etalat la ora respectivă în lumea întreagă, într-un moment de răgaz, îi explică la ce se referea.

— Ştii licoarea aceea îngrozitoare pe care o bea întotdeauna Sir Miles? Vinul acela roşu algerian pe care comisia nici măcar nu îngăduie să-l punem pe lista băuturilor? Clubul îl aduce numai ca să-i facă pe plac lui Sir Miles. Ei bine, el mi-a explicat o dată că-n marina militară,

vinului ăstuia i se spunea „Enervantul", fiindcă se pare că, dacă bei prea mult, te face să turbezi de furie. Ei bine, în zece ani de când am plăcerea de a mă îngriji de Sir Miles, niciodată n-a comandat mai mult de jumătate de carafă. (Pe chipul benign, aproape preoțesc al lui Porterfield apăru o expresie de solemnitate teatrală, ca şi cum ar fi citit ceva de-a dreptul groaznic în frunzele de ceai.) Şi ce se întâmplă azi?

Lily îşi încleştă încordată mâinile şi-şi aplecă o idee capul, ca să recepteze integral impactul veştii.

— Bătrânul spune: „Porterfield, o sticlă de Enervant. Ai înțeles? O sticlă întreagă!" Aşa că, firește, n-am spus nimic, ci m-am dus şi i-am adus-o. Dar ascultă la mine, Lily: ceva l-a lovit rău pe Sir Miles azi dimineață, fără doar şi poate! încheie el observând o mână ridicată undeva, în încăperea lungă şi punându-se în mişcare.

M. ceru să i se aducă nota şi plăti cu o bancnotă de cinci lire, cum făcea de obicei, indiferent la cât se ridica nota, pentru plăcerea de a primi restul în bancnote foşnitoare şi monede de argint şi aramă noi, lucioase, fiindcă la Blades exista obiceiul de a da rest membrilor numai bani proaspăt ieşiți din monetărie. Porterfield îi feri masa ca să se ridice şi M. se îndreptă cu paşi iuți spre uşă, răspunzând la ocazionalele saluturi cu o mişcare preocupată a capului şi o ridicare scurtă a mâinii. Era ora două. Bătrânul Rolls Phantom negru îl duse repede şi în linişte prin Berkeley Square, pe strada Oxford, iar de acolo, prin strada Wigmore, în Regent's Park. M. nu se uita pe fereastră, ci, stând într-o poziție rigidă pe bancheta din spate, cu pălăria cu calotă rotundă şi boruri

înguste, răsfrânte aşezată drept în creştet, privea fără să vadă ceafa şoferului, cu nişte ochi adumbriți, îngânduraţi.

Se asigură pentru a suta oară de când plecase de la birou în dimineața aceea că luase decizia corectă. Dacă James Bond putea fi readus pe calea cea bună – şi M. era sigur că Sir Molony, un neurolog fără seamăn, putea face acest lucru –, ar fi fost ridicol să-i încredințeze din nou îndatoririle normale ale celor din Departamentul 00. Trecutul putea fi iertat, însă nu şi uitat – decât cu trecerea timpului. Pentru cei care cunoşteau cele petrecute ar fi fost extrem de iritant ca Bond să circule prin sediu ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru el însuşi ar fi fost de două ori stânjenitor să se afle față-n față cu Bond, cu masa aceea de lucru între ei. În plus, dacă era ațintit drept spre o țintă cunoscută – M. formula problema în limbajul navelor de război –, James Bond era o armă de foc cu eficacitate unică. Ei bine, ținta exista şi cerea cu disperare să fie distrusă. Bond îl acuzase că l-a folosit ca pe o unealtă. Firește! Fiecare ofițer din Serviciu reprezenta o unealtă pentru îndeplinirea unui scop secret sau a altuia. Problema momentului putea fi rezolvată numai printr-o ucidere. James Bond n-ar fi purtat indicativul cu zero-zero dacă n-ar fi avut un talent excepțional, adesea dovedit, cu armele de foc. Aşa să fie! În schimbul incidentului din dimineața aceea, ca ispăşire pentru el, Bond va trebui să facă dovada vechilor sale aptitudini. Dacă reuşea, îşi recâştiga statutul anterior. Dacă eşua, ei bine, moartea avea să-i aducă cinstire. Şi în caz de victorie, şi în caz de înfrângere, planul avea să rezolve o gamă vastă de probleme. M. îşi scoase din minte o dată pentru totdeauna hotărârea luată, coborî din

maşină, luă liftul până la etajul opt şi străbătu coridorul, simțind pe măsură ce se apropia de biroul său mirosul tot mai puternic al unui dezinfectant necunoscut.

În loc de a folosi cheia intrării private de la capătul coridorului, M. intră pe uşa domnişoarei Moneypenny. Aceasta stătea la locul ei obişnuit, bătând de zor la maşină obişnuita corespondență de rutină. Se ridică în picioare când îl văzu.

— Domnişoară Moneypenny, ce-i duhoarea asta oribilă?

— Nu ştiu cum se cheamă, domnule. Şeful securității a adus o brigadă de la departamentul de război chimic al Ministerului de Război. Ei spun că vă puteți folosi din nou biroul, dar să lăsați geamurile deschise o vreme, aşa că am pornit încălzirea. Şeful de personal nu s-a întors încă de la masa de prânz, dar mi-a zis să vă spun că tot ce ați cerut e pe cale să se facă. Sir James operează până la patru, dar după aceea va aştepta să-l sunați. Poftim dosarul pe care-l voiați, domnule.

M. luă dosarul cafeniu cu steaua roşie semnificând „Strict secret" în colțul din dreapta sus.

— Ce face zero-zero şapte? Şi-a revenit?

Pe chipul domnişoarei Moneypenny nu se citea nimic.

— Aşa am înțeles, domnule. Medicul de serviciu i-a dat un sedativ şi a fost luat şi dus cu targa în timpul pauzei de prânz. Era complet acoperit. L-au dus până în garaj cu liftul de serviciu. Nu m-a întrebat nimeni nimic.

— Bun. Atunci adu-mi telegramele, te rog. Azi s-a irosit o grămadă de timp cu toate aceste emoții domestice.

Cu dosarul în mână, M. intră în biroul lui. Domnişoara Moneypenny îi duse telegramele

şi rămase îndatoritoare lângă el în timp ce le parcurse, dictându-i ici şi colo un comentariu sau o întrebare. Ea privea capul plecat, cenuşiu ca oţelul, cu peticul chel lustruit ani la rând de un şir întreg de chipie marinăreşti şi se întreba, aşa cum se întrebase foarte des în ultimii zece ani, dacă-l iubea sau îl ura pe omul acela. Un lucru era sigur: îl respecta mai mult ca pe oricare alt bărbat pe care-l cunoscuse sau despre care citise. M. îi dădu dosarul.

— Mulţumesc. Acum lasă-mi un sfert de oră, după care voi primi pe oricine vrea să mă vadă. Convorbirea cu Sir James are prioritate, firește.

M. deschise dosarul cafeniu, îşi luă pipa şi se apucă s-o umple distrat în timp ce parcurgea lista dosarelor complementare pentru a vedea dacă are nevoie imediată de vreunul dintre ele. Apoi scăpără chibritul, îşi aprinse pipa, se aşează comod pe scaun şi citi:

„FRANCISCO (PACO) «PISTOLARUL»
SCARAMANGA"

Mai jos, textul spunea:

„Asasin liber-profesionist, aflat cu precădere sub controlul KGB, prin intermediul DSS din Havana, Cuba, dar deseori operator independent pentru alte organizaţii în Caraibe şi în statele din America Centrală. A provocat daune de mari proporţii, în special la nivelul SS[1], dar şi al CIA şi al altor servicii prietene, prin crimă şi prin schilodire ştiinţifică, începând din 1959, anul în care a venit Castro la putere, fapt ce pare să fi constituit factorul declanşator al operaţiunilor lui Scaramanga. Este foarte temut şi admirat în regiunea sus-numită, unde pare să aibă libertate de acces deplină, în ciuda precauţiilor poliţiei. Ca urmare, a devenit un

[1] Aici, abreviere de la Serviciul Secret britanic.

fel de legendă locală şi este cunoscut pe «teritoriul» lui drept «Omul cu pistol de aur» – aluzie la principala sa armă, un Colt de calibrul .45 cu țeavă lungă şi trăgaci cu unică acțiune, placat cu aur. Foloseşte gloanțe speciale, cu miez de aur greu şi moale (24 carate) şi cămaşă de argint, cu tăietură în cruce la vârf, pe principiul dum-dum, pentru un efect vătămător maxim. Îşi produce singur această muniție. Este răspunzător de moartea agenților 267 (în Guyana britanică), 398 (Trinidad), 943 (Jamaica) şi 768 şi 742 (Havana) şi de schilodirea şi pensionarea ulterioară din SS a agentului 098, ofițer de inspecție regională, împuşcat în ambii genunchi. (Vezi mai sus trimiterile la datele existente în Arhiva centrală privind victimele lui Scaramanga din Martinica, Haiti şi Panama.)

DESCRIERE. Vârsta: aproximativ 35 ani. Înălțimea: un metru nouăzeci şi opt. Ochii: căprui deschis. Păr roşcat, tuns milităreşte. Favoriți lungi. Față suptă, sobră, cu mustață subțire, şatenă. Urechile foarte lipite de cap. Ambidextru. Mâini foarte mari, foarte puternice şi cu manichiură impecabilă. Semne distinctive: un al treilea sfârc la aproximativ cinci centimetri sub sânul stâng. (Notă: În voodoo şi în cultele locale conexe, acest lucru este considerat semn de invulnerabilitate şi de potență sexuală deosebită.) E un afemeiat insațiabil, dar fără discernământ, care are invariabil contact sexual la scurt timp înainte de a ucide, convins că-i îmbunătățeşte «ochiul». (Notă: Convingere împărtăşită de numeroşi jucători profesionişti de tenis pe iarbă, jucători de golf, trăgători de elită cu pistolul şi puşca şi alții.)

ORIGINE: Înrudit cu familia catalană de directori de circ cu acelaşi nume de familie, alături de care şi-a petrecut copilăria. La vârsta

de şaisprezece ani, după incidentul descris mai jos, a emigrat ilegal în Statele Unite, unde a dus o viaţă de infractor mărunt, la periferia bandelor, până când şi-a obţinut «diploma» de pistolar cu normă întreagă al «Mafiei Pestriţe» din Nevada, sub acoperirea de chelner-comisionar în cazinoul hotelului Tiara din Las Vegas, unde, în realitate, juca rolul de călău al trişorilor şi al altor păcătoşi din «Mafia Pestriţă» şi din afara ei. În 1958 a fost forţat să fugă din Statele Unite, ca urmare a unui duel celebru cu omologul lui din Banda Violet din Detroit, un anume Ramon Rodriguez zis «Vergeaua», duel ce a avut loc la lumina lunii, pe gazonul celei de-a treia găuri de pe terenul de golf Thunderbird din Las Vegas. (Scaramanga a băgat două gloanţe în inima adversarului înainte ca acesta să apuce să tragă. Distanţa: douăzeci de paşi.) Se crede că «Mafia Pestriţă» i-a oferit drept compensaţie 100 000 dolari. A călătorit prin toată zona Caraibelor, investind fonduri ilicite pentru diferite părţi interesate din Las Vegas, iar mai târziu, după ce şi-a consolidat reputaţia ca afacerist iscusit şi de succes în domeniul proprietăţilor imobiliare şi al plantaţiilor, pentru Trujillo din Dominica şi pentru Batista din Cuba. În 1959 s-a stabilit în Havana şi, sesizând dincotro bate vântul, deşi a rămas la suprafaţă omul lui Batista, a început să lucreze sub acoperire pentru partida lui Castro, iar după revoluţie a obţinut un post influent ca «pumn al legii» străin al DSS. În această capacitate – adică în numele poliţiei secrete cubaneze – a întreprins asasinatele menţionate mai sus.

PAŞAPOARTE: Diferite, inclusiv unul cubanez diplomatic.

DEGHIZĂRI: Niciuna. Nu sunt necesare. Legenda din jurul acestui om – echivalentă cu

cea din jurul celei mai mari celebrități de cinema – şi faptul că nu are cazier penal i-au dat până în prezent libertate deplină de mişcare şi protecție față de amestecul pe teritoriul «lui». Are în majoritatea insulelor şi a republicilor continentale ce-i alcătuiesc teritoriul grupuri de admiratori (ex. rastafarienii în Jamaica) şi porunceşte unor puternice grupuri de presiune, care-i oferă protecție şi ajutor ori de câte ori le-o cere. În plus, în calitate de aparent cumpărător şi, de obicei, în aceea de fațadă legală a proprietăților cumpărate cu bani murdari menționate mai sus, are acces legitim, deseori sprijinit de statutul său diplomatic, la orice parte a teritoriului său.

RESURSE: Considerabile, dar cu amploare necunoscută. Călătoreşte cu diferite carduri de credit de tip Diners' Club. Are un cont anonim la Union des Banques de Credit din Zurich şi pare să nu întâmpine nicio dificultate în a obține monedă străină, din resursele subțiri ale Cubei, atunci când are nevoie.

MOTIVAȚIE: (Comentariu semnat de C. C.)"

M. îşi umplu din nou pipa, stinsă între timp, şi o reaprinse. Informațiile pe care le parcursese până atunci erau de rutină şi nu contribuiau cu nimic la cunoştințele elementare pe care le avea despre individ. Ceea ce urma avea să fie de maxim interes. Inițialele „C. C." mascau identitatea unui profesor emerit de istorie de la Oxford, care ducea o existență de răsfăț – pentru M. – la sediul Serviciului, într-un birou mic şi, după părerea lui M., excesiv de confortabil. Între mesele excesiv de luxoase şi prelungite excesiv – iarăşi după părerea lui M. – la Clubul Garrick, omul se plimba după placul inimii prin sediu, examina dosare precum cel aflat

acum în fața lui, punea întrebări şi cerea să se trimită telegrame de investigație, după care-şi prezenta concluziile. Dar în ciuda tuturor prejudecăților pe care le avea față de individ, față de tunsoarea acestuia, față de îmbrăcămintea neprotocolară pe care o purta, față de ceea ce ştia despre stilul lui de viață şi față de procesele aparent aleatoare ale raționării sale logice, M. aprecia mintea ascuțită şi cunoaşterea lumii pe care C. C. le folosea în activitatea sa şi, foarte des, acuratețea evaluărilor lui. Pe scurt, M. savura întotdeauna ceea ce avea de spus C. C., aşa că luă din nou dosarul în mână cu plăcere.

„Mă interesează acest om, scria C. C., şi am cerut să se facă investigații pe un front întrucâtva mai larg decât de obicei, din moment ce este neobişnuit să te confrunți cu un agent secret care este din capul locului o persoană deosebit de publică şi totuşi pare să aibă un succes enorm în domeniul de activitate dificil şi primejdios pe care şi l-a ales – acela de «pistolar tocmit», în limbajul comun. Cred că am găsit originea acestei înclinații față de uciderea cu sânge rece a semenilor săi – semeni față de care nu are nicio animozitate personală, ci doar animozitatea reflectată a celor care-l angajează – în următoarea anecdotă bizară din tinerețea sa. În circul itinerant al tatălui său, Enrico Scaramanga, băiatul îndeplinea mai multe roluri. Era un țintaş spectaculos, era om de rezervă în trupa de acrobați, luând deseori locul artistului obişnuit care asigura baza „piramidei umane", şi era cel care călărea, cu un turban splendid pe cap şi veşminte indiene, pe elefantul din frunte în trupa de trei elefanți. Acest elefant, pe nume Max, era mascul; o caracteristică a elefantului mascul, pe care am aflat-o cu mare interes şi am confirmat-o cu ajutorul unor zoologi eminenți, este

aceea că de-a lungul anului, la anumite intervale, «intră în călduri». În aceste perioade, în dosul urechilor animalului se formează o depunere de mucus, care trebuie curățată, fiindcă altfel îi provoacă o iritare intensă. Acest simptom a apărut la Max în timpul unui popas al circului în Trieste, dar, printr-o neglijență, starea lui nu a fost observată şi nu i s-a acordat tratamentul necesar. Cortul cel mare al circului fusese ridicat la periferia oraşului, lângă calea ferată de coastă. În seara care, după părerea mea, avea să determine viitorul mod de viață al tânărului Scaramanga, Max şi-a ieşit din minți, l-a aruncat pe băiat din spinarea sa şi, scoțând nişte țipete îngrozitoare, a pornit prin public, făcând numeroase victime, şi a rupt-o la fugă prin bâlci, ajungând la calea ferată şi pornind la galop de-a lungul ei (spectacol înspăimântător sub luna plină care, aşa cum consemnează tăieturile din ziare, strălucea în seara aceea). Carabinierii locali au fost alertați şi au pornit în urmărirea lui, cu maşina, pe şoseaua principală, care merge în paralel cu linia ferată. La un moment dat l-au ajuns din urmă pe nefericitul monstru, care, cu accesul de nebunie consumat, stătea paşnic cu fața în direcția din care venise. Fără să-şi dea seama că, dacă era abordat de dresor, elefantul putea fi condus acum paşnic în țarcul lui, polițiştii au deschis un tir rapid şi gloanțele trase de carabinele şi revolverele lor au rănit superficial animalul în numeroase locuri. Din nou înfuriată, nefericita fiară, acum urmărită de maşina poliției, din care continua grindina de gloanțe, a pornit iar la goană pe linia ferată. La sosirea în bâlci, elefantul a părut că-şi recunoaşte «casa», cortul cel mare, şi, întorcând spatele căii ferate, a pornit printre spectatorii care fugeau, până în mijlocul arenei pustii, iar acolo, slăbit din cauza

pierderii de sânge, şi-a continuat în mod patetic numărul întrerupt. Trâmbiţând teribil din cauza durerilor, Max, rănit mortal, a încercat iarăşi şi iarăşi să se ridice şi să stea într-un picior. Între timp, tânărul Scaramanga, înarmat acum cu pistoalele sale, a încercat să arunce un lasou peste capul animalului, strigându-i totodată în «limbajul elefănţesc» prin care îl controla de obicei. Se pare că Max l-a recunoscut pe băiat şi – trebuie să fi fost o imagine cu adevărat jalnică – s-a lăsat în jos, ca să-l lase să urce pe scaunul lui obişnuit, fixat după capul animalului. Dar în clipa aceea, poliţiştii au dat buzna pe arena acoperită cu rumeguş şi căpitanul lor s-a apropiat şi şi-a golit revolverul în ochiul drept al elefantului, de la câţiva paşi distanţă. Max a căzut la pământ, pe moarte. Văzând aceasta, tânărul Scaramanga, care, potrivit presei, nutrea un devotament adânc faţă de bidiviul lui, a scos un pistol, l-a împuşcat pe poliţist în inimă şi a fugit prin mulţimea privitorilor, urmărit de ceilalţi poliţişti, care nu puteau să tragă, din cauza numărului mare de oameni. A reuşit să scape, şi-a croit drum spre sud, până la Neapole, iar de acolo, aşa cum se menţiona mai sus, a şters-o în America.

Văd în această experienţă cumplită un motiv posibil al transformării lui Scaramanga în cel mai crud pistolar din ultima vreme. Cred că în ziua aceea s-a născut în el dorinţa rece de a se răzbuna pe toată omenirea. Faptul că elefantul înnebunise şi călcase în picioare mulţi oameni nevinovaţi, faptul că omul cu adevărat răspunzător era dresorul lui şi că poliţia n-a făcut decât să-şi îndeplinească datoria ar fi sau uitate, sau reprimate deliberat, în manieră psihopatologică, de un tânăr cu sânge fierbinte, al cărui subconştient a fost lezat atât de profund. În

orice caz, cariera ulterioară a lui Scaramanga necesită anumite explicații și cred că nu mă las pradă imaginației avansându-mi prognoza pe baza faptelor cunoscute."

M. își frecă nasul cu căuşul pipei, îngândurat, zicându-şi „Mi se pare corect!", apoi reveni la dosar.

„Am de făcut un comentariu, scria C. C., despre presupusa potență sexuală a acestui om, privită în raport cu profesia lui. O teză freudiană cu care înclin să fie de acord spune că pistolul, fie în mâinile unui amator, fie în cele ale unui pistolar profesionist, are pentru posesorul lui semnificația de simbol al virilității – o prelungire a organului bărbătesc – şi că interesul excesiv față de armele de foc (ex. colecționarea lor şi cluburile de tir cu pistolul) este o formă de fetişism. Faptul că Scaramanga preferă o variantă de pistol deosebit de ostentativă şi faptul că foloseşte gloanțe din aur şi argint arată clar, cred, că este sclavul acestui fetiş, iar dacă am dreptate, nutresc îndoieli față de presupusele sale capacități sexuale, pentru lipsa cărora fetişul pistolului ar fi ori substitut, ori compensație. Am remarcat de asemenea, dintr-un «profil» al acestui om prezentat în revista *Time*, un fapt care-mi sprijină ipoteza că Scaramanga ar putea fi anormal din punct de vedere sexual. Enumerându-i realizările, *Time* remarcă, fără a comenta, faptul că acest bărbat nu poate să fluiere. Posibil să fie doar o fabulație şi cu siguranță că nu ține de ştiința medicală, dar există o teorie populară potrivit căreia bărbatul care nu poate să fluiere are tendințe homosexuale. (Ajuns aici, cititorul ar putea dori să experimenteze şi să contribuie, pe baza propriei cunoaşteri de sine, la confirmarea sau infirmarea acestui element de folclor! C. C.)"

M. nu mai fluierase din copilărie; inconştient, buzele i se ţuguiară şi emiseră o notă clară. Cu un ţâţâit enervat, îşi reluă lectura.

„Aşadar, n-am fost surprins când am aflat că Scaramanga nu e acel Casanova descris de fantezia populară. Trecând la implicaţiile mai vaste ale folosirii experte a armelor de foc, intrăm pe terenul dorinţei de putere adleriene, drept compensaţie pentru complexul de inferioritate, şi aici voi cita câteva fraze bine adu-se din condei ale unui anumit domn Harold L. Peterson din prefaţa cărţii sale elegant ilustrate, *The Book of the Gun*, publicată de Paul Hamlyn. Domnul Peterson scrie: «Din vasta gamă a obiectelor inventate de om pentru a-şi îmbunătăţi condiţia, puţine l-au fascinat mai mult decât pistolul. Funcţia acestuia este simplă: după cum spunea Oliver Winchester, cu mulţumirea de sine tipică secolului al XIX-lea, „Pistolul e o maşinărie de azvârlit bile". Dar eficacitatea sa tot mai mare de a executa această sarcină, teribila sa capacitate de a-şi lovi ţinta de la mare distanţă i-au conferit o atractivitate psihologică imensă. Aceasta, deoarece posesia unui pistol şi capacitatea de a-l folosi amplifică imens puterea personală a pistolarului şi-i lărgesc raza influenţei şi a capacităţii de acţiune de o mie de ori dincolo de lungimea braţului său. Întrucât puterea sălăşluieşte în pistol, omul care-l manevrează poate să fie mai puţin puternic, fără a fi dezavantajat. Sabia fulgerătoare, lancea ţinută în echilibru, arcul încordat aveau performanţe limitate la cele ale omului în mâna căruia se aflau. Puterea pistolului e inerentă şi trebuie doar să fie descătuşată. Văzul bun şi ţintirea corectă sunt de ajuns. Indiferent încotro se îndreaptă gura pistolului, acolo merge şi glonţul, purtând rapid până la ţintă dorinţa

sau intenția pistolarului. [...] Poate că pistolul a modelat traiectoria popoarelor şi destinul oamenilor mai mult decât oricare altă unealtă. »"

C. C. comenta: „În teza freudiană, «lungimea brațului» ar deveni lungimea organului masculin, însă nu trebuie să stăruim asupra acestor chestiuni ezoterice. Proza viguroasă a domnului Peterson vine să-mi sprijine ipoteza şi, cu toate că aş înlocui în ultimul paragraf pistolul cu tiparnița, argumentele sale sunt puternice. Subiectul, Scaramanga, este după părerea mea un paranoic revoltat subconştient împotriva figurii paterne (adică figura autorității) şi un fetişist sexual cu posibile tendințe homosexuale. Are şi alte trăsături, care se desprind clar din mărturiile anterioare. În concluzie şi luând în considerare vătămările pe care le-a produs deja personalului SS, cariera lui ar trebui să fie încheiată cu cea mai mare iuțeală – la nevoie prin mijloacele inumane folosite de el însuşi, în eventualitatea improbabilă că poate fi găsit un agent cu tot atâta curaj şi dexteritate. C. C."

Dedesubt, la sfârşitul dosarului, şeful Departamentului Caraibe şi America Centrală notase „Sunt de acord, CA", iar şeful de personal adăugase cu cerneală roşie „Reținut. COS".

M. rămase vreo cinci minute privind în gol, după care luă stiloul şi scrise cu cerneală verde cuvântul „Acțiune?", urmat de M-ul autoritar, înclinat. După aceea rămase absolut nemişcat încă cinci minute şi se întrebă dacă semnase condamnarea la moarte a lui James Bond.

Capitolul 4

Prevestirea astrelor

Nu sunt multe locurile care să te atragă să-ți petreci o după-amiază toridă mai puțin decât Aeroportul Internațional Kingston din Jamaica. Toți banii au fost cheltuiți pe lungirea pistei până în port, ca să poată deservi marile avioane cu reacție, rămânând prea puține resurse pentru a asigura confortul pasagerilor în tranzit. James Bond sosise cu o oră mai devreme, cu o cursă BWIA[1] din Trinidad, şi mai avea de aşteptat două ore până la legătura spre Havana cu o cursă a Cuban Airlines. Îşi scosese haina şi cravata şi acum stătea pe o banchetă tare, cercetând mohorât conținutul magazinului fără taxe vamale, cu parfumuri şi băuturi spirtoase scumpe şi cu grămezi de ceramică locală excesiv decorată. Luase prânzul în avion, ora era complet nepotrivită pentru a bea ceva şi era prea cald şi prea mult de mers ca să ia un taxi până în Kingston, chiar dacă ar fi avut chef s-o facă. Îşi şterse fața şi gâtul cu batista deja îmbibată de sudoare şi înjură cursiv, cu glas scăzut.

O femeie de serviciu apăru cu pas agale şi, cu lenea desăvârşită a oamenilor cu această ocupație de pe întreg cuprinsul Caraibelor, începu să mătură gunoaie foarte mici, de ici, de

[1] Abreviere de la British West Indies Airlines – Compania aeriană britanică a Indiilor de Vest.

colo, cufundându-şi ocazional într-o găleată mâna parcă fără oase, pentru a stropi cu apă pardoseala de ciment. O adiere slabă, mirosind puternic a mlaştină de mangrove pătrunse prin jaluzele, mişcă timp de câteva clipe aerul încremenit şi apoi se stinse. În „sala de aşteptare" se mai aflau doar alţi doi pasageri, un bărbat şi o femeie, probabil cubanezi, cu bagaje pestriţe. Stăteau strâns lipiţi unul de altul pe o bancă de lângă peretele opus şi se uitau fix la James Bond, sporind cu un dram atmosfera apăsătoare. Bond se ridică, se duse în magazin, cumpără ziarul *Daily Gleaner* şi se întoarse la locul lui. Ca urmare a inconsecvenţei sale şi a ştirilor uneori bizare pe care le alegea, acest ziar se număra printre preferatele lui. În ziua aceea, aproape toată pagina întâi era dedicată noilor legi privind *ganja*, care urmăreau să împiedice consumul, vânzarea şi cultivarea acestei versiuni locale a marijuanei. Faptul senzaţional că de Gaulle tocmai îşi anunţase recunoaşterea Chinei comuniste era înghesuit tocmai în josul paginii. Bond citi ziarul în întregime – inclusiv „micile ştiri de la ţară" – cu minuţiozitatea născută din disperare. Horoscopul lui spunea: „Bucură-te! Ziua de azi îţi va aduce o surpriză plăcută şi îndeplinirea unei dorinţe importante. Dar trebuie să-ţi câştigi norocul urmărind cu atenţie prilejul de aur şi apucându-l cu ambele mâini când apare." Bond zâmbi sumbru. Era improbabil să dea de urma lui Scaramanga din prima seară în Havana. Nici măcar nu era sigur că Scaramanga se află acolo. Drumul la Havana era ultima lui variantă. Îşi vânase ţinta vreme de şase săptămâni prin Caraibe şi America Centrală. Îi scăpase la diferenţă de o zi în Trinidad şi la doar câteva ore în Caracas.

Acum luase cam fără tragere de inimă hotărârea de a încerca să-l găsească pe terenu-i propriu – un teren deosebit de ostil, cu care nu era familiarizat aproape deloc. Cel puțin se „întărise" în Guyana britanică cu un pașaport diplomatic, așa că acum era „curierul diplomatic" Bond, cu instrucțiuni splendid gravate din partea Maiestății Sale de a prelua în Havana servieta diplomatică jamaicană și de a se întoarce cu ea. Ba chiar împrumutase un exemplar din celebrul „Ogar de argint", emblema curierilor diplomatici britanici timp de trei secole. Dacă reușea să-și îndeplinească misiunea și să obțină un avantaj de câteva sute de metri când o rupea la fugă, emblema avea să-i asigure cel puțin sanctuarul în ambasada britanică, după care scoaterea lui din Jamaica avea să fie treaba Ministerului de Externe. Asta, dacă reușea să-și găsească ținta. Dacă reușea să-și ducă la îndeplinire instrucțiunile. Dacă reușea să fugă de la locul schimbului de focuri. Dacă, dacă, dacă... Bond trecu la reclamele de pe ultima pagină și un anunț îi atrase privirea imediat, fiind absolut tipic pentru „vechea" Jamaica. Iată ce citi:

DE VÂNZARE PRIN LICITAȚIE
PE STRADA HARBOUR NR. 77,
KINGSTON,

La ora 10:30 a.m., MIERCURI,
28 MAI,
în virtutea Împuternicirii de vânzare conținută de ipoteca de la Cornelius Brown et *ux*,

LOVE LANE NR. 3½, SAVANNAH LA MAR,

Conținând locuința considerabilă și întreaga parcelă de pământ, măsurată pe hotarul de nord la șaptezeci și cinci de metri, pe hotarul sudic la o sută cinci metri, pe hotarul

estic la şaizeci de metri exact şi pe hotarul vestic la nouăzeci de metri, identic în fiecare caz mai mult sau mai puțin şi învecinându-se la nord cu Love Lane nr. 4.

C. D. ALEXANDER CO. LTD
STRADA HARBOUR NR. 77, KINGSTON,
TELEFON 4897.

James Bond era încântat la culme. Avusese numeroase misiuni în Jamaica şi numeroase aventuri pe insulă. Adresa splendidă, tonul demodat al anunțului şi aiurelile la fel de demodate de la sfârşitul lui reînviau mirosul autentic al uneia din cele mai vechi şi mai romantice dintre fostele posesiuni britanice. Era gata să parieze pe ultimul sfanț că, în ciuda recent găsitei „independențe" a țării, statuia reginei Victoria din centrul oraşului Kingston nu fusese distrusă şi nici mutată într-un muzeu, cum se întâmplase cu relicvele similare ale prunciei lor istorice în statele africane ce-şi declaraseră independența. Se uită la ceas. Cu ajutorul ziarului consumase o oră. Îşi luă haina şi servieta. Nu mai avea mult de aşteptat! În ultimă instanță, viața nu era chiar atât de mohorâtă. Omul trebuie să uite lucrurile rele şi să şi le amintească pe cele bune. Ce însemnau două ore de arşiță şi plictiseală pe insula aceea, în comparație cu amintirile despre Beau Desert şi Honeychile Rider şi supraviețuirea sa în confruntarea cu nebunul doctor No? Bond zâmbi pentru sine când imaginile prăfuite i se derulară prin minte. Cât de demult se întâmplaseră toate astea! Oare cu fata ce se întâmplase? Nu-i scrisese niciodată. Ultima veste pe care o primise despre ea spunea că are doi copii cu doctorul din Philadelphia cu care se măritase. Porni agale spre spațiul numit grandios „Sala mare", ce

găzduia birourile pustii ale unui număr mare de companii aeriene, pe tejgheaua cărora materialele promoționale şi micile drapele ale țărilor se umpleau de praful adus de adierea dinspre mangrove.

În mijloc se afla obişnuitul stand pentru mesajele adresate pasagerilor care soseau şi plecau. Bond se întrebă, ca de obicei, dacă există unul pentru el. Nu existase niciunul în toată viața lui. Parcurse automat cu privirea plicurile împrăştiate, ordonate după literele alfabetului. Nimic la B şi nimic la H, inițiala pseudonimului său, „Hazard, Mark" de la „Consorțiul Transworld", succesorul fostei companii „Universal Export" – acoperirea Serviciului Secret la care se renunțase recent. Se uită plictisit la celelalte plicuri şi dintr-o dată încremeni. Privi în jur alene, degajat: cuplul cubanez nu se afla în raza lui vizuală, nimeni altcineva nu se uita. Întinse iute mâna înfăşurată în batistă şi strecură în buzunar plicul cafeniu pe care scria „Scaramanga. Pasager al BOAC[1] de la Lima". Rămase locului timp de câteva minute, după care porni agale spre uşa pe care scria „Bărbați".

Încuie uşa toaletei şi se aşeză. Plicul, care nu era lipit, conținea un formular de mesaj al BWIA, scris îngrijit, care spunea: „Mesaj primit de la Kingston la 12:15: Mostrele vor fi disponibile la nr. 3½ , SLM, începând de mâine la amiază." Nu exista semnătură. Lui Bond îi scăpă un scurt hohot de râs triumfător. SLM – Savannah La Mar. Era cu putință? Precis! În sfârşit, cele trei stele roşii ale jackpotului se aliniaseră! Ce spunea horoscopul lui din

[1] Abreviere de la British Overseas Airways Corporation – Corporația aeriană internațională britanică (acum desființată).

Gleaner? Ei bine, se va arunca asupra acestui indiciu venit din spațiul cosmic – îl va înșfăca bine cu ambele mâini, cum îl instruia ziarul. Citi încă o dată mesajul, apoi îl reintroduse cu grijă în plic. Batista lui umedă lăsase urme pe plicul cafeniu, dar pe căldura aceea avea să se usuce în câteva minute. Ieşi din toaletă şi merse încet la stand. În jur nu se vedea nimeni. Strecură mesajul la locul lui, în dreptul literei S, se duse la biroul Cuban Airlines şi-şi anulă rezervarea, după care merse la ghişeul BOAC şi se uită la orarul curselor. Da, cursa de la Lima către Kingston, New York şi Londra urma să sosească a doua zi, la 13:15. Ştia că va avea nevoie de ajutor. Aducându-şi aminte numele şefului Biroului J, intră în cabina telefonică, obținu legătura cu biroul înaltului comisar şi ceru cu comandantul Ross. După o clipă, pe fir se auzi o voce feminină.

— Asistenta comandantului Ross. Cu ce vă pot ajuta?

Cadența vocii avea ceva familiar.

— Aş putea să vorbesc cu comandantul Ross? întrebă Bond. Sunt un prieten de-al lui din Londra.

Vocea fetei deveni dintr-o dată vigilentă.

— Comandantul Ross e plecat din Jamaica, mă tem. Vă pot fi de folos cu ceva? (O clipă de tăcere.) Cum ați spus că vă numiți?

— N-am spus cum mă numesc, dar la drept vorbind mă cheamă...

Vocea îl întrerupse emoționată.

— Nu-mi spune! James!

— Să fiu al naibii! exclamă Bond râzând. Goodnight! Ce naiba cauți aici?

— Aproximativ ceea ce obişnuiam să fac pentru tine. Am aflat că te-ai întors, dar credeam că eşti bolnav. Absolut minunat! Dar de unde suni?

— De la aeroportul Kingston. Acum ascultă-mă, draga mea. Am nevoie de ajutor. Putem vorbi mai târziu. Poți să te pui pe treabă?

— Sigur că da! Stai doar să-mi iau un creion. Ascult.

— Mai întâi am nevoie de o mașină. Nu contează de care, doar să meargă. Pe urmă vreau numele barosanului de la Frome – știi, proprietatea firmei WISCO de dincolo de Savannah La Mar. O hartă topografică a regiunii respective, la scară mare, și o sută de lire sterline în monedă jamaicană. După aceea, fii o scumpă și sună la Alexander's, firma de licitații, și află tot ce poți despre o proprietate căreia i s-a făcut reclamă în ziarul *Gleaner* de azi. Spune că ești o potențială cumpărătoare. Love Lane numărul trei și jumătate. Ai să vezi detaliile. După aceea vreau să vii la Morgan's Harbour, unde merg și eu în câteva minute ca să mă cazez peste noapte. Luăm cina și facem schimb de secrete până se ivesc zorile deasupra Munților Albaștri. Se face?

— Sigur că da. Dar ce spui tu înseamnă al naibii de multe secrete! Cu ce să mă îmbrac?

— Cu ceva strâmt în locurile potrivite și fără prea mulți nasturi.

— Ți-ai confirmat identitatea, zise ea râzând. Mă pun pe treabă cu toate astea. Ne vedem pe la șapte. La revedere!

Chinuindu-se să tragă aer în piept, James Bond împinse ușa micii saune și-și șterse fața și gâtul cu batista. „Să fiu al naibii!" Dăduse peste Mary Goodnight, scumpa lui secretară de pe vremea când lucra în Departamentul 00! Cei de la sediu spuseseră că e în străinătate, iar el nu pusese întrebări. Poate că fata alesese o schimbare după dispariția lui în misiune. În orice caz, ce noroc! Acum avea un aliat, un

om pe care-l cunoştea. Bunul ziar *Gleaner*! Îşi luă geanta din biroul Cuban Airlines, ieşi, făcu semn unui taxi, ceru să fie dus la Morgan's Harbour, după care se lăsă pe speteaza banchetei şi lăsă curentul de aer ce intra prin geamurile deschise să-l zvânte cât de cât.

Micul hotel romantic se află în incinta portului Royal, la capătul limbii de nisip Palisadoes ce oferă portului protecţie naturală. Proprietarul, un englez care lucrase şi el în spionaj pe vremuri şi ghicise îndeletnicirea lui Bond, se bucură să-l vadă. Îl conduse într-o cameră confortabilă, cu aer condiţionat şi ferestre ce dădeau spre piscină şi spre oglinda vastă a portului Kingston.

— De data asta ce mai e? Cubanezii sau contrabanda? Astea-s ţintele populare în prezent.

— Sunt doar în trecere. Ai homari?

— Sigur că da.

— Fii băiat bun şi opreşte doi pentru cină. Fierţi la abur, cu unt topit. Şi un bol cu acel *fois gras* ridicol de scump al tău. Bine?

— Recepţionat. Sărbătoreşti? Şampanie la gheaţă?

— Bună idee! Acum trebuie să fac un duş şi să dorm puţin. Aeroportul ăla Kingston e crimă curată!

James Bond se trezi la ora şase şi în primă instanţă nu ştiu unde se afla. Rămase întins şi-şi aminti. Sir James Molony îi spusese că memoria lui va fi leneşă o vreme. Terapia electroconvulsivă efectuată la Park, o aşa-numită „casă de convalescenţă" discretă, găzduită de un vast conac din Kent, fusese teribilă. Douăzeci şi patru de atacuri ale curentului electric asupra creierului său, în treizeci de zile. După încheierea tratamentului, Sir James

mărturisise că dacă ar fi practicat în America n-ar fi avut voie să administreze mai mult de optsprezece. La început, pe Bond îl îngroziseră vederea cutiei negre şi a celor doi catozi care se aplicau pe tâmple. Auzise că oamenii supuşi electroşocurilor trebuiau legaţi cu curele, că trupul lor cuprins de convulsii ţâşnea deseori de pe masa de operaţie, propulsat de voltaj. Dar se părea că asta ţinea de domeniul trecutului. Acum exista râvnita seringă cu pentotal şi Sir James spunea că la trecerea curentului electric, corpul nu se mişca deloc, doar pleoapele tresăreau uşor. Iar rezultatele fuseseră miraculoase. După ce analistul cel plăcut şi cu glas potolit îi explicase ce i s-a făcut în Rusia şi după ce traversase cumplitele chinuri sufleteşti provocate de ceea ce fusese cât pe ce să-i facă lui M., vechea ură aprigă faţă de KGB şi faţă de toate lucrăturile acesteia renăscuse în el; la şase săptămâni după ce sosise la Park voia un singur lucru: să se răzbune pe oamenii care-i invadaseră creierul pentru a-şi atinge scopurile criminale. Urmase refacerea fizică şi numărul inexplicabil de mare de ore de antrenament pe care trebuise să le facă pe poligonul de la Maidstone al poliţiei. Apoi sosise ziua când şeful de personal venise la el, îi explicase ce era cu antrenamentul pe poligon, îşi petrecuse ziua cu el şi-i dăduse ordinele de misiune şi biletul scris cu cerneală verde, semnat M., care-i ura noroc; la urmă, emoţia drumului până la aeroportul din Londra, de unde urma să pornească spre celălalt capăt al lumii.

Bond făcu încă un duş, trase pe el o cămaşă, pantaloni şi sandale, merse în micul bar de pe promenadă, comandă un whisky Walker's de Luxe dublu, cu gheaţă şi privi cum se scufundă

pelicanii ca să-şi facă rost de cină. Ceva mai târziu comandă încă un whisky, cu apă ca să-i mai taie din tărie, întrebându-se ce era cu Love Lane nr. 3½, în ce constau „mostrele" şi cum să-l doboare pe Scaramanga. Asta îl îngrijorase încă de când îşi primise ordinele. Era foarte simplu să i se ceară să-l „elimine" pe individ, însă lui unuia nu-i plăcuse niciodată să omoare cu sânge rece, iar să provoace la scoaterea pistolului un om care putea fi cel mai lute de mână pistolar din lume însemna sinucidere. Ei bine, va trebui să aştepte şi să vadă cum cad cărţile. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-şi „curețe" acoperirea. Îşi va lăsa paşaportul diplomatic la Goodnight şi va deveni, simplu, Mark Hazard de la Consorţiul Transworld – denumire splendid de vagă, ce putea acoperi aproape orice fel de activitate omenească. Ocupaţia lui va trebui să ţină de Compania de zahăr a Indiilor de Vest, fiindcă aceea era singura activitate – în afară de Bauxita Kaiser – ce exista în regiunile vestice relativ pustii din Jamaica. Mai exista şi proiectul Negril pentru crearea uneia din cele mai spectaculoase plaje din lume, începând cu construirea hotelului Thunderbird. Putea să se dea drept bogătaş care caută un teren de construcţie. Dacă bănuiala sa – şi previziunile puerile ale horoscopului – se adeverea şi dacă dădea peste Scaramanga la adresa romantică din Love Lane, va trebui să improvizeze.

În vest se dezlănţui pentru scurtă vreme incendiul de prerie al apusului, apoi marea ca de lavă topită se răci într-un cenuşiu închis, luminat de lună.

Un braţ gol, mirosind a Chanel No. 5 i se strecură pe după gât şi nişte buze calde îi sărutară colţul gurii. Întinse mâna ca să ţină

acel braț locului şi un glas întretăiat de emoție spuse:

— O, James! Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține! E atât de minunat că te-ai întors!

Bond prinse cu mâna bărbia moale a fetei, o ridică şi o sărută drept pe buzele întredeschise.

— Cum de nu ne-a trecut niciodată prin minte să facem asta, Goodnight? Trei ani şi doar o uşă între noi! Unde ne-a fost capul?!

Fata se îndepărtă de el, mişcarea făcându-i clopotul auriu al părului să-i îmbrățişeze gâtul. Nu se schimbase. Se farda şi acum foarte puțin, dar pielea feței avea un bronz auriu, de pe fundalul căruia ochii albaştri, depărtați, aprinşi de lumina lunii scânteiau cu acel aer direct şi provocator care-l deconcerta înainte, când se contraziceau pe tema vreunei probleme de serviciu. Aceeaşi strălucire de sănătate pe trupul cu osatură fină şi acelaşi zâmbet larg, lipsit de inhibiții, pe buzele pline, atât de incitante în repaus. Îmbrăcămintea însă era alta. În locul cămăşii şi fustei severe din vremurile de la sediu, purta o rochie scurtă de culoarea ginului roz cu mult tonic – rozul portocaliu al interiorului unei cochilii de scoică – şi un şirag simplu de perle. Rochia era strâmtă peste bust şi şolduri. Ea zâmbi văzându-i privirea cercetătoare.

— Nasturii sunt la spate. Asta e uniforma standard pentru un birou tropical al Serviciului.

— Da, parcă-i văd pe cei din Departamentul Q născocind-o! Presupun că una dintre perle conține o pilulă letală.

— Fireşte! Atâta doar că nu-mi amintesc care. Va trebui să înghit tot şiragul. Pot să primesc în loc de asta un daiquiri, te rog?

Bond comandă băutura.

— Îmi cer scuze, Goodnight, mi-am uitat o clipă bunele maniere! Eram năucit. E extraordinar că te-am găsit aici! Şi nu te-am mai văzut niciodată în haine de serviciu. Haide, spune-mi noutăţile! Unde-i Ross? De când eşti aici? Ai reuşit să te descurci cu toate aiurelile pe care ţi le-am cerut?

Fetei i se aduse băutura şi luă o înghiţitură precaută. Bond îşi aduse aminte că bea rareori şi nu fuma. Comandă pentru sine încă un pahar, simţindu-se puţin vinovat pentru că era al treilea şi pentru că ea nu ştia acest lucru, iar când sosea băutura nu-şi va da seama că e dublă. Aprinse o ţigară. Mai nou încerca să se limiteze la douăzeci pe zi şi încălca limita cu vreo cinci. Stinse ţigara. Începea să se apropie de ţinta sa, aşa că din acel punct, regulile de instrucţie rigide care-i fuseseră imprimate la Park prin nenumărate antrenamente trebuiau respectate meticulos. Şampania nu va intra la socoteală. Îl amuza glasul conştiinţei pe care-l deşteptase fata în el şi totodată era surprins şi impresionat.

Mary Goodnight ştia că ultima întrebare e cea la care Bond vrea să-i răspundă mai întâi. Băgă mâna în poşeta simplă din pai, cu bretea din lanţ auriu şi-i dădu un plic gros, explicând:

— În cea mai mare parte bancnote de o liră, folosite. Câteva de cinci. Să te debitez direct sau să trec suma la cheltuieli?

— Direct, te rog.

— Maşina e afară. Îl mai ţii minte pe Strangways? Ei bine, e vechea lui Sunbeam Alpine. Biroul a cumpărat-o şi acum o folosesc eu. Are rezervorul plin şi zboară ca pasărea. Barosanul de la Frome e un ins pe nume

Tony Hugill. A fost în marina militară. Om de treabă, cu nevastă drăguță şi copii drăguți. Face treabă bună. Are o grămadă de probleme cu incendierea trestiei de zahăr şi alte acțiuni de sabotaj – în principal cu grenade incendiare aduse din Cuba. Recolta de trestie de zahăr a Cubei e principala rivală a celei jamaicane; cu uraganul Flora şi cu ploile pe care le-a avut, Cuba va avea doar o recoltă de vreo trei milioane de tone anul ăsta, comparativ cu nivelul de vreo şapte din vremea lui Batista, şi va fi foarte întârziată, fiindcă ploile au afectat rău concentrația de sucroză. (Zâmbi cu zâmbetul ei larg.) Nimic din toate astea nu e secret, am citit în *Gleaner*. Aşadar, pentru Castro merită osteneala de a încerca să păstreze prețul mondial la un nivel ridicat, provocând cât mai multe stricăciuni cu putință recoltelor rivale, astfel încât să se afle într-o poziție mai bună de a negocia cu Rusia. Singurul produs pe care-l are de vânzare e zahărul, şi are nevoie teribilă de alimente. Grâul pe care-l vând americanii Rusiei – o mare parte din el va ajunge în Cuba, în schimbul zahărului, ca să-i hrănească pe cultivatorii cubanezi de zahăr. (Zâmbi iarăşi.) O treabă stupidă, nu-i aşa? După mine, Castro nu mai poate rezista mult. Povestea cu rachetele din Cuba trebuie să fi costat Rusia cam un miliard de lire sterline, şi acum trebuie să toarne bani în Cuba – bani şi bunuri – ca s-o ajute să se mențină pe picioare. Nu pot să nu mă gândesc că ruşii se vor retrage în curând şi-l vor lăsa pe Castro să sfârşească aşa cum a sfârşit şi Batista. Țara asta e o țară de catolici înflăcărați şi uraganul Flora a fost considerat judecata divină supremă. S-a oprit asupra insulei şi a biciuit-o pur şi simplu zi şi noapte. vreme de cinci zile. Niciun uragan din istorie

nu s-a mai comportat aşa! Bisericoşilor nu le scapă un semn prevestitor ca ăsta; a fost privit ca o condamnare clară a regimului.

— Goodnight, eşti o comoară! spuse Bond admirativ. E clar că ţi-ai făcut temele.

Ochii cei albaştri, direcţi priviră într-ai lui, parând complimentul.

— Aici trăiesc cu lucrurile astea, fac parte din fundalul Biroului. M-am gândit însă că poate vei vrea nişte informaţii de context despre Frome, iar cele ce ţi-am spus explică de ce se confruntă WISCO cu incendiile astea pe plantaţiile de trestie de zahăr. Cel puţin noi aşa credem. Se pare că în întreaga lume are loc o uriaşă partidă de şah în privinţa zahărului – a ceea ce se cheamă recolta de perspectivă, cum ar veni cumpărarea zahărului în avans, urmând să fie livrat ulterior, pe parcursul anului. Washingtonul încearcă să ţină preţul la nivel scăzut, ca să perturbe economia Cubei, însă consumul mondial a crescut şi există un deficit, în principal din cauza Florei şi a ploilor teribile pe care le-am avut aici după Flora, care au întârziat recolta jamaicană. Nu înţeleg totul, dar e în interesul Cubei să cauzeze daune cât mai mari recoltei jamaicane, iar regiunea asta care te interesează, Frome, produce cam un sfert din producţia totală a Jamaicăi. (Luă o înghiţitură din cocteil.) Ei, asta-i tot în legătură cu zahărul. Barosanul de acolo e individul de care ţi-am spus, Hugill. Am avut multe de a face cu el, aşa că va fi prietenos. A făcut parte din serviciul de informaţii al marinei militare în timpul războiului, un fel de misiune de comando, aşa că ştie cum stau lucrurile. Maşina e cam bătrâioară, dar merge destul de repede şi n-o să te lase baltă. E cam hoţită, deci n-o să bată la ochi. Am pus harta în torpedo.

— Foarte bine. Acum ultima întrebare, după care mergem să cinăm şi ne spunem unul altuia povestea vieţii. Dar apropo, ce s-a întâmplat cu Ross, şeful tău?

Mary Goodnight părea îngrijorată.

— Să-ţi spun drept, nu ştiu precis. A plecat săptămâna trecută cu o misiune în Trinidad: să încerce să-l găsească pe un individ, Scaramanga. E un pistolar localnic. Nu ştiu prea multe despre el. Pe cât se pare, sediul din Londra vrea să fie găsit, dintr-un motiv sau altul. (Zâmbi cu amărăciune.) Mie nu-mi spune nimeni nimic interesant, fac doar munca de sclav. Ei bine, comandantul Ross trebuia să se întoarcă acum două zile, numai că n-a apărut. A trebuit să trimit un „Avertisment roşu", dar mi s-a spus să-i mai dau o săptămână.

— Eh, îmi pare bine că nu e implicat. Îl prefer pe adjunctul lui. Ultima întrebare: ce-i cu Love Lane numărul 3½? Ai reuşit să afli ceva?

— Ba bine că nu! exclamă Mary Goodnight roşind. Frumoasă întrebare cu care să mă încurci! Cei de la Alexander's n-au vrut să se implice, aşa că până la urmă a trebuit să mă adresez Diviziei Speciale. Nu-mi voi putea arăta faţa acolo săptămâni bune! Dumnezeu ştie ce gândesc despre tine! Locul acela e un... e o... ăă... (Strâmbă din nas.) E o faimoasă casă neonorabilă din Sav' La Mar.

Bond izbucni în râs văzându-i stânjeneala şi o tachină cu un sadism răutăcios, dar blând.

— Vrei să spui că e o casă de curve?

— James! Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar trebuie să fii atât de grosolan?!

CAPITOLUL 5

Love Lane Nr. 3½

Coasta jamaicană sudică nu e la fel de frumoasă ca aceea nordică, iar din Kingston până în Savannah e cale de o sută nouăzeci de kilometri, pe drumuri foarte diferite calitativ. Mary Goodnight insistase să-l însoțească, pentru a-l ajuta să se orienteze şi, la nevoie, să schimbe cauciucul dacă făcea pană, iar Bond nu obiectase.

Spanish Town, May Pen, Alligator Pond, Black River, Whitehouse Inn, unde mâncară de prânz – kilometrii se înşirau sub soarele nemilos; pe la patru după-amiaza, o porțiune de drum bun şi drept îi aduse printre micile vile îngrijite, fiecare cu peticul ei de peluză maronie, cu propriile bougainvillea şi cu unicul strat cu canna şi croton, care alcătuiau suburbiile „elegante" ale micului oraş modest de coastă numit în limbajul curent Sav' La Mar.

Exceptând vechiul cartier de pe malul mării, nu e un oraş tipic jamaican şi nici nu e prea atrăgător. Vilele, construite pentru personalul superior al plantațiilor de trestie de zahăr din Frome, sunt monoton de respectabile, iar străzile drepte şi înguste vorbesc despre un acces deloc jamaican de urbanistică în jurul anilor 1920. Bond opri la prima benzinărie, puse benzină şi-i găsi lui Mary Goodnight o maşină închiriată cu care să se întoarcă în capitală. Nu-i dezvăluise nimic

despre misiunea sa, iar ea nu pusese întrebări când îi zisese vag că are „ceva de-a face cu Cuba". Îi spuse că va ține legătura cu ea când va putea și că o va căuta după ce-și încheia misiunea, după care se despărțiră ca doi profesioniști; ea porni înapoi pe drumul prăfuit, iar Bond merse încet cu mașina până pe chei. Identifică Love Lane, o stradă îngustă cu magazine și case dărăpănate, ce pornea de la debarcader și se îndrepta șerpuit spre centru. Încercui zona, ca să-și imprime clar în minte geografia cartierului, apoi își parcă mașina într-un loc pustiu din apropierea promontoriului nisipos pe care se aflau bărci de pescuit urcate pe cavalete. Încuie mașina și se întoarse agale pe Love Lane. Văzu câțiva oameni – săraci din clasa pescarilor. Cumpără un pachet de țigări Royal Blend la un mic magazin universal ce mirosea a condimente și întrebă unde era numărul 3½, ceea ce-i atrase o privire curioasă, dar politicoasă.

— Nițel mai încolo. Poa' vreo douăj' de metri. Casă mare, pe dreapta.

Bond trecu pe trotuarul umbrit și merse mai departe fără grabă. Desfăcu pachetul de țigări cu unghia degetului mare și aprinse una, ca să întărească imaginea turistului fără țintă care examinează un colț al vechii Jamaica. Pe dreapta exista o singură casă mare. Lungi aprinsul țigării, ca s-o examineze.

Casa părea să fi avut cândva importanță, poate ca locuință particulară a unui comerciant. Avea parter și etaj, cu balcoane de jur împrejur și era construită din lemn, cu șindrilă argintie, dar brâiele ornamentale de ghips de sub streșini erau sparte în multe locuri, iar pe jaluzelele ce acopereau toate ferestrele de la etaj și majoritatea celor de la parter nu mai rămăsese pic de vopsea. Peticul de „curte"

dinspre stradă era populat de un cârd de găini cu gâtul ca de vultur care ciuguleau fără să aibă ce, plus trei corcituri de câini jamaicani scheletici, negru cu arămiu. În fundal însă exista un frumos copac *Lignum vitae*, plin cu flori albastre. Bond presupuse că e de vârsta casei – probabil vreo cincizeci de ani; copacul stăpânea fără doar şi poate proprietatea, prin dreptul vigorii şi al frumuseţii sale. La umbra lui savuros de deasă, o fată aşezată pe şezlong citea o revistă. De la distanţa de vreo treizeci de metri părea îngrijită şi frumuşică. Bond înaintă pe cealaltă parte a străzii până când un colţ al casei o ascunse pe fată, după care se opri şi examină mai atent clădirea.

Nişte trepte din lemn duceau la uşa din faţă, deschisă, deasupra căreia o placă mare din metal emailat anunţa „3½", cu cifre albe pe fond albastru, deşi puţine alte clădiri de pe stradă aveau număr. Din cele două ferestre mari ce încadrau uşa, cea din stânga era obloniţă; cea din dreapta avea un singur ochi mare de sticlă, cam prăfuit, prin care se vedeau mese, scaune şi o tejghea. Pe firma rotativă de deasupra uşii scria „Cafeneaua Dreamland", cu litere decolorate de soare, iar în jurul ferestrei descoperite existau reclame la bere Red Stripe, la ţigări Royal Blend şi Four Aces şi la Coca-Cola. O altă reclamă pictată manual spunea „Gustări", iar dedesubt, „Supă fierbinte de cocoş, proaspătă, zilnic".

Bond traversă strada, urcă treptele şi dădu la o parte şiragurile de mărgele mari ce atârnau la intrare. Se duse la tejghea şi tocmai îi inspecta conţinutul – un platou cu turtă dulce, uscată după aspect, o movilă de felii de banană glazate şi câteva borcane cu bomboane – când auzi de afară paşi iuţi şi fata din grădină

intră. Şiragurile de mărgele se ciocniră uşor în urma ei. Era mulatră, cu doar o optime sânge negru şi frumoasă cum îşi imagina Bond că ar putea fi o astfel de mulatră. Avea ochi îndrăzneţi, căprui, uşor oblici, sub un breton de păr negru mătăsos. (Îşi zise că undeva, în trecutul ei exista ceva sânge chinezesc.) Purta o rochie scurtă, de un roz şocant, care se potrivea bine cu nuanţa de cafea cu lapte a pielii ei, şi avea încheieturile mâinilor şi gleznele subţiri, delicate. Îi zâmbi politicos, flirtând din priviri.

— 'Nă seara.

— Bună seara. Îmi dai o Red Stripe, te rog?

— Sigur.

Fata trecu după tejghea şi-l lăsă să zărească în treacăt doi sâni frumoşi când se aplecă spre uşa răcitorului – mişcare deloc dictată de geografia locului. Împinse uşa la loc cu genunchiul, destupă sticla cu o mişcare expertă şi o puse pe tejghea, alături de un pahar aproape curat.

— Face unu şaizeci.

Bond plăti; ea bătu bonul de casă şi încasă banii. El îşi trase un taburet înalt la tejghea şi se aşeză. Sprijinindu-şi braţele de lemnul tejghelei, fata îl privi.

— În trecere?

— Mai mult sau mai puţin. Am văzut ieri, în *Gleaner* că locul ăsta e de vânzare şi m-am gândit să arunc o privire. Frumoasă casă, şi mare. Îţi aparţine?

Fata râse, arătându-şi dinţii deja ascuţiţi din cauza mestecatului trestiei de zahăr crude – păcat, fiindcă era frumoasă.

— Aş vrea eu! Sunt un fel de... un fel de administrator. Există cafeneaua, şi poa' că ai auzit că avem şi alte atracţii.

— Ce fel de atracţii? întrebă Bond luându-şi un aer nedumerit.

— Fete. Şase dormitoare la etaj. Foarte curate. Costă doar o liră. Sarah e acolo în momentul ăsta. Ai vrea să te întâlneşti cu ea?

— Azi nu, mulţumesc, e prea cald. Dar aveţi doar o fată odată?

— Mai e şi Lindy, numai că e ocupată. E voinică. Dacă-ţi plac cele voinice, se eliberează în jumătate de oră. (Aruncă o privire ceasului de pe peretele din spatele ei.) Pe la şase. Atunci o să fie mai răcoare.

— Prefer fetele ca tine. Cum te cheamă?

— Eu o fac doar din dragoste, răspunse fata chicotind. V-am spus că doar administrez treburile de aici. Mi se zice Tiffy.

— Ce nume neobişnuit! Cum de l-ai primit?

— Mama mea a avut şase fete. Le-a botezat pe toate cu nume de flori. Violet, Rose, Cherry, Pansy şi Lily[1]. Când am venit pe lume nu i-a dat prin minte niciun nume de floare, aşa că mi-a zis „Artificial"[2]. (Tiffy aşteptă ca el să râdă; văzând că n-o face, continuă.) Când am intrat la şcoală, toţi au spus că e un nume anapoda, au râs de mine şi l-au prescurtat Tiffy, şi aşa mi-a rămas numele.

— După mine e un nume foarte drăguţ. Pe mine mă cheamă Mark.

— Şi eşti sfânt? replică ea flirtând.

— Nimeni nu m-a acuzat niciodată de aşa ceva. Am petrecut un timp la Frome, cu treabă. Îmi place partea asta a insulei şi mi-a trecut prin minte să-mi găsesc o locuinţă de închiriat. Dar vreau să fie mai aproape de mare decât suntem aici. Va trebui să mai caut. Voi închiriaţi camere pe noapte?

După oarecare gândire, ea răspunse:

[1] Violeta, Roza, Floare-de-cireş, Panseaua şi Crina.

[2] Artificiala.

— Sigur, de ce nu? Numai că s-ar putea să-ți pară cam gălăgios. Se întâmplă să avem câte un client care a luat prea multe pahare la bord. Şi instalația de apă nu prea există. (Se aplecă spre el şi coborî glasul.) Dar nu ți-aş fi recomandat să închiriezi casa. Şindrila e vai de ea. Te-ar costa poa' cinci sute, poa' o mie ca să dregi acoperişul.

— Eşti amabilă că-mi spui. Dar de ce e vândută? Necazuri cu poliția?

— Nu cine ştie ce. Ținem un local respectabil. Dar ai citit în *Gleaner*, după domnul Brown – ăsta-i şeful meu – *„et ux"* ăla?

— Da.

— Ei bine, se pare că înseamnă „şi soția". Iar doamna Brown, doamna Agatha Brown, ea a fost anglicană, dar tocmai ce a trecut la catolici şi se pare că ăştia nu țin localuri cum e trei jumate, nici măcar când sunt decente. Şi biserica lor de aici, care-i ceva mai încolo pe stradă, se pare că are nevoie de acoperiş nou, cum are şi casa asta. Aşa că doamna Brown socoteşte să împuşte doi iepuri dintr-o dată şi-l bate la cap pe domnul Brown să închidă localul, să vândă casa, şi cu partea ei are de gând să dreagă acoperişul catolicilor.

— Ce păcat! Pare un local plăcut şi liniştit. Cu tine ce-o să se întâmple?

— Cred că o să mă mut în Kingston. O să stau la una din surorile mele şi poate o să lucrez într-unul din magazinele cele mari – poa' Issa ori Nathan's. Sav' La Mar e cam liniştit. (Ochii căprui căpătară o expresie introspectivă.) Da' e sigur că o să-mi fie dor de locul ăsta. Oamenii se distrează aici şi Love Lane e o stradă frumoasă. Suntem prieteni cu toții pe strada asta. Are un fel de... un fel de...

— Atmosferă.

— Exact! Exact asta are. Cum ar fi de vechea Jamaica. Aşa cum trebuie că era pe vremuri. Toţi sunt prieteni între ei, se ajută între ei când au necazuri. Ai fi surprins cât de des fetele o fac pe gratis dacă bărbatu-i om de treabă, ca un fel de obişnuit al casei, şi e strâmtorat.

Ochii căprui îl priviră cercetător, ca să vadă dacă înţelege forţa dovezii prezentate.

— Amabil din partea lor, dar nu se poate să fie prielnic pentru afacere.

Fata izbucni în râs.

— Asta nu-i afacere, domnu' Mark! Nu câtă vreme o conduc eu. E un serviciu public, ca apa şi electricitatea şi sănătatea şi educaţia şi... (Se întrerupse şi aruncă o privire peste umăr, spre ceasul care arăta şase fără un sfert.) Drăcie! M-ai făcut să vorbesc atâta, că am uitat de Joe şi de Mary. E vremea să le dau cina!

Se duse la fereastra cafenelei şi o deschise. În aceeaşi clipă, dinspre copacul *Lignum vitae* ţâşniră două păsări mari, negre – doar puţin mai mici decât corbii; se repeziră înăuntru, dădură roată încăperii făcând un tărăboi teribil cu cântecele lor metalice, diferite de cântecele oricăror alte păsări din lume, şi aterizară la nimereală pe tejghea, foarte aproape de mâna lui Bond. Se plimbară imperios încoace şi-ncolo, privindu-l fără teamă cu ochii lor aurii îndrăzneţi şi parcurseră un repertoriu strident de fluierături şi triluri fără rezonanţă, din care unele le cereau să-şi zburlească penele şi să se înfoaie până la proporţii aproape duble faţă de cea normală.

Tiffy se întoarse după tejghea, luă doi penny din poşetă, îi bătu în casa de marcat şi scoase din vitrina murdărită de muşte două felii de turtă dulce. Rupând bucăţi din ele, se apucă

să hrănească păsările – de fiecare dată pe cea mai mică, femela, prima. Păsările apucau cu lăcomie bucățile din mâna ei şi, fixându-le cu o gheară pe tejgheaua din lemn, le sfărâmau în fragmente mai mici şi le devorau. După ce terminară şi Tiffy le mustră pe amândouă fiindcă o ciupiseră de degete, vietățile făcură câte un găinaț mic, alb şi compact pe tejghea, părând mulțumite de ele însele. Tiffy luă o cârpă şi curăță murdăria, explicând:

— Noi le zicem kling-kling, dar oamenii învățați le spun mierle jamaicane. Sunt tare prietenoase. Pasărea-doctor, pasărea colibri cu coada ca de frac, e pasărea națională a Jamaicăi, dar eu le prefer pe astea. Nu-s la fel de frumoase, dar sunt cele mai prietenoase păsări şi-n plus sunt şi amuzante. Şi par să ştie asta. Sunt ca nişte pungăşoaice negre obraznice!

Păsările trăgeau cu ochiul la vitrina cu prăjituri şi protestau strident că li s-a terminat cina. Bond scoase o monedă de doi penny şi i-o dădu fetei.

— Sunt minunate! Ca nişte jucării mecanice. Mai dă-le o porție din partea mea.

Tiffy bătu banii în casa de marcat şi scoase încă două felii de turtă dulce.

— Ascultați aici, Joe şi Mary! Domnu' ăsta drăguț a fost drăguț cu Tiffy şi acuma-i drăguț cu voi, aşa că nu mă ciupiți de degete şi nu faceți murdărie, că altfel poa' că n-o să ne mai viziteze.

Ajunsese pe la jumătate cu hrănirea păsărilor, când dintr-o dată ciuli urechea. Undeva, deasupra capului lor se auzi un scârțâit de scânduri şi apoi nişte paşi uşori coborând pe scări. Brusc, fața animată a lui Tiffy deveni potolită şi încordată. Îi şopti lui Bond:

— Ăla-i bărbatul lui Lindy! Om important. E client bun aici, da' nu-i place de mine pentru că nu vreau să merg cu el. Aşa că uneori vorbeşte dur. Şi nu-i place de Joe şi de Mary pentru că socoteşte că fac prea multă gălăgie.

Goni păsările în direcţia ferestrei deschise, însă ele văzură că mai aveau de primit jumătate din turta dulce, aşa că se mulţumiră să se ridice în aer, după care se lăsară la loc pe tejghea. Tiffy îi spuse rugător lui Bond:

— Fii prieten bun şi stai liniştit indiferent ce-ar zice el. Îi place să înfurie oamenii, şi pe urmă... (Glasul i se stinse.) Mai vreţi încă o Red Stripe, domnule?

În fundul umbrit al încăperii, perdeaua din şiraguri de mărgele se desfăcu cu un zgomot uşor.

Până atunci, Bond stătuse cu bărbia sprijinită în mâna dreaptă; îşi lăsă mâna pe tejghea şi se îndreptă de spate. Pistolul Walther PPK băgat sub betelia pantalonilor, în stânga abdomenului său plat îşi făcu cunoscută prezenţa pe piele. Degetele mâinii drepte i se încovoiară uşor, gata să prindă patul armei. Îşi mută piciorul stâng de pe stinghia scaunului pe podea şi spuse:

— Da, mulţumesc.

Îşi descheie haina cu mâna stângă, apoi îşi scoase batista cu aceeaşi mână şi-şi şterse faţa cu ea.

— Pe la şase se face de obicei şi mai cald, înainte să înceapă să bată Vântul Groparului[1].

— Domnule, groparul e chiar aici. Vrei să-i simţi vântul?

[1] Vântul care bate în Jamaica noaptea, dinspre uscat spre mare, cu efect răcoritor; cel care bate ziua, dinspre mare spre uscat, de asemenea cu efect de împrospătare a aerului, e numit de localnici „Vântul doctorului".

James Bond întoarse capul încet. Amurgul se strecurase în încăperea mare, aşa că nu putea să vadă decât un contur palid, înalt. Bărbatul avea în mână o valiză; o aşeză pe podea şi se apropie. Pesemne că purta pantofi cu talpă de cauciuc, fiindcă paşii lui nu făceau niciun zgomot. Tiffy trecu neliniştită după tejghea; se auzi declicul unui comutator şi în lămpile ruginite de pe pereți se treziră la viață şase becuri cu voltaj mic. Bond rosti degajat:

— M-ai făcut să tresar.

Scaramanga veni şi se sprijini de tejghea. Descrierea din arhivă era precisă, dar nu surprinsese aerul amenințător ca de felină al bărbatului voinic, lățimea extremă a umerilor şi mijlocul îngust, nici imobilitatea rece a ochilor care-l examinau acum pe Bond cu o lipsă de interes detaşată. Purta un costum maro-roşcat bine croit, la un rând şi pantofi „asortați", maro cu alb. În loc de cravată avea o panglică lată din mătase albă, prinsă cu un ac de aur în formă de pistol miniatural. Ținuta ar fi trebuit să aibă ceva teatral, însă n-avea, poate din cauza siluetei frumoase a bărbatului.

— Câteodată îi fac pe unii să danseze, zise acesta. După care le despart tălpile de corp cu pistolul.

Accentul american nu ascundea niciun alt accent străin. Bond replică:

— Sună cam drastic. Pentru ce o faci?

— Ultima oară, pentru cinci mii de dolari. Se pare că nu ştii cine sunt. Nu ți-a spus mâța asta frigidă?

Bond se uită în treacăt la Tiffy; fata stătea încremenită, cu mâinile pe lângă corp. Încheieturile degetelor strânse pumn se albiseră.

— Şi de ce să-mi spună? zise Bond. De ce aş vrea să ştiu?

Se produse o strălucire subită, aurie şi mica gură neagră a armei se ţinti drept spre buricul lui Bond.

— Din cauza ăsta. Ce cauţi aici, străine? E cam mare coincidenţa să dau peste un filfizon de la oraş la trei jumate. Sau în Sav' La Mar, că veni vorba. Nu se întâmplă cumva să fii de la poliţie? Sau din partea prietenilor ei?

— Tovarăşe! exclamă Bond ridicând mâinile în semn de capitulare prefăcută, apoi le coborî şi se întoarse spre Tiffy. Cine-i omul ăsta? O ofertă de preluare a acţiunilor majoritare făcută Jamaicăi de un singur ins? Sau un refugiat de la circ? Întreabă-l ce-ar vrea să bea. Indiferent cine e, numărul a fost bun.

James Bond ştia că a fost la un pas de a apăsa pe trăgaciul pistolului. Să lezezi vanitatea unui pistolar... Îi fulgeră prin minte o imagine fugară în care se vedea zvârcolindu-se pe podea, cu mâna dreaptă incapabilă să ajungă la propria-i armă. Faţa lui Tiffy nu mai era frumuşică, ci se transformase într-un craniu cu pielea foarte întinsă. Se holba la el; deschise gura, dar de pe buzele ei nu se auzi niciun sunet. Îl plăcea şi ştia că e un om mort. Păsările kling-kling, Joe şi May, simţiră aceeaşi electricitate din atmosferă şi, cu o zarvă teribilă de ţipete metalice, dădură buzna spre fereastra deschisă ca doi hoţi în negru care se fac nevăzuţi în noapte.

Detunăturile Coltului de calibrul .45 fură asurzitoare. Cele două păsări se dezintegrară pe fundalul violet al amurgului, frânturile de pene şi de carne trandafirie fiind proiectate precum şrapnelul din interiorul luminat gălbui al cafenelei în strada pustie.

Urmară câteva clipe de tăcere la fel de asurzitoare. James Bond nu se clinti, ci rămase locului, aşteptând ca tensiunea faptei să se disipeze, dar acest lucru nu se întâmplă. Cu un

țipăt dezarticulat care alcătuia pe jumătate o înjurătură, Tiffy luă de pe tejghea sticla de Red Stripe pe care o golise el şi o azvârli cu stângăcie. Dinspre fundul încăperii se auzi zgomotul de sticlă spartă. Odată gestul nesemnificativ făcut, Tiffy căzu în genunchi în spatele tejghelei şi se lăsă cuprinsă de hohote isterice.

James Bond bău restul de bere, se ridică încet în picioare, porni spre Scaramanga şi era pe punctul de a trece pe lângă el, când acesta întinse alene mâna stângă şi-l prinse de biceps. Duse la nas gura pistolului, adulmecând delicat. Ochii căprui morți aveau o expresie distantă.

— Domnule, mirosul morții are ceva special. Vrei să-l încerci?

Întinse pistolul sclipitor de parcă i-ar fi oferit un trandafir. Bond rămase neclintit şi spuse sec:

— Ai grijă cum te porți. Ia-ți mâna de pe mine!

Scaramanga ridică din sprâncene şi privirea neutră, ca de plumb păru să-l vadă pe Bond pentru prima oară.

Îşi descleştă mâna.

James Bond îşi văzu de drum mai departe pe după colțul tejghelei, iar când ajunse în fața celuilalt constată că ochii îl priveau acum cu o uşoară curiozitate disprețuitoare. Se opri. Plânsul al fetei semăna cu acela al unui câine mic. Undeva, pe stradă, un „sistem de sunet" – un picup cu difuzoare – începu să reverse muzică în stil calipso. Bond îl privi pe celălalt bărbat în ochi şi spuse:

— Mulțumesc, l-am încercat. Recomand recolta de la Berlin. Din 1945. Dar presupun că erai prea tânăr ca să participi la acea degustare, adăugă el cu un zâmbet prietenos şi doar foarte puțin ironic.

CAPITOLUL 6

Cum se câştigă uşor un miar

Bond îngenunche lângă Tiffy şi-i aplică două palme usturătoare peste obrazul drept, apoi peste cel stâng. Ochii umezi îşi recăpătară puterea de a focaliza. Fata duse mâna la obraz şi se uită la el surprinsă. Bond se ridică în picioare, luă un prosop, îl udă la robinet, apoi se aplecă, o cuprinse cu braţul şi-i şterse blând faţa. Când termină, o ridică în picioare şi-i dădu poşeta aflată pe o poliţă, după tejghea.

— Haide, Tiffy, fardează la loc faţa asta frumoasă! În curând au să înceapă să apară muşteriii. Actriţa principală trebuie să arate cât se poate de bine.

Tiffy luă poşeta, o deschise, dar apoi se uită pe lângă Bond şi-l văzu pe Scaramanga pentru prima oară de la împuşcături. Buzele frumoase se retraseră, dezvelind dinţii într-un mârâit animalic şi fata şopti cu aprindere, încet, ca s-o audă doar Bond:

— Am să-l aranjez pe individul ăla, da' bine de tot! Pe drumul spre Orange Hill trăieşte mama Edna, care-i o vrăjitoare *obeah* de primă mână. Mă duc la ea mâine! Peste câteva zile nici n-o să ştie ce l-a lovit!

Scoase o oglindă din poşetă şi se apucă să se fardeze. Bond băgă mâna în buzunar şi numără cinci bancnote de o liră, pe care le băgă în poşeta ei deschisă.

— Ai să uiți complet întâmplarea. Cu banii ăştia poți să-ți cumperi un canar frumuşel care să-ți țină de urât. Şi oricum, dacă pui afară ceva mâncare, o să vină altă pereche de klingi.

O bătu uşurel pe umăr şi se depărtă; ajungând în dreptul lui Scaramanga, se opri şi zise:

— A fost un număr de circ bun (folosi iarăşi cuvântul, intenționat), numai că a zdruncinat-o pe fată. Dă-i nişte bani.

— Tacă-ți gura, replică Scaramanga printre dinți, apoi întrebă suspicios: Şi ce-i cu vorbăria asta despre circ? (Se întoarse cu fața spre Bond.) Stai pe loc, domnule, şi răspunde-mi la câteva întrebări. Cum ziceam, eşti de la poliție? Că de mirosit, clar miroşi a copoi. Dacă nu, ce cauți pe-aici?

— Nimeni nu-mi spune ce să fac; eu le spun altora, replică Bond.

Se duse în mijlocul încăperii, se aşeză la o masă şi zise:

— Vino şi stai jos şi nu mă mai presa! Sunt imposibil de presat.

Ridicând din umeri, Scaramanga făcu doi paşi mari, luă un scaun metalic, îl răsuci, şi-l potrivi între picioare şi se aşeză cu fața spre spetează, cu brațul stâng sprijinit de aceasta. Brațul drept i se odihnea pe coapsă, la câțiva centimetri de patul de fildeş al pistolului, care se ițea mai sus de betelia pantalonilor. Bond admise că e o poziție de lucru bună pentru un pistolar, speteaza metalică a scaunului constituind un scut pentru cea mai mare parte a copului. Individul era categoric foarte atent şi profesionist. Cu ambele mâini la vedere, pe masă, zise cu vioiciune:

— Nu, nu sunt de la poliție. Mă cheamă Mark Hazard şi lucrez la o firmă care se

cheamă Consorțiul Transworld. Am avut treabă la Frome, plantația de zahăr a WISCO. O știi?

— Sigur că o știu. Ce-ai făcut acolo?

— Nu te grăbi, prietene! Mai întâi, cine ești și cu ce te ocupi?

— Scaramanga. Francisco Scaramanga. Relații sindicale. Ai auzit vreodată de mine?

Bond se încruntă.

— N-aș putea spune că da. Ar fi trebuit?

— Unii care n-au auzit de mine sunt morți.

— O mulțime de oameni care n-au auzit de mine sunt morți, replică Bond lăsându-se pe spetează, ridicându-și un picior peste celălalt, mai sus de genunchi și prinzându-și glezna cu mâna, într-o poză de club. Zău că aș vrea să nu mai folosești exprimări bombastice! Spre exemplu, e cert că șapte sute de milioane de chinezi n-au auzit nici de dumneata, nici de mine. Pesemne că ești o broască într-un iaz foarte mic.

Scaramanga nu se lăsă împuns, ci replică gânditor:

— Mda, cred că ai putea să numești Caraibele „un iaz foarte mic", dar oferă prăzi frumușele. „Omul cu pistol de aur", așa mi se spune prin părțile astea.

— O unealtă utilă pentru rezolvarea problemelor sindicale. Ne-ar prinde bine să te avem la Frome.

— Ați avut necazuri pe-acolo? întrebă Scaramanga cu un aer plictisit.

— Prea multe incendii pe plantație de trestie.

— Asta a fost treaba dumitale?

— Oarecum. Una din îndatoririle pe care le am la firmă este aceea de a investiga asigurările.

— Muncă de securitate! Am mai întâlnit oameni ca dumneata. Mi s-a părut mie că simt miros de copoi! zise Scaramanga, părând satisfăcut că presupunerea sa fusese corectă. Ai ajuns la vreun rezultat?

— Am săltat câțiva rastafarieni. Mi-ar fi plăcut să scap de toată gașca lor, dar s-au dus la sindicat plângându-se că sunt discriminați din cauza religiei, așa că a trebuit să spunem „stop". În consecință incendiile au să reînceapă în curând. De aceea spuneam că ne-ar prinde bine un „pumn al legii" bun acolo. Înțeleg că asta e o altă denumire a profesiei dumitale, adăugă Bond neutru.

Scaramanga evită din nou remarca batjocoritoare şi-n schimb întrebă:

— Ai pistol asupra dumitale?

— Sigur că da! Nu te porneşti după rastafarieni fără pistol.

— Ce fel de pistol?

— Walther PPK de 7,65 milimetri.

— Da, aşa ceva chiar te opreşte locului, încuviință Scaramanga, după care se răsuci spre tejghea. Hei, mâță frigidă, două Red Stripes, dacă ți-ai reluat activitatea. (Întorcându-se din nou cu fața spre Bond, îl privi sfredelitor, cu ochii goliți de orice expresie.) Ce treabă ai în continuare?

— Nu ştiu. Va trebui să iau legătura cu Londra şi să aflu dacă mai au şi alte probleme în zonă. Dar nu mă grăbesc. Lucrez pentru ei mai mult sau mai puțin în regim de contractor independent. De ce? Ai vreo propunere?

Celălalt bărbat rămase tăcut în timp ce Tiffy ieşi de după tejghea, veni la masă şi puse în fața lui Bond tava de aluminiu cu sticlele şi paharele; la Scaramanga nu se uită. Acesta râse aspru, răguşit, băgă mâna în buzunarul

interior al hainei şi scoase un portmoneu din piele de aligator; luă o bancnotă de o sută de dolari şi o aruncă pe masă.

— Fără resentimente, mâţă frigidă! Ai fi în regulă dacă nu ţi-ai ţine tot timpul picioarele strâns lipite. Du-te şi mai cumpără-ţi nişte păsări cu banii ăştia. Îmi place să am în jurul meu oameni zâmbitori.

Tiffy luă bancnota şi spuse:

— Mulţumesc, domnule. Ai fi surprins să ştii pe ce am să-ţi cheltuiesc banii!

Îi aruncă o privire lungă, dură, apoi se răsuci pe călcâie. Ridicând din umeri, Scaramanga luă o sticlă de bere şi un pahar; ambii bărbaţi îşi umplură paharul şi băură. Scaramanga scoase o casetă scumpă pentru trabucuri, alese o ţigară de foi subţire cât un creion şi o aprinse cu chibritul. Lăsă fumul să-i iasă din gură prelingându-se printre buze şi inhală pe nări fulorul subţire. Făcu acest lucru de câteva ori cu aceeaşi gură de fum, până când fumul dispăru complet. În tot acest timp se uită fix la Bond, peste masă, părând a cântări ceva în minte.

— Vrei să câştigi un miar – o mie de dolari?

— Posibil, răspunse Bond, adăugând după o pauză: Probabil.

În sinea lui îşi spuse: „Sigur că da, dacă asta înseamnă să rămân aproape de tine, prietene!" Scaramanga fumă o vreme în tăcere. Afară, o maşină opri şi doi bărbaţi care râdeau urcară iute treptele. Trecând de perdeaua din mărgele, cei doi jamaicani, muncitori după înfăţişare, încetară să mai râdă, se duseră fără zgomot la tejghea şi începură să vorbească în şoaptă cu Tiffy. Trântiră câte o bancnotă de o liră pe tejghea, după care, ocolindu-i de departe pe cei doi albi, dispărură dincolo de perdeaua din fundul încăperii. Bond le auzi paşii

pe scară şi râsetele reîncepură. Scaramanga, care nu-şi dezlipise ochii de pe faţa lui Bond, spuse cu glas scăzut:

— Am o problemă. Nişte parteneri de-ai mei au devenit interesanţi de un proiect de construcţie, proiectul Negril. În celălalt capăt al proprietăţii, într-un loc care se cheamă Bloody Bay. Îl ştii?

— L-am văzut pe hartă. La doi paşi de portul Green Island.

— Exact. Aşa că am cumpărat nişte acţiuni în afacerea cu pricina. Ne apucăm să construim un hotel, terminăm primul etaj, saloanele principale, restaurantul şi aşa mai departe. Şi atunci numărul turiştilor începe să scadă – americanilor le e frică să fie atât de aproape de Cuba sau alt rahat asemănător. Băncile devin dificile şi banii încep să se împuţineze. Mă înţelegi?

— Aşa că ai rămas cu proiectul pe cap şi nu poţi nici să-l vinzi, nici să-l termini?

— Exact. Aşa că am venit încoace acum câteva zile, m-am cazat la Thunderbird şi am chemat încoace cu avionul şase din acţionarii principali, ca să ţinem o şedinţă la faţa locului. Ideea ar fi să analizăm proiectul, să ne punem împreună mintea la contribuţie şi să ne dumirim ce facem în continuare. Vreau ca tipii ăştia să se distreze, aşa că am angajat o echipă ca lumea din Kingston – cântăreţi de calipso, dansatoare de limbo, fete cu toptanul, tot tacâmul. În plus, se poate înota şi una din atracţiile locului e o cale ferată mică, pe care se transporta trestia de zahăr. Merge până în portul Green Island, unde am un iaht Chriscraft Roamer de doisprezece metri. Pescuit la mare adâncime. Aia o să fie altă ieşire. Pricepi? Le ofer indivizilor o distracţie pe cinste.

— Ca să-i cuprindă entuziasmul şi să cumpere partea dumitale de acţiuni?

Scaramanga se încruntă mânios.

— Nu-ţi plătesc un miar ca să-ţi vină idei greşite – şi niciun alt fel de idei, că veni vorba.

— Atunci pentru ce?

Preţ de câteva clipe, Scaramanga îşi văzu de fumat şi micile coloane de fum dispărură iarăşi şi iarăşi în nările-i negre. Asta păru să-l calmeze; i se descreţi fruntea.

— Unii dintre tipii ăştia sunt cam duri, zise el. Sigur, suntem cu toţii acţionari, dar asta nu înseamnă neapărat că suntem prieteni. Înţelegi? Voi vrea să ţin nişte şedinţe, private, poate cu numai doi sau trei indivizi odată, ca să sondez diferitele interese, să zicem. S-ar putea ca unora din ceilalţi, dintre cei care n-au fost invitaţi la o anumită întrevedere, să le treacă prin cap să pună microfoane în sala de şedinţă sau să încerce pe o cale sau alta să afle ce se petrece. Aşa că m-am gândit că, ştiind cum vine treaba asta cu securitatea, ai putea să joci rolul unui fel de paznic la şedinţele astea, să cureţi sala de microfoane, să stai la uşă şi să ai grijă ca nimeni să nu-şi bage nasul, să te asiguri că atunci când vreau confidenţialitate am confidenţialitate. Ai prins imaginea?

Bond nu putu să nu râdă.

— Vasăzică vrei să mă angajezi ca un fel de gardă de corp personală, asta e?

Încruntarea reapăru.

— Şi ce-i aşa de amuzant în asta, domnule? Sunt bani frumoşi, nu? Trei, poate patru zile într-un local de lux cum e Thunderbird şi la capăt, o mie de dolari! Ce-i aşa de dubios în propunerea asta, ha?!

Scaramanga zdrobi mucul ţigării de foi pe dosul blatului mesei. O ploaie de scântei căzu pe jos, iar el nu făcu niciun gest să le stingă.

Bond îşi scărpină ceafa, cu aerul că reflectează – ceea ce şi făcea, frenetic. Ştia că n-a auzit întreaga poveste. Mai ştia şi că e ciudat – în cel mai bun caz – că individul voia să angajeze un om complet străin pentru această misiune. Misiunea în sine părea validă, dar la limită. Era logic ca Scaramanga să nu vrea să angajeze un localnic, un fost poliţist, de exemplu, chiar dacă reuşea să găsească unul. Un astfel de om putea să aibă prieteni în industria hotelieră, care ar fi fost interesaţi de latura speculativă a proiectului Negril. Şi, firește, pe partea pozitivă, dacă accepta, obţinea ceea ce nu crezuse posibil – pătrundea dincolo de linia defensivă a lui Scaramanga. Oare? Simţea mirosul puternic al unei capcane. Însă, presupunând că acoperirea nu-i fusese deconspirată prin cine ştie ce ghinion obscur, nu vedea în ruptul capului în ce putea să constea capcana. Îşi spuse că trebuie categoric să rişte. În multe privinţe, ceea ce i se oferea era o şansă la un milion. Bond aprinse o ţigară şi spuse:

— Râdeam doar de ideea că un om cu abilităţile dumitale aparte şi-ar dori protecţie. Dar pare că va fi o distracţie pe cinste. Sigur că mă prind! Când începem? Am maşina la capătul străzii.

Scaramanga întinse cu o mişcare bruscă mâna şi se uită la ceasul plat de aur, cu brăţară tot din aur, în două culori.

— E şase treizeci şi două. Maşina mea e afară. (Se ridică.) Hai să mergem! Dar să nu uiţi un lucru, domnule cum-te-cheamă: îmi ies din pepeni teribil de uşor. Pricepi?

— Am văzut cât de tare te-au iritat păsările acelea inofensive, spuse Bond degajat ridicându-se în picioare. Nu văd niciun motiv ca unul dintre noi să-şi iasă din pepeni.

— Bine atunci, replică Scaramanga cu indiferență.

Se duse în fundul încăperii, își luă valiza, care părea nouă, dar ieftină, se îndreptă cu pași leneși spre ieșire, trecu prin perdeaua de mărgele, făcându-le să se ciocnească, și coborî treptele. Bond merse iute la tejghea.

— La revedere, Tiffy! Sper să mai trec într-o bună zi pe-aici. Dacă întreabă careva de mine, spune că sunt la hotelul Thunderbird din Bloody Bay.

Tiffy întinse mâna și-i atinse cu timiditate mâneca.

— Ai mare grijă acolo, domnule Mark! În locul ăla sunt bani de-ai gangsterilor. Și păzește-te! Omul ăla e cel mai rău dintre toți de care am auzit în viața mea! spuse ea făcând semn cu capul spre ieșire, apoi se aplecă spre el și șopti: În valiza aia are *ganja* în valoare de o mie de lire! Un rastafarian a lăsat-o aici pentru el azi-dimineață. Am adulmecat-o.

Se retrase iute.

— Mulțumesc, Tiffy! Ai grijă ca mama Edna să-i coacă un blestem ca lumea. Am să-ți spun într-o bună zi de ce. Așa sper. La revedere!

Ieși repede pe stradă, unde aștepta un automobil Thunderbird roșu, al cărui țeavă de eșapament făcea un zgomot precum cel al unei bărci cu motor scumpe. Șoferul era jamaican, îmbrăcat elegant, cu șapcă țuguiată. Pe stegulețul roșu legat de antena mașinii scria cu litere aurii „Hotelul Thunderbird". Scaramanga, așezat lângă șofer, spuse nerăbdător:

— Urcă în spate! Te ducem până la mașina dumitale, iar de acolo vii după noi. Drumul devine bun după o vreme.

James Bond urcă în mașină în spatele lui Scaramanga și se întrebă dacă să-l împuște

chiar atunci, în ceafă – vechiul punct de penetrare preferat de Gestapo şi KGB. Îl împiedica un amestec de motive: mâncărimea curiozității, antipatia înnăscută față de crima cu sânge rece, sentimentul că nu acela e momentul predestinat, faptul că probabil ar fi fost nevoit să omoare şi şoferul – toate acestea, combinate cu blândețea nopții şi cu faptul că sistemul de sunet reproducea acum o înregistrare bună a unuia din cântecele lui preferate, „After You've Gone", şi că cicadele cântau în copacul *Lignum vitae*, toate astea spuneau „nu". Dar în clipa aceea, în timp ce maşina rula pe Love Lane spre marea de mercur luminos, James Bond ştia că, pe lângă faptul că nesocotea ordinele sau, în cel mai bun caz, le ocolea, în plus dovedea şi o neghiobie crasă.

CAPITOLUL 7

O proprietate ireală[1]

Când soseşte undeva într-o noapte întunecoasă, mai ales pe un teritoriu străin, pe care nu l-a mai văzut niciodată – o casă ciudată sau poate sau chiar un hotel –, până şi cel mai vigilent om e asaltat de senzaţiile confuze ale turistului de rând.

James Bond cunoştea mai mult sau mai puţin harta Jamaicăi. Ştia că marea se aflase tot timpul aproape de el, în stânga, iar în timp ce urma farurile roşii gemene ale maşinii din faţă pe poarta impresionantă din fier forjat şi pe o alee mărginită de palmieri regali tineri auzi valurile rostogolindu-se pe o plajă aflată foarte aproape de maşina lui. Presupuse că terenurile cultivate cu trestie de zahăr se întindeau până aproape de zidul înalt şi nou ce înconjura proprietatea Thunderbird, iar dinspre dealurile înalte a căror siluetă o zărise când şi când în lumina lunii în al treilea pătrar ce alerga grăbită pe cer în dreapta lui venea un iz slab de mlaştină de mangrove. Altfel însă, habar n-avea unde anume se află sau de ce fel de loc se apropie – senzaţie incomodă, mai ales pentru el.

Prima lege a agentului secret spune să cunoască bine geografia locului unde se află,

[1] În original, „Un-real estate"; joc de cuvinte intraductibil ca atare, pornind de la expresia „real estate" – proprietate imobiliară.

să-şi ştie căile de acces şi de ieşire şi să-şi asigure comunicarea cu lumea. James Bond era incomod de conştient de faptul că în ultima oră condusese prin țara nimănui, iar cel mai apropiat contact al lui era o fată dintr-un bordel aflat la cincizeci de kilometri. Situația nu era deloc liniştitoare.

La vreo opt sute de metri în față se părea că cineva a văzut apropierea farurilor maşinii din față şi a apăsat pe nişte comutatoare, căci printre copaci apăru dintr-o dată flacăra unor lumini gălbui puternice şi dincolo de ultima curbă a drumului ieşi la iveală hotelul. Ajutată de iluminatul teatral şi de bezna înconjurătoare ce masca eventualele lucrări de construcție oprite la jumătate, clădirea se etala cu îndrăzneală. Porticul mare, cu coloane în roz deschis şi alb conferea hotelului o fațadă aristocratică, iar când opri maşina în dreptul intrării, în spatele celuilalt vehicul, Bond văzu prin ferestrele înalte, în stil Regency pardoseala vastă, din plăci de marmură albe şi negre, sub candelabrele ce scânteiau. Şeful echipei de serviciu şi personalul său jamaican în uniformă cu tunică roşie şi pantaloni negri coborâră în grabă treptele şi, după manifestări de mare deferență față de Scaramanga, luară valiza acestuia şi pe cea a lui Bond. Micul grup trecu apoi în foaier, unde Bond scrise în registru numele „Mark Hazard" şi adresa din Kensington a Consorțiului Transworld.

După o discuție cu un bărbat ce părea să fie managerul – un american tânăr, cu față îngrijită şi costum îngrijit –, Scaramanga se întoarse spre Bond.

— Ai camera 24, în aripa de vest. Eu sunt în apropiere, la 20. Comandă ce vrei de la serviciul la cameră. Ne vedem mâine dimineață pe

la zece. Tipii vor veni din Kingston pe la amiază. Bine?

Ochii cei reci de pe fața suptă arătau clar că nu-i pasă dacă e bine sau nu. Bond răspunse oricum afirmativ, apoi îl urmă pe unul dintre oamenii de bagaje, care-i ducea valiza, pe pardoseala lunecoasă de marmură, pe sub o arcadă din partea stângă a sălii şi pe un coridor lung, alb, cu mochetă Wilton bleumarin. Mirosea a vopsea proaspătă şi a pin jamaican. Uşile numerotate şi corpurile de iluminat erau de bun-gust. Camera lui Bond se afla aproape la capătul coridorului, pe stânga. Cea cu numărul 20 era vizavi. Omul de bagaje descuie uşa cu numărul 24 şi o deschise, invitându-l pe Bond să intre. Din cameră ieşi năvalnic un val răcoare, datorat sistemului de aer condiționat; era o cameră modernă şi plăcută, cu două paturi şi cu baie, decorată în tonuri de cenuşiu şi alb. Rămas singur, Bond se duse la aparatul de aer condiționat, îl opri, după care trase draperiile şi deschise cele două ferestre late, ca să intre aerul adevărat. Afară, marea foşnea blând pe o plajă invizibilă şi lumina lunii scălda umbrele negre ale palmierilor de pe peluzele tunse îngrijit. Bond auzi dinspre stânga, unde lumina gălbuie de la intrare scotea la iveală un colț al aleii de acces pietruite, cum cineva porneşte motorul maşinii sale şi o scoate de acolo, ducând-o probabil într-o parcare – presupuse că aceasta se afla în spatele clădirii, pentru a nu diminua impactul fațadei. Întoarse spatele ferestrei şi-şi inspectă amănunțit camera. Singurele obiecte suspecte erau un tablou mare de pe perete, deasupra celor două paturi, şi telefonul. Tabloul pictat de un localnic înfățişa o scenă de piață jamaicană. Îl dădu jos din cui, dar sub el, peretele

arăta inofensiv. Scoase apoi un briceag, aşează telefonul pe pat cu fundul în sus, cu grijă să nu-i mişte receptorul, şi deşurubă cu grijă, fără zgomot, placa de la bază. Zâmbi mulţumit: placa ascundea un microfon mic, conectat prin cabluri subţiri la cablul principal din receptor. Înşurubă placa la loc, cu tot atâta grijă, şi reaşeză fără zgomot telefonul pe noptieră. Cunoştea tipul acela de dispozitiv: avea tranzistori şi destulă putere ca să prindă o conversaţie purtată pe ton normal oriunde în cameră. Îi trecu prin minte să rostească nişte rugăciuni foarte cucernice, cu glas tare, înainte să se culce. Ar fi fost un prolog foarte potrivit pentru dispozitivul central de înregistrare!

James Bond îşi despachetă puţinele lucruri şi sună la serviciul la cameră. Răspunse o voce jamaicană. Comandă o sticlă de whisky Walker's de Luxe, trei pahare, gheaţă şi, pentru ora nouă, o porţie de ouă Benedict.

— Desigur, domnule! rosti vocea.

Apoi se dezbrăcă, îşi băgă pistolul şi tocul sub o pernă, sună după valet şi-i ceru să-i ia costumul şi să-l dea la călcat. Până să facă un duş fierbinte, urmat de unul rece ca gheaţa şi să-şi tragă pe el o pereche de chiloţi curaţi din bumbac fin, whisky-ul sosise.

Cea mai bună porţie de băutură a zilei e cea care o precede îndeaproape pe prima (berea Red Stripe nu intra în calcul). Bond puse gheaţă în pahar, turnă trei degete de whisky şi agită paharul, ca să răcească băutura şi s-o dilueze puţin cu gheaţa. Îşi trase lângă fereastră un fotoliu şi o măsuţă scundă, scoase din valiză cartea *Profiles in Courage* de Jack Kennedy, o deschise întâmplător la Edmund G. Ross („M-am uitat în jos, la mormântul meu deschis) şi se aşeză, lăsând aerul parfumat – o

combinație de mare și copaci – să-i adie pe corpul gol cu excepția chiloților. Bău whisky-ul din două înghițituri mari, simțindu-i mușcătura prietenoasă în fundul gâtului și-n stomac. Își reumplu paharul, de astă dată cu mai multă gheață, ca băutura să fie mai slabă, se lăsă pe spetează și se gândi la Scaramanga.

Oare ce făcea individul în clipele acelea? Vorbea interurban cu Havana sau cu Statele Unite? Organiza lucrurile pentru a doua zi? Avea să fie interesant să-i vadă pe acționarii aceia graşi şi speriați! Experiența îi spunea că vor fi o gaşcă de bandiți aleşi pe sprânceană, de genul celor care dețineau hotelurile și cazinourile din Havana în vremurile de demult ale lui Batista, oamenii care controlau marile interese din Las Vegas, cei care supravegheau activitatea în Miami. Oare ai cui bani îi reprezenta Scaramanga? În Caraibe circulau la întâmplare sume atât de mari de bani murdari, că ar fi putut să fie ai oricăruia dintre sindicate, ai oricărui dictator bananier din insule sau de pe continent. Şi Scaramanga însuşi? Împuşcăturile care omorâseră cele două păsări în timp ce dădeau s-o şteargă pe fereastră fuseseră excelente; cum naiba avea să-l doboare? Mânat de un impuls, Bond se duse la pat, scoase pistolul Walther de sub pernă, extrase magazia şi glonțul de pe țeavă, testă resortul magaziei şi al culatei şi exersă false trageri asupra diferitelor obiecte din cameră. Constată că țintea cu vreo doi centimetri prea sus – dar asta pentru că pistolul era mai uşor, fără magazia plină. Băgă magazia la locul ei şi încercă din nou. Da, aşa era mai bine. Introduse un glonț în culată, puse piedica şi băgă pistolul la loc sub pernă, după care se întoarse la paharul cu whisky, luă cartea

şi-şi uită grijile, cufundat în acţiunile alese ale unor oameni măreţi.

I se aduseră ouăle şi constată că sunt foarte bune. Sosul *mousseline*[1] ar fi putut foarte bine să fi fost preparat într-un pretenţios restaurant Maxim. Sună să fie luată tava, îşi umplu paharul pentru ultima oară pe seara aceea şi se pregăti de culcare. Era convins că Scaramanga are un paspartu. Îşi propuse ca a doua zi să-şi meşterească o pană din lemn cu care să blocheze uşa; pentru noaptea aceea se mulţumi să aşeze în dreptul uşii valiza pusă în picioare, cu cele trei pahare aşezate în echilibru precar deasupra. Era o capcană simplă, dar care-i va oferi exact avertismentul necesar. Îşi scoase apoi chiloţii, se băgă în pat şi adormi.

Pe la două dimineaţa se trezi năduşind, din cauza unui coşmar. Se făcea că apără un fort. Existau şi alţi apărători alături de el, dar aceştia păreau să umble de colo-colo fără ţintă, fără pic de eficacitate, iar când striga să-i adune păreau să nu-l audă. Afară, pe câmpie, Scaramanga şedea călare pe un scaun de cafenea, cu faţa spre spetează, lângă un tun uriaş din aur. Avea un trabuc lung cu care atingea când şi când gaura de aprindere a tunului, provocând izbucnirea unei uriaşe flăcări mute. O ghiulea neagră, mare cât o minge de fotbal, urca mult în aer şi se abătea asupra fortului cu zgomot teribil de lemnărie sfărâmată. Bond era înarmat doar cu un arc, însă nu putea trage nici măcar cu el, pentru că de fiecare dată când încerca să fixeze capătul săgeţii pe coarda arcului, săgeata îi aluneca dintre degete şi cădea. Îşi blestemă neîndemânarea. Din

[1] Sos din ou şi unt, la care se adaugă suc de lămâie şi smântână.

clipă-n clipă, o ghiulea uriaşă putea să aterizeze în micul spaţiu deschis unde se afla! Pe câmpie, Scaramanga îşi întinse trabucul spre tun. Mingea cea neagră fu proiectată în aer. Venea drept spre Bond! Ateriză chiar în faţa lui şi se apropie de el rostogolindu-se foarte încet, devenind tot mai mare, scoţând fum şi scântei din fitilul tot mai scurt. Bond ridică repede braţul ca să se apere. Braţul i se izbi cu putere de latura noptierei şi Bond se trezi.

Se dădu jos din pat, făcu un duş rece şi bău un pahar cu apă. Până să se întoarcă în pat uită coşmarul, aşa că adormi repede şi dormi fără vise până la şapte şi jumătate dimineaţa. Îşi trase pe el slipul de baie, demontă baricada din faţa uşii şi ieşi pe hol. Văzu în stânga o uşă deschisă ce dădea spre grădină şi prin care se revărsa soarele. Ieşi şi tocmai mergea spre plajă, pe iarba udă de rouă, când auzi un duduit ciudat venind dintre palmierii din dreapta lui. Se duse într-acolo. Scaramanga, în slip de baie, făcea exerciţii fizice pe o platformă elastică, supravegheat de un negru tânăr şi arătos, ce ţinea în mână un halat flauşat de culoarea flăcării. Cu corpul lucind de sudoare în lumina soarelui, Scaramanga se azvârlea cu putere în aer de pe pânza întinsă şi cădea la loc, ricoşând uneori pe genunchi sau pe fese şi uneori chiar pe cap. Era un exerciţiu de gimnastică impresionant. Cel de-al treilea sfârc, foarte vizibil în dreptul inimii, oferea o ţintă evidentă. Îngândurat, Bond coborî pe frumoasa semilună de nisip alb, presărată cu palmieri ce fremătau uşor; plonjă în valuri şi, din cauza exemplului oferit de celălalt bărbat, înotă de două ori mai departe decât intenţionase.

Luă un mic dejun sumar şi rapid în cameră, se îmbrăcă cu costumul de culoare închisă

– fără tragere de inimă, din cauza căldurii –, se înarmă şi plecă să se plimbe în jurul hotelului. Înţelese imediat cum stăteau lucrurile. Întunericul nopţii şi faţada mascaseră construcţia oprită la jumătate. Aripa estică, aflată de cealaltă parte a holului principal, rămăsese la stadiul de structură din lemn şi panouri de rigips. Corpul hotelului – restaurantul, clubul de noapte şi sufrageriile ce alcătuiau coada structurii în formă de T – era o improvizaţie, o scenă pentru repetiţia finală cu costume, înjghebată la repezeală cu accesoriile esenţiale de recuzită, mochete, corpuri de iluminat şi câteva mobile împrăştiate ici-colo, dar mirosea puternic a vopsea proaspătă şi a rumeguş. Văzu vreo cincizeci de bărbaţi şi femei care munceau – atârnau perdele, aspirau mochete, lucrau la reţeaua electrică –, însă nimeni nu se ocupa de treburile esenţiale, de betonierele mari, de maşinile de găurit, de armăturile de oţel ce zăceau la nimereală în spatele hotelului, ca jucăriile abandonate ale unui uriaş. Presupunea că ar fi fost nevoie de încă un an şi încă vreo cinci milioane de dolari pentru ca hotelul să devină ceea ce spuneau schiţele că va fi. Înţelegea problema lui Scaramanga. Unii se vor plânge de această stare de lucruri, alţii vor vrea să se retragă. Pe de altă parte, unii vor vrea să se implice şi să cumpere acţiuni, dar pe bani puţini, şi să folosească investiţia ca reducere de impozit, cu care să compenseze alte întreprinderi mai profitabile, din alte părţi. E mai bine să ai o investiţie imobiliară, cu importantele concesii oferite de Jamaica la capitolul impozite, decât să plăteşti unchiului Sam, unchiului Fidel, unchiului Trujillo sau unchiului Leoni din Venezuela. Aşadar, Scaramanga va avea misiunea de a-şi orbi

invitații cu ajutorul plăcerilor şi de a-i trimite pe jumătate beți înapoi la sindicatele lor. Oare va funcționa? Bond îi cunoştea pe oamenii din categoria respectivă şi se îndoia. Da, poate că se vor duce la culcare beți, cu o fată de culoare frumuşică, dar se vor trezi limpezi la minte; altfel n-ar ocupa funcțiile pe care le ocupau, n-ar fi venit acolo cu servietele lor discrete.

Merse şi mai departe în spatele hotelului. Voia să-şi localizeze maşina. O găsi într-o parcare pustie din spatele aripii vestice. În locul unde se afla avea s-o bată soarele, aşa că o duse mai încolo, la umbra unui ficus uriaş. Verifică rezervorul de benzină şi băgă în buzunar cheia de contact. Dintre toate micile măsuri de precauție pe care şi le putea lua, niciuna nu era de prisos.

În parcare, mirosul mlaştinilor era foarte puternic. Hotărî să meargă mai departe, câtă vreme era încă relativ răcoare. Ajunse în scurt timp la capătul arbuştilor tineri şi a ierbii îngrijite pe care le plantase arhitectul peisagist. Dincolo se întindea pustietatea – o zonă vastă cu pâraie leneşe şi teren mlăştinos, cum fusese înainte de asanare şi cel pe care se afla acum hotelul. Egretele, sfrânciocii şi bâtlanii de Louisiana se ridicau în aer şi reveneau pe pământ cu un aer leneş; se auzeau sunetele unor insecte ciudate şi orăcăiala broaştelor şi a şopârlelor gecko. Acolo unde se afla probabil hotarul proprietății, un pârâu mai răsărit şerpuia spre mare, malurile noroioase având numeroase gropi mici, săpate de crabii de uscat şi de şobolanii de apă. La apropierea lui Bond se auzi o plescăitură puternică: un aligator mare cât un stat de om părăsi malul, arătându-şi botul înainte de a se scufunda. Bond zâmbi în sinea lui. Fără îndoială că dacă hotelul ajungea

la inaugurare, toată această zonă avea să fie transformată într-o atracție. Vor exista barcagii localnici, costumați în mod corespunzător ca indieni arawak, un ponton şi bărci comode, cu paravane cu franjuri, din care turiştii vor putea să vadă „jungla tropicală" pentru zece dolari în plus adăugați la nota de plată.

Bond se uită la ceas şi porni alene înapoi. În stânga, încă neacoperite de paravanul oleandrilor şi crotonilor plantați în acest scop îndepărtat, se aflau bucătăria, spălătoria şi locuințele personalului – clădirile dosnice obişnuite ale unui hotel de lux, dinspre care se auzea muzică, ritmul de calipso jamaican asemănător cu bătaia inimii – probabil trupa din Kingston, care exersa. Ocolind colțul clădirii, Bond trecu pe sub portic şi intră în foaier. Scaramanga se afla la recepție, discutând cu managerul. Auzind paşii lui Bond pe marmură, se întoarse, îl privi şi dădu scurt din cap spre el. Era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă, panglica albă, lată pe care o purta în loc de cravată asortându-se cu eleganța sălii.

— Bine atunci, îi spuse el managerului; i se adresă apoi lui Bond. Hai să mergem să aruncăm o privire în sala de şedințe!

Bond îl urmă pe uşa restaurantului şi apoi pe alta, din dreapta, ce dădea într-un antreu încăpător; de-a lungul unui perete se afla pregătit bufetul rece, cu pahare şi platouri. Dincolo de acesta se afla o altă uşă, pe care Scaramanga şi Bond intrară într-o încăpere ce avea să devină într-o bună zi sală pentru jocuri de cărți sau bibliotecă. Acum însă conținea doar o masă rotundă, în mijlocul covorului de culoarea vinului roşu, şi mai multe fotolii din imitație de piele albă, în dreptul cărora aşteptau pe masă blocnotesuri şi creioane. În

fața fotoliului orientat cu fața spre ușă – probabil al lui Scaramanga – ședea un telefon. Bond dădu ocolul încăperii, examină ferestrele, perdelele și aruncă o privire corpurilor de iluminat de pe pereți.

— Corpurile de iluminat ar putea avea microfoane în ele, zise el. Și mai e și telefonul, firește. Vrei să le verific?

Cu o privire împietrită, Scaramanga răspunse:

— Nu-i nevoie. Sigur că au microfoane! Puse de mine. Trebuie să țin cumva socoteala discuțiilor.

— În regulă. Unde vrei să stau?

— În antreu, la ușă. Stai jos și citește o revistă sau ceva. În după-amiaza asta, pe la patru, o să fie ședința generală. Mâine o să mai fie poate una sau două ședințe mai restrânse, poate doar eu și unul dintre indivizi. Vreau ca niciuna din ședințele astea să nu fie perturbată. Pricepi?

— Pare cât se poate de simplu. Acum, ce zici, nu-i vremea să-mi spui cum îi cheamă pe oamenii ăștia, aproximativ pe cine reprezintă și de la care te aștepți la necazuri, dacă există vreunul?

— Ia-ți un scaun, hârtie și creion, zise Scaramanga începând să se plimbe prin cameră. Primul e domnul Hendriks. Olandez. Reprezintă banii europeni, în cea mai mare parte elvețieni. Cu el n-ai de ce să-ți bați capul, nu e genul certăreț. Apoi e Sam Binion din Detroit.

— Banda Violet?

Scaramanga se opri locului și-i aruncă lui Bond o privire dură.

— Domnule cum-te-cheamă, toți sunt oameni respectabili!

— Hazard mă cheamă.

— În regulă, Hazard. Dar mă înțelegi, sunt respectabili. Să nu-ți intre în cap că asta-i o întrunire de *mafioți*! Sunt cu toții oameni de afaceri de calitate. Pricepi? Sam Binion ăsta, de exemplu, se ocupă de imobiliare. El şi cu prietenii lui valorează vreo douăzeci de milioane de dolari. Înțelegi ce vreau să spun? Pe urmă e Leroy Gengerella din Miami. Proprietarul Gengerella Entreprises. Mare barosan în lumea industriei de divertisment. El s-ar putea să se înfurie. Indivizilor din branşa asta le place să obțină profituri rapid şi să ruleze banii iute. Pe urmă Ruby Rotkopf, hotelierul din Vegas – ăsta o să pună întrebările dificile, pentru că va şti deja majoritatea răspunsurilor, din experiență. Hal Garfinkel din Chicago. El se ocupă de relații sindicale, ca mine. Reprezintă nişte fonduri consistente ale Sindicatului Şoferilor. N-ar trebui să creeze probleme; sindicatele alea au atâția bani, că habar n-au ce să facă cu ei. Ultimul e Louie Paradise din Phoenix, Arizona. Proprietarul Jocurilor mecanice Paradise – tartorul afacerii ăsteia. Are interese şi în cazinouri. Nu-mi dau seama cum o să reacționeze. Asta-i toată gaşca.

— Şi dumneata pe cine reprezinți, domnule Scaramanga?

— Bani caraibieni.

— Cubanezi?

— Am spus caraibieni. Cuba e în Caraibe, nu?

— Castro sau Batista?

Pe chipul lui Scaramanga reapăru încruntarea şi mâna dreaptă i se strânse pumn.

— Domnule, ți-am spus să nu mă scoți din sărite, aşa că nu-ți băga nasul în afacerile mele, că altfel o pățeşti! Lucru sigur.

De parcă i-ar fi fost imposibil să se mai controleze, bărbatul cel voinic se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere cu paşi mari. James Bond zâmbi şi reveni la lista din faţa sa, care duhnea puternic a putere mafiotă. Numele care-l interesa cel mai tare era însă cel al domnului Hendriks, care reprezenta „banii europeni". „Dacă ăsta-i numele lui adevărat şi e olandez, sunt şi eu olandez!" îşi spuse el.

Rupse trei foi de hârtie din blocnotes, ca să facă să dispară urmele lăsate prin apăsare de creionul lui, ieşi din sală şi se duse în foaier. Dinspre intrare se apropia de recepţie un bărbat solid, care năduşea din greu în costumul rigid, deloc potrivit climei. Ar fi putut să fie oricine – negustor de diamante din Antwerp, dentist neamţ, director de bancă elveţian. Faţa palidă, cu fălci pătrate era complet anonimă. Individul lăsă pe tejgheaua recepţiei o servietă grea şi rosti cu un accent greoi care-i plasa proveniența undeva în Europa Centrală:

— Sunt domnul Hendriks. Cred că aveţi o cameră pentru mine, nu-i aşa?

CAPITOLUL 8

Să vină gustările!

Maşinile începură să apară una după alta. Scaramanga, în prim-plan, îşi aprindea şi-şi stingea zâmbetul atent de bun-venit pe chip. Nimeni nu dădu noroc cu nimeni. Saluturile adresate gazdei îl numeau pe Scaramanga fie „Pistolarule", fie „domnule S.", numai domnul Hendriks nu-i spuse în niciun fel.

Bond stătea suficient de aproape de recepție ca să-i audă şi stabilea corespondența între nume şi persoane. Ca înfățişare generală semănau foarte mult între ei: oacheşi, cu obrazul complet ras, cam la un metru şaptezeci şi cinci înălțime, cu ochi duri şi zâmbete reținute, scumpi la vorbă cu managerul. Îşi păstrară toți cu fermitate servietele când oamenii de bagaje încercară să le aşeze pe cărucioare, alături de restul bagajelor, şi se împrăştiară în camerele lor din aripa estică. Bond scoase lista şi adăugă însemnări identificatoare în dreptul fiecăruia, mai puțin al lui Hendriks, care i se întipărise foarte clar în memorie. Gengerella deveni „Origine italiană, afurisit, buze țuguiate"; Rotkopf: „Gât gros, complet chel, evreu"; Binion: „Urechi clăpăuge, cicatrice pe obrazul stâng, şchiop"; Garfinkel: „Cel mai dur. Dinți stricați, pistol la subsuoara dreaptă"; la urmă Paradise: „Tipul ostentativ, arogant, zâmbet fals, inel cu diamant." Scaramanga apăru lângă el.

— Ce scrii acolo?

— Doar nişte însemnări ca să-i ţin minte mai uşor.

— Dă să văd!

Scaramanga întinse imperativ mâna; Bond îi dădu lista. Scaramanga o parcurse cu privirea şi i-o restitui.

— În regulă, numai că n-ar fi trebuit să menţionezi singurul pistol pe care l-ai observat. Toţi au protecţie – mai puţin Hendriks, cred. Tipii de felul ăsta sunt neliniştiţi când călătoresc în străinătate.

— Din ce cauză?

— Poate din cauza localnicilor, zise Scaramanga ridicând din umeri.

— Ultimii oameni care şi-au făcut griji din cauza localnicilor au fost soldaţii britanici, acum vreo o sută cincizeci de ani!

— Cui îi pasă? Ne vedem în bar, pe la douăsprezece. Te voi prezenta drept asistentul meu personal.

— N-am nimic împotrivă.

Scaramanga încruntă din sprâncene; Bond porni spre camera lui. Îşi propusese să-l împungă şi să-l tot împungă până se ajungea la o confruntare. Deocamdată probabil că individul avea să tacă şi să înghită, fiindcă părea să aibă nevoie de el, însă ştia că va sosi un moment – probabil în prezenţa unor martori – când orgoliul îi va fi atât de lezat încât va scoate pistolul. Şi atunci Bond va avea un mic avantaj, el fiind cel care aruncase mănuşa. Tactica era rudimentară, însă nu-i trecea prin cap nicio alta.

Se convinse că la un moment dat, pe parcursul dimineţii, camera îi fusese percheziţionată – şi încă de un expert. Folosea întotdeauna un aparat de ras Hoffritz, realizat după modelul demodatului Gilette cu dinţi greoi. Felix Leiter, prietenul lui american, îi cumpărase cândva unul din New York ca să-i demonstreze că sunt

cios. Mânerul unui aparat de ras constituie o ascunzătoare rezonabil de sofisticată pentru instrumentele minore ale spionajului – coduri, agenți de developare pentru fotografii minuscule, cianură şi alte pastile. În dimineața aceea, Bond făcuse o crestătură abia vizibilă la baza filetului mânerului, în dreptul Z-ului din numele producătorului gravat pe cealaltă jumătate a tijei, şi crestătura se afla acum cu un milimetru mai la dreapta față de Z. Niciuna din celelalte mici capcane pe care le lăsase – batiste cu pete punctiforme permanente în anumite locuri, aranjate într-o anumită ordine, unghiul la care era orientată valiza sa în raport cu peretele dulapului, căptuşeala pe jumătate scoasă a buzunarului de la piept al celuilalt costum, simetria particulară a anumitor îndoituri ale tubului de pastă de dinți Maclean – nu fusese răscolită stângaci şi nici tulburată. Toate ar fi putut să fie mânuite de un servitor meticulos, de un valet bine instruit – dar servitorii jamaicani, cu tot farmecul şi cu toată bunăvoința lor, nu sunt de acest calibru. Nu: între nouă şi zece dimineața, când se aflase departe de hotel, camera lui fusese cercetată minuțios de un om care-şi ştia meseria.

Asta îl mulțumea: era bine să ştie că are un adversar pe măsură, deja implicat în confruntare. Nădăjduia că, dacă găsea ocazia de a face o incursiune în camera 20, se va descurca şi mai bine. Făcu un duş, iar după aceea, în timp ce se pieptăna, se privi cercetător în oglindă. Se simțea sută la sută în formă, dar îşi amintea ochii opaci, goi care-l priviseră din oglindă când se bărbierise prima oară după intrarea în Park, expresia încordată, preocupată de pe fața lui. Acum, ochii albastru-cenuşii îl priveau de pe fața bronzată cu scânteierea intensă a emoțiilor

ținute în frâu şi cu concentrarea maximă din vremurile vechi. Cercetarea scrutătoare, introspectivă a propriei persoane, la care recurg atât de mulți oameni înainte de o competiție, o întrecere a tăriei de spirit, o încercare de un fel sau altul îl făcu să zâmbească ironic. Nu mai avea ce pretexte să invoce, era gata de plecare.

Accesul în bar se făcea pe o uşă capitonată cu piele bătută în ținte, aflată de cealaltă parte a foaierului față de sala de şedințe. Potrivit modei vremii, era o imitație de bar public englezesc, cu accesorii luxoase. Scaunele şi banchetele din lemn nevopsit aveau perne din cauciuc expandat îmbrăcate cu piele roşie. În spatele barului, cănile cu capac erau din argint – sau imitație de argint, şi nu din cositor. Gravurile înfățişând scene de vânătoare, cornurile de vânătoare din aramă şi alamă, muschetele şi cornurile cu praf de puşcă de pe pereți ar fi putut proveni de la Galeriile Parker din Londra. Pe mese se aflau, în loc de căni cu bere, sticle de şampanie în frapiere vechi şi elegante, iar în jurul lor stăteau, în loc de țărănoi, mafioții, în ținute „tropicale" de la Brooks Brothers[1], luând înghițituri atente din pahare, în timp ce gazda, sprijinită de barul din mahon lustruit, îşi rotea la nesfârşit pistolul de aur pe degetul arătător al mâinii drepte, precum disprețuitorul trişor la pocher dintr-un film western vechi. Când uşa se închise în urma lui Bond cu un oftat al mecanismului presurizat, pistolul de aur se opri în toiul rotirii şi se ațintì pe abdomenul lui.

— Oameni buni, rosti Scaramanga cu prefăcută veselie, faceți cunoştință cu asistentul meu personal, domnul Mark Hazard din Londra, Anglia! Se află aici ca să facă lucrurile

[1] Cea mai veche casă americană de modă masculină de lux care mai există şi în prezent.

să meargă lin în acest weekend. Mark, hai încoace, fă cunoştinţă cu grupul şi pune în circulaţie gustările!

Coborî gura pistolului şi-l băgă sub betelia pantalonilor. Bond arboră un zâmbet de asistent personal şi se duse la bar. Poate pentru că era englez, ceilalţi dădură mâna cu el. Barmanul îmbrăcat cu haină roşie îl întrebă ce vrea să bea.

— Nişte gin roz cu apă tonică din belşug. Beefeather's.

Se iscară discuţii răzleţe despre meritele feluritelor mărci de gin. Toţi ceilalţi păreau să bea şampanie, mai puţin domnul Hendriks, care se ţinea la o parte de grup şi lua înghiţituri mici de Schweppes cu lămâie. Plimbându-se printre oaspeţi, Bond conversă cu ei despre zborul pe care-l făcuseră cu avionul, despre vremea în State, despre frumuseţile din Jamaica. Voia să stabilească astfel corespondenţa între voci şi nume. Se îndreptă spre domnul Hendriks.

— Se pare că suntem singurii europeni de-aici. Înţeleg că sunteţi din Olanda. Am trecut deseori pe-acolo, dar n-am rămas niciodată prea mult. Frumoasă ţară!

Ochii de un albastru foarte spălăcit îl priviră fără strop de entuziasm.

— Mulţumesc.

— În ce parte a ţării locuiţi?

— În Haga.

— Locuiţi de mult acolo?

— De mulţi, mulţi ani.

— Frumos oraş!

— Mulţumesc.

— E prima oară când vizitaţi Jamaica?

— Nu.

— Vă place?

— E frumos.

Bond îi zâmbi încurajator domnului Hendriks, ca pentru a-i spune „Până acum am întreținut eu conversația, e rândul dumitale să zici ceva". Acesta privea fără țintă pe lângă urechea dreaptă a lui Bond. Apăsarea tăcerii creștea. Domnul Hendriks își mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt și cedă în sfârșit; ochii lui îl priviră pe Bond gânditor.

— Dumneavoastră sunteți din Londra, nu?

— Da. Cunoașteți orașul?

— Da, am fost acolo.

— Unde stați de obicei?

După o șovăială, omul răspunse:

— La prieteni.

— Pesemne că e convenabil.

— Mă scuzați?

— Vreau să spun că e plăcut să ai prieteni într-un oraș străin. Hotelurile seamănă prea mult între ele.

— Nu mi s-a părut. Mă scuzați, vă rog.

Cu o înclinare germanică a capului, domnul Hendriks se îndepărtă hotărât de Bond și se duse la Scaramanga, care continua să stea într-o solitudine elegantă la bar. Domnul Hendriks rosti ceva și cuvintele sale avură efect de poruncă asupra celuilalt; Scaramanga își îndreptă corpul și-l urmă într-un colț îndepărtat al încăperii, unde ascultă cu deferență în timp ce domnul Hendriks vorbea rapid, pe ton scăzut.

Bond observă scena în timp ce se alătura celorlalți și-și simți interesul stârnit. Presupunea că niciun alt ins din încăpere n-ar fi reușit să-l îa deoparte pe Scaramanga atât de autoritar. Observă că spre cei doi bărbați izolați se îndreptau multe priviri fugitive. Ar fi putut să parieze că la mijloc se afla sau mâna Mafiei, sau cea a KGB-ului. Probabil că nici măcar ceilalți cinci nu știau care din două, însă recunoșteau precis

mirosul tainic al „Maşinăriei", pe care-l emana atât de puternic domnul Hendriks.

Fu anunțată servirea prânzului. Chelnerul-şef, jamaican, se plimba între două mese aşternute luxos. În dreptul fiecărui loc se afla câte un cartonaş cu numele şi Bond constată că Scaramanga era gazda uneia dintre mese, în timp ce el însuşi se afla la cealaltă, între domnul Paradise şi domnul Rotkopf. Aşa cum se aştepta, domnul Paradise era cel mai de soi; de-a lungul mesei convenționale gen hotel americanizat din străinătate, alcătuită din cocteil de crevete, friptură şi salată de fructe, se lăsă implicat cu voioşie într-o discuție în contradictoriu despre şansele la ruletă când există un zero sau doi. Domnul Rotkopf avu o singură contribuție: îi anunță, cu gura plină cu friptură şi salată mediteraneană, că a încercat o dată trei zerouri, la cazinoul Black Cat din Miami, dar experimentul a eşuat. Domnul Paradise zise că aşa era şi firesc.

— Trebuie să laşi afurisita de maşinărie să câştige câteodată, Ruby, că altfel nu se mai întoarce în favoarea ta. Sigur că poți s-o mulgi. dar trebuie să-i şi laşi ceva. La fel cu jocurile mele mecanice. Le spun clienților: nu fiți prea lacomi! Nu le fixați la treizeci de cenți pentru casă, fixați-le la douăzeci. Ai auzit vreodată ca domnul J.B. Morgan să refuze un profit net de douăzeci la sută? Pe toți dracii că nu! Şi atunci de ce să încerci să fii mai şmecher decât tipii ca el?

— Trebuie să obții profituri mari ca să le bagi într-o afacere proastă ca asta, zise acru domnul Rotkopf făcând un gest larg cu mâna. Dacă mă întrebi pe mine, mănânci chiar acum singurii bani care-au să iasă vreodată din maghernița asta, adăugă ridicând furculița în care era înfiptă o bucată de friptură.

Domnul Paradise se aplecă peste masă şi întrebă încet:

— Ştii cumva ceva?

— Le-am zis mereu oamenilor mei cu banii că buruienile au să îngroape locul ăsta! Proştii naibii nu m-au ascultat şi uite unde-am ajuns în trei ani! A doua ipotecă e aproape consumată şi avem ridicat doar un etaj. Eu zic că...

Discuţia intră pe domeniul finanţelor superioare. La masa alăturată nu exista nici măcar atâta animaţie. Scaramanga era un om scump la vorbă şi se vedea clar că la ocaziile mondene e şi mai puţin locvace. Aşezat în faţa lui, domnul Hendriks emana o tăcere la fel de densă ca brânza Gouda. Cei trei mafioţi adresau când şi când câte o propoziţie mohorâtă oricui ar fi fost dispus să asculte. James Bond se întreba cum va reuşi Scaramanga să electrizeze acest grup deloc promiţător şi să-l facă „să se distreze pe cinste".

Prânzul se încheie şi membrii grupului se împrăştiară fiecare în camera lui. Bond se întoarse în zona din spatele hotelului, unde găsi pe o movilă de moloz o şindrilă aruncată. Soarele după-amiezei pârjolea teribil, dar dinspre mare bătea Vântul Doctorului. În ciuda avantajului reprezentat de instalaţia de aer condiţionat, camera lui, decorată impersonal în cenuşiu şi alb, avea ceva mohorât. Bond se duse pe plajă, îşi scoase haina şi cravata, se aşeză la umbra unui arbust şi privi micii crabi care-şi vedeau de treabă prin nisip în timp ce cioplea două pene groase din bucata de cedru jamaican. Apoi închise ochii şi începu să se gândească la Mary Goodnight. Pesemne că la ora aceea îşi făcea siesta într-o vilă de la periferia oraşului Kingston – probabil la oarecare altitudine pe coastele Munţilor Albaştri, unde era mai răcoare. O vedea în imaginaţie lungită pe pat, sub

plasa contra țânțarilor. Era complet dezbrăcată, din cauza căldurii, şi prin țesătura plasei i se vedea doar silueta ca de fildeş, cu tonuri aurii, dar cu siguranță că avea mici broboane de transpirație deasupra buzei de sus şi între sâni, iar şuvițele de păr auriu erau umede la rădăcină. Bond îşi scoase hainele şi ridică un colț al plasei contra țânțarilor, încercând să n-o trezească până nu se lipea de ea, din spate, dar ea se întoarse spre el, pe jumătate adormită, şi întinse brațele. „James..."

În umbra arbustului, la o sută cincizeci de kilometri depărtare de scena visului, capul lui James Bond se ridică brusc, cu o mişcare smucită. Se uită repede la ceas, simțindu-se vinovat. Era trei şi jumătate. Se întoarse în camera lui, făcu un duş rece, se convinse că penele din cedru vor îndeplini rolul pe care li-l menise şi porni agale spre coridor, spre holul principal. Din spatele tejghelei recepției apăru managerul, cel cu costum îngrijit şi față îngrijită.

— Ăă, domnule Hazard!

— Da.

— Nu cred că ați făcut cunoştință cu asistentul meu, domnul Travis.

— Nu, într-adevăr.

— Ați vrea să intrați în biroul meu o clipă şi să dați mâna cu el?

— Poate mai târziu. Peste doar câteva minute avem o şedință.

Bărbatul cel îngrijit veni cu un pas mai aproape de el şi spuse cu glas scăzut:

— El vrea în mod deosebit să vă cunoască. domnule... ăă... Bond.

Bond se înjură în sinea lui. Lucrurile de felul ăsta se întâmplau mereu în meseria lui. Căutai pe întuneric un gândac cu elitre roşii şi ochii tăi urmăreau acel desen anume pe scoarța copacului. Nu observai fluturele de noapte cu colorit

misterios, ghemuit cuminte în apropiere, el însuşi ca o bucăţică de scoarţă, el însuşi la fel de important pentru colecţionar. Privirea ta avea un câmp de focalizare prea îngust, mintea ta era prea concentrată. Ca şi cum ai fi folosit un obiectiv cu gradul de mărire 1 x 100: ceea ce ai fi văzut la 1 x 10 îţi scăpa. Bond se uită la ins cu acea recunoaştere ce există între bandiţi, între homosexuali, între agenţii secreţi – privirea comună oamenilor pe care-i leagă taina, pe care-i leagă necazurile împărtăşite.

— Să ne mişcăm repede.

Bărbatul cel îngrijit se retrase un pas în spatele tejghelei şi deschise o uşă; Bond intră, iar bărbatul închise uşa în urma amândurora. În dreptul unui fişet stătea un ins înalt şi zvelt, care se întoarse auzindu-i. Avea o faţă îngustă, bronzată, de texan, o chică zburlită de păr bălai şi drept, iar în locul mâinii drepte, un cârlig lucios de oţel. Bond încremeni locului şi pe faţa lui apăru un zâmbet mai larg ca oricare altul din ultimii... cât să fi fost, trei ani sau poate patru?

— Afurisit de pungaş nepricopsit! exclamă el. Ce mama naibii cauţi aici?

Se apropie de celălalt bărbat şi-i aplică un pumn zdravăn în bicepsul stâng. Zâmbetul acestuia făcea să apară ceva mai multe riduri decât îşi amintea Bond, dar era la fel de prietenos şi de ironic. Domnul Travis făcu prezentările.

— El este domnul Leiter, Felix Leiter. Contabil temporar împrumutat hotelului Thunderbird de către firma Morgan Guarantee Trust. Tocmai vă verificam solvabilitatea, domnule Hazard. Fiţi vă rog amabil şi, ca să folosesc vorbirea dumneavoastră regală, opriţi-vă din turnatul gogoşilor şi daţi-mi nişte dovezi cum că sunteţi cine pretindeţi a fi!

Capitolul 9

Procesul-verbal al şedinţei

Aproape năuc de bucurie, James Bond luă de pe tejgheaua recepţiei o mână de broşuri de călătorie, îi spuse „Salutare!“ domnului Gengerella, care nu răspunse, şi-l urmă în antreul sălii de şedinţe. Erau ultimii; Scaramanga, aflat în dreptul uşii deschise a sălii de şedinţe, se uită cu înţeles la ceas şi-i zise lui Bond:

— În regulă, amice, încuie uşa după ce ne aşezăm cu toţii şi nu lăsa pe nimeni să intre, nici măcar dacă ia foc hotelul. (Se răsuci spre barmanul aflat în spatele mesei încărcate cu bufetul rece.) Dispari, Joe! Te chem eu mai târziu. (Se adresă apoi celor din încăpere.) Aşa, suntem gata. Să-i dăm drumul!

Intră primul în sala de şedinţe, urmat de ceilalţi şase bărbaţi. Bond rămase la uşă, observând ordinea în care se aşezară la masa cea rotundă; închise uşa, o încuie şi, cu o mişcare rapidă, o încuie şi pe cea de ieşire din antreu. Luă un pahar de şampanie de pe bufet, trase un scaun şi-l poziţionă foarte aproape de uşa sălii de şedinţe. Apropie gura paharului cât mai mult posibil de balamaua uşii şi, ţinând paharul de picior, îşi lipi urechea de baza lui. Prin acel amplificator improvizat, ceea ce fusese un murmur neclar se transformă în vocea domnului Hendriks, care tocmai spunea:

„... aşadar, voi prezenta în continuare opiniile superiorilor mei din Europa..." Vocea tăcu şi Bond auzi un zgomot, scârţâitul unui scaun. Cu iuţeala fulgerului, îşi împinse propriul scaun câţiva paşi mai încolo, deschise în poală o broşură de călătorie şi ridică paharul la buze. Uşa se deschise cu bruscheţe şi-n prag apăru Scaramanga; învârtind un paspartu prins de un lanţ, examină personajul nevinovat de pe scaun.

— În regulă, amice. Voiam doar să mă conving, zise el, după care închise uşa cu piciorul.

Bond o încuie zgomotos şi-şi reluă locul. Domnul Hendriks spuse:

— Am un mesaj deosebit de important pentru preşedintele nostru. Vine dintr-o sursă sigură. Există un om pe nume James Bond, care îl caută în acest teritoriu. Acesta e un om care este din Serviciul Secret britanic. Nu am alte informaţii şi nici descrierea acestui om, dar se pare că superiorii mei îl cotează foarte sus. Domnule Scaramanga, ai auzit de acest om?

— Drace, nu! pufni Scaramanga. Şi de ce mi-ar păsa? Din când în când mănânc la micul dejun câte unul din faimoşii lor agenţi secreţi! Cu doar zece zile în urmă m-am descotorosit de unul, care a venit după mine să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. Unul pe nume Ross. Cadavrul lui se scufundă acum foarte încet spre fundul unui lac bituminos din Trinidad – un loc aflat în est, numit La Brea. Compania petroliferă şi cei de la Trinidad Lake Asphalt au să obţină într-o bună zi un baril interesant de ţiţei! Următoarea întrebare, te rog, domnule Hendriks.

— În continuare doresc să ştiu care este politica Grupului în chestiunea sabotării trestiei de zahăr. La şedinţa noastră din Havana, de

acum şase luni, s-a hotărât împotriva votului meu minoritar ca, în schimbul anumitor favoruri, să se vină în sprijinul lui Fidel Castro şi să fie ajutat să menţină şi chiar să crească preţul mondial al zahărului, pentru a compensa daunele provocate de uraganul Flora. De atunci s-au produs numeroase incendii pe câmpurile de trestie de zahăr din Jamaica şi Trinidad. În acest context, la urechile superiorilor mei a ajuns vestea că anumiţi membri individuali ai Grupului, anume (foşnet de hârtii) domnii Gengerella, Rotkopf şi Binion, pe lângă preşedintele nostru, au întreprins achiziţii masive de recolte de perspectivă, pentru iulie viitor, în scopul câştigului personal...

În jurul mesei se stârniră murmure mânioase.

— Şi de ce să nu...

— Şi ei de ce n-ar...

Vocea lui Gengerella le domină pe toate celelalte.

— Cine naiba a spus că nu vom face bani?! strigă el. Nu e ăsta unul dintre obiectivele Grupului? Te întreb din nou, domnule Hendriks, aşa cum te-am întrebat şi acum şase luni, cine mama naibii dintre aşa-numiţii dumitale „superiori" vrea să ţină la un nivel scăzut preţul zahărului rafinat? Pun pariu că partea cea mai interesată într-o astfel de manevră ar fi Rusia sovietică. Ruşii vând Cubei bunuri – inclusiv, daţi-mi voie să spun, transportul recent eşuat de rachete balistice care să fie trase asupra patriei mele – în schimbul zahărului brut. Comuniştii ăştia sunt nişte comercianţi iscusiţi! Duplicitari cum sunt, vor vrea să obţină chiar şi de la o ţară prietenă şi aliată mai mult zahăr în schimbul unei cantităţi mai mici de produse! Nu? Domnule

Hendriks, nu se întâmplă cumva ca unul dintre superiorii dumitale să se afle la Kremlin? întrebă el disprețuitor.

Zarva ce se iscă fu întreruptă de vocea lui Scaramanga.

— Oameni buni! Oameni buni! (Se lăsă o tăcere şovăielnică.) Atunci când am format Grupul am căzut de acord că primul obiectiv este accla de a coopera între noi. Bun! Domnule Hendriks, dă-mi voie să-ți clarific mai bine situația. Ca grup de investiții facem pariuri bune şi pariuri proaste. Zahărul e un pariu bun, pe care ar trebui să-l exploatăm chiar dacă anumiți membri ai grupului au ales să nu-i dea curs. Pricepi? Acum ascultă-mă până la capăt. În clipa de față, şase vapoare controlate de Grup stau la ancoră în apropiere de New York şi de alte porturi americane. Aceste vapoare, domnule Hendriks, nu vor andoca şi nu vor descărca decât după ce recoltele de zahăr de perspectivă, cele din iulie viitor, vor mai creşte cu zece cenți. La Washington, Ministerul Agriculturii şi Comisia zahărului știu acest lucru; știu că-i strângem de boaşe. Între timp, Comisia băuturilor alcoolice face presiuni asupra lor – ca să nu mai vorbim de Rusia. Prețul melasei creşte odată cu cel a zahărului şi baronii romului fac un scandal grozav şi vor ca vapoarele noastre să fie lăsate să intre în port înainte să apară un deficit real şi prețul să crească până la cer. Dar situația are şi o altă latură. Noi trebuie să ne plătim echipajele şi facturile de închiriere a vapoarelor şi aşa mai departe, plus că nişte vapoare care stau pe loc sunt nave moarte, pierderi. Aşa că ceva trebuie neapărat să cedeze. În afacerea asta, situația pe care am creat-o se cheamă „Jocul recoltei plutitoare" – vapoarele noastre

înşirate în larg, contra guvernului Statelor Unite. Bun... Deci în momentul de faţă, noi patru urmează să câştigăm sau să pierdem vreo zece milioane de dolari – noi şi susţinătorii noştri. Şi mai avem şi mica afacere de aici, hotelul, aflat în zona roşie a balanţei contabile. Şi atunci, ce părere ai, domnule Hendriks? Sigur că incendiem câmpuri de trestie când o putem face fără a suporta consecinţele! Am un om de încredere între rastafarieni – ăştia-s nişte sectanţi din partea locului, duşi cu capul, care îşi lasă barbă şi fumează *ganja* şi trăiesc în general pe o bucată de pământ din apropiere de Kingston, numită Dungle – Grămada de bălegar – şi care se cred supuşii regelui Etiopiei, regele Zog sau cum îi zice, şi cred că aia-i patria lor de drept. Aşa că am în gaşca lor omul meu, care vrea *ganja* pentru ei, şi-l aprovizionez în schimbul unui belşug de incendii şi necazuri pe câmpurile de trestie. Aşa, domnule Hendriks. Spune-le superiorilor dumitale simplu că orice urcă trebuie să şi coboare şi că asta se aplică la preţul zahărului tot atât de bine ca la orice altceva. De acord?

— Voi transmite spunerea dumitale, Scaramanga. Nu va produce plăcere. Acum, afacerea aceasta cu hotelul. Cum stă, te rog? Cred că dorim cu toţii să cunoaştem situaţia reală, nu-i aşa?

Se auziră mârâieli de asentiment. Domnul Scaramanga se lansă într-o lungă disertaţie ce prezenta doar un interes trecător pentru Bond. Ştia că oricum, Felix Leiter înregistrează totul pe casetofonul ascuns într-un sertar al fişetului. Leiter îl liniştise în această privinţă şi-i explicase, punându-l la curent cu datele esenţiale, că americanul cel îngrijit e de fapt un anume domn Nick Nicholson de la CIA. Principala

lui preocupare o reprezenta domnul Hendriks, care, aşa cum bănuise Bond, era un important agent al KGB. KGB-ul preferă controlul încrucişat – un ins din Geneva, de exemplu, e directorul zonal pentru Italia –, astfel că domnul Hendriks din Haga era de fapt directorul zonal pentru Caraibe şi răspundea de centrul din Havana. Leiter lucra în continuare pentru Agenția de detectivi particulari Pinkerton, însă era şi pe banca de rezerve a CIA, care-l recrutase pentru această misiune anume datorită cunoştințelor sale despre Jamaica, dobândite în principal împreună cu Bond. Avea misiunea de a analiza grupul şi de a afla ce pune la cale. Toți membrii lui erau gangsteri binecunoscuți, care ar fi intrat în mod normal în grija FBI-ului, numai că Gengerella era un *capo mafiosi* şi aceasta era prima oară când Mafia se afla în concubinaj cu KGB-ul – un parteneriat extrem de tulburător, care trebuia dizolvat rapid, cu orice preț, chiar prin eliminare fizică la nevoie. Nick Nicholson, care purta numele „de fațadă" Stanley Jones, era expert electronist; identificase sub podeaua centralei telefonice cablul principal ce făcea legătura cu dispozitivul de înregistrare al lui Scaramanga şi conectase un cablu secundar între microfonul acestuia şi propriul casetofon din fişet, aşa că Bond n-avea prea mari griji.

Asculta pentru a-şi satisface propria curiozitate şi ca să poată oferi informații despre ceea ce s-ar fi putut petrece în antreu sau în afara razei de acțiune a microfonului din telefonul aflat pe masă în sala de şedințe. Bond le explicase celor doi motivul prezenței sale, făcându-l pe Leiter să fluiere prelung, încet, a înțelegere plină de respect. Fusese de acord să se țină la o distanță considerabilă de cei

doi americani şi să-şi vadă de propria treabă, dar conveniseră împreună asupra unui loc de întâlnire pentru situaţii de urgenţă şi asupra unui „oficiu poştal", în toaleta pentru bărbaţi de lângă foaier, neterminată şi având pe uşă o plăcuţă ce anunţa „Nu funcţionează". Nicholson îi dăduse un paspartu pentru uşa respectivei toalete şi pentru toate celelalte încăperi, după care Bond trebuise să plece în grabă la şedinţă. Găsirea acestor întăriri neaşteptate îl liniştea enorm de mult. Lucrase cu Leiter într-unele din cele mai primejdioase misiuni ale sale şi ştia că nu există om ca el în momentele critice. Cu toate că avea un cârlig de oţel în locul mâinii drepte – amintire dintr-una din misiunile respective –, Leiter se număra printre cei mai buni trăgători cu o singură mână, cea stângă, din Statele Unite; în plus, de la distanţă mică, cârligul putea constitui la rândul lui o armă devastatoare.

Scaramanga îşi încheia expunerea.

— Aşadar, domnilor, esenţa e că trebuie să găsim zece milioane de dolari. Interesele pe care le reprezint şi care sunt cele majoritare propun ca această sumă să fie obţinută prin emiterea unor obligaţiuni cu dobândă de zece la sută, plătibile în zece ani, aceste obligaţiuni având prioritate faţă de toate celelalte credite.

Vocea domnului Rotkopf îl întrerupse mânioasă.

— Vezi să nu! Nici într-o mie de ani, domnule! Cum rămâne cu a doua ipotecă, cu şapte la sută, pe care am oferit-o eu şi prietenii mei acum mai puţin de un an?! Cu ce crezi că m-aş alege dacă m-aş întoarce în Vegas cu poveşti de felul ăsta? Aş zbura într-o clipă! Şi asta, vorbind optimist!

— Cerşetorii nu-şi pot permite să facă nazuri, Ruby. Alternativa e să închidem. Voi, ceilalţi ce aveţi de spus?

— Zece la sută este o afacere bună, spuse Hendriks. Prietenii mei şi cu mine vom acoperi un milion de dolari. Firește, cu convenţia ca obligaţiunile să aibă condiţii... cum să mă exprim... mai ferme, mai puţin pasibile de neînţelegeri decât a doua ipotecă oferită de domnul Rotkopf şi prietenii lui.

— Desigur. Iar eu şi prietenii mei vom acoperi la rândul nostru un milion. Sam?

Domnul Binion rosti fără tragere de inimă:

— Binc, bine. Contează pe noi pentru aceeaşi sumă. Dar, pe cinstea mea, asta trebuie să fie ultima intervenţie!

— Domnul Gengerella?

— Pare o investiţie bună. Acopăr restul.

Domnul Garfinkel şi domnul Paradise interveniră agitaţi, Garfinkel primul:

— Ba pe naiba acoperi! Preiau eu un milion.

— La fel şi eu! strigă domnul Paradise. Să împărţim plăcinta în mod egal. Dar, la naiba, să fim corecţi cu Ruby! Ruby, tu ar trebui să poţi alege primul. Cât vrei? Poţi lua cât vrei, din brut.

— Nu vreau nici măcar un cent din obligaţiunile voastre false! Imediat ce mă întorc am să iau legătura cu cei mai buni afurisiţi de avocaţi din State – cu toţi! Dacă credeţi că puteţi şterge cu buretele o ipotecă printr-o simplă vorbă, vă înşelaţi amarnic!

Se lăsă tăcerea, întreruptă de vocea lui Scaramanga, scăzută şi mortală.

— Faci o mare greşeală, Ruby. Tocmai te-ai ales cu o frumuşică pierdere de scăzut din impozitele afacerilor tale din Vegas. Şi nu uita că

atunci când am alcătuit Grupul am depus cu toții un jurământ: că nici unul dintre noi nu va acționa împotriva intereselor celorlalți. E ultimul tău cuvânt?

— Pe toți dracii că da!

— Mă întreb dacă asta te va ajuta să te răzgândești. Există un slogan pentru asta în Cuba: *Rapido! Seguro! Economico!*[1] Așa funcționează sistemul.

Țipătul de groază și detunătura răsunară simultan. Un scaun se prăbuși pe podea și câteva clipe domni tăcerea, apoi cineva tuși cu nervozitate. Domnul Gengerella spuse calm:

— Cred că asta a fost rezolvarea corectă a unui conflict de interese stânjenitor. Prietenilor din Vegas ai lui Ruby le place viața liniștită. Mă îndoiesc că vor protesta vreodată. E mai bine să fii posesorul viu al unei hârtii frumos scrise decât deținătorul mort al unei a doua ipoteci. Trece-i pe cei din Vegas cu un milion, Pistolarule. Consider că te-ai comportat cu viteză și corectitudine. Acum spune, crezi că poți face curățenie?

— Sigur, sigur că da, rosti domnul Scaramanga pe un ton relaxat, fericit. Ruby a plecat de aici înapoi spre în Vegas. N-am mai auzit nimic de el. Nu știm nimic. Am niște crocodili flămânzi în râu, care au să-l transporte pe gratis acolo unde merge – și au să-i transporte și bagajul, dacă e din piele de calitate. Voi avea nevoie de ajutor diseară. Ce zici, Sam? Dar tu, Louie?

— Eu nu mă bag, Pistolarule, rosti rugător domnul Paradise. Sunt un bun catolic.

— Îi voi lua eu locul, interveni domnul Hendriks. Eu nu sunt o persoană catolică.

[1] Rapid, sigur, economic (sp.).

— Aşa să fie. Ei, oameni buni, alte treburi de discutat? Dacă nu, încheiem şedinţa şi bem un pahar.

Hal Garfinkel spuse cu nervozitate:

— Stai o clipă, Pistolarule! Cum rămâne cu tipul de la uşă? Englezul ăla? El ce-o să zică de focul de artificii şi de tot restul?

Chicotitul domnului Scaramanga semăna cu chicotitul uscat al unei şopârle gecko.

— Nu-ţi bate căpşorul ăla minuscul cu englezoiul, Hal! Chestiunea lui va fi rezolvată după ce se încheie weekendul. L-am cules dintr-un bordel dintr-un sat din apropiere, un loc unde merg să-mi iau iarba şi o bucăţică creolă. Am aici doar personal temporar care să se asigure că voi, băieţi, vă distraţi bine în weekendul ăsta, iar el e cel mai temporar dintre toţi. Crocodilii ăia au o poftă de mâncare grozavă! Ruby o să fie felul principal, dar au să vrea şi desert. Lăsaţi-l pe tip în seama mea. N-ar fi exclus să fie James Bond ăla de care ne-a spus domnul Hendriks. E bătaia mea de cap. Nu-mi plac englezoii. Cum a zis odată un yancheu de treabă: „Îmi cântă inima de bucurie pentru fiecare britanic care moare." Vi-l aduceţi aminte? Cam pe vremea războiului cu Israelul. Îi agreez punctul de vedere. Ticăloşi încrezuţi şi scrobiţi! Scot eu scrobeala din ăsta la momentul potrivit! Lăsaţi-l în seama mea. Sau aş putea spune: lăsaţi-l în seama lui.

Bond zâmbi reţinut: îl vedea cu ochii minţii pe Scaramanga scoţând pistolul de aur, rotindu-l pe deget şi băgându-l înapoi sub betelia pantalonilor. Se ridică, îşi mută scaunul la distanţă mai mare de uşă, turnă şampanie în paharul cel util, se sprijini de masa cu bufetul rece şi studie cea mai recentă broşură publicată de Comisia turistică din Jamaica.

În încuietoarea uşii se auzi declicul făcut de paspartuul lui Scaramanga. Acesta îl privi pe Bond din prag şi-şi trecu degetul peste mustaţa subţire.

— Amice, aş zice că-ţi ajunge şampania băută pe socoteala casei. Du-te repejor la manager şi spune-i că domnul Ruby Rotkopf îşi eliberează camera diseară! Aranjez eu detaliile. Şi spune-i că în timpul şedinţei s-a ars o siguranţă principală, aşa că am să sigilez camera asta şi am să aflu cum se face că văd atâtea dovezi de muncă de proastă calitate în hotel. Priceput? Pe urmă ceva de băut, cina şi să iasă la interval dansatoarele. Ai prins imaginea?

James Bond spuse că da, se duse la uşa antreului, clătinându-se nitel, şi o descuie. „Cu excepţia erorilor şi a omisiunilor", cum spun broşurile informative financiare, era de părere că acum într-adevăr „prinsese imaginea". Şi era o fotografie excepţional de clară, alb-negru, fără nimic încetoşat.

Capitolul 10

Belly-Lick şi altele

În biroul din spatele recepției, James Bond trecu rapid în revistă punctele importante ale şedinței. Nick Nicholson şi Felix Leiter fură de acord că aveau destul material înregistrat pe casetă şi coroborat de Bond ca să-l trimită pe Scaramanga pe scaunul electric. În seara aceea, unul dintre ei urma să spioneze în timpul debarasării de cadavrul lui Rotkopf, ca să încerce să obțină destule dovezi pentru a-i condamna pe Garfinkel şi, încă şi mai bine, pe Hendriks pentru complicitate. Însă nu le plăcea absolut deloc cum arăta situația în ce-l privea pe Bond. Felix îi ordonă:

— Să nu faci nici măcar un pas fără vechiul tău prieten cu trăgaci! Nu vrem să citim încă o dată necrologul ăla al tău în *The Times*. Rahaturile alea despre calitățile tale splendide ca om aproape că m-au făcut să vărs când le-am văzut retipărite în fițuicile americane! A fost cât pe ce să trimit o scrisoare la *Tribune* ca să clarific lucrurile!

Bond izbucni în râs.

— Grozav prieten eşti, Felix! Şi când mă gândesc câtă osteneală mi-am dat de-a lungul anilor ca să-ți ofer un exemplu bun de urmat!

Se duse în camera lui, dădu peste cap două pahare zdravene de whisky, făcu un duş rece, apoi se lungi pe pat şi stătu aşa, uitându-se la

tavan, până se făcu opt şi jumătate – ora cinei. Atmosfera la masa de seară se dovedi mai puțin rigidă ca la prânz. Toți păreau mulțumiți de felul cum decurseseră treburile de peste zi şi era evident că toți, în afară de Scaramanga şi domnul Hendriks, băuseră din belşug. Bond se trezi exclus din discuțiile vesele. Privirile îl evitau şi răspunsurile la încercările sale de a face conversație erau monosilabice. Devenise o piază-rea; şeful îi rostise condamnarea la moarte, aşa că nu era în niciun caz indicat să se poarte amical cu el. În timp ce masa se desfăşura cu lentoare – cina convențională, „costisitoare", tipică pentru navele de croazieră, alcătuită din somon afumat deshidratat, cu un degetar de caviar cu bobul mic, fileuri dintr-un peşte fără nume din apele locale în sos de smântână, *poulet supreme*, un pui prost fript, cu un sos gros, şi desertul *bombe surprise*, era cât se poate de previzibilă –, sufrageria fu transformată într-o „junglă tropicală", cu ajutorul plantelor în ghivece, a grămezilor de portocale şi nuci de cocos, punctate ici-colo de ciorchine de banane. Acesta era fundalul pentru trupa de calipso, ai cărei membri, în cămăşi vişiniu cu auriu, cu franjuri, îşi făcură apariția la momentul potrivit şi începură să cânte „Linstead Market", prea tare. După ce terminară, o fată acceptabil de atrăgătoare, dar cu prea multe haine pe ea şi un ananas fals pe cap apăru şi începu să cânte melodia licențioasă „Belly-Lick", însă cu textul epurat, decent. Bond văzu în fața lui o seară tipică pentru navele de croazieră şi, hotărând că e ori prea bătrân, ori prea tânăr pentru cea mai cumplită tortură, plictiseala, se ridică, se duse la Scaramanga, aşezat în capul mesei, şi-i spuse:

— Mă doare capul. Mă duc să mă culc.

Domnul Scaramanga îl privi pe sub pleoapele ca de şopârlă.

— Nu. Dacă ai impresia că seara nu e prea grozavă, fă-o mai bună! Pentru asta eşti plătit. Te porți ca şi cum ai cunoaşte Jamaica. În regulă, scutură-i pe oamenii ăştia din amorțeală!

Trecuseră mulți ani de când James Bond acceptase o „provocare". Simțea privirile grupului ațintite asupra lui. Alcoolul pe care-l băuse îl făcuse nesăbuit – poate că voia să se dea mare, ca tipul de la petrecere care insistă să cânte la tobe. În mod stupid, voia să-şi afirme personalitatea în fața acelei găşti de duri care-l cotau drept nesemnificativ. Fără a se opri să se gândească că e o tactică proastă, că i-ar fi mai bine dacă ar rămâne englezoiul cel inutil, zise:

— Foarte bine, domnule Scaramanga. Dă-mi o bancnotă de o sută de dolari şi pistolul dumitale.

Scaramanga nu se clinti, ci doar ridică privirea spre el, cu surprindere şi cu o nesiguranță controlată. Louie Paradise strigă cleios:

— Hai, Pistolarule! Hai să vedem ceva acțiune! Poate că tipu' nu se laudă degeaba.

Scaramanga băgă mâna în buzunarul pantalonilor, scoase portmoneul şi extrase din el o bancnotă, după care duse mâna încet la pistol şi-l scoase. Lumina slabă a reflectorului orientat asupra fetei făcu să lucească aurul armei. Aşeză cele două obiecte pe masă, unul lângă altul. Cu spatele la grupul de cabaret, James Bond luă pistolul, îl cântări în mână, trase cocoşul şi roti rapid magazia, ca să se convingă că e încărcat, apoi se răsuci pe neaşteptate, se lăsă pe un genunchi, ca să țintească pe deasupra muzicienilor ca nişte umbre din fundul încăperii şi, cu brațul complet întins, trase.

Detunătura răsună asurzitor în spațiul închis. Muzica muri, înlocuită de o tăcere încordată. Rămășițele ananasului fals loviră cu o bufnitură slabă ceva din fundalul întunecos. Sub reflector, fata își acoperi obrajii cu palmele și se prelinse ușor pe podeaua ringului de dans, ca o balerină grațioasă în Lacul Lebedelor. Șeful de sală veni din umbră alergând.

În timp ce membrii grupului începeau să pălăvrăgească însuflețiți, James Bond luă bancnota de o sută de dolari, se duse pe ringul luminat de reflector, se aplecă și o ridică pe fată de braț. Strecurându-i bancnota în decolteu, îi spuse:

— Iubito, am făcut un număr frumos împreună! Nu-ți face griji, nu te-a pândit niciun pericol. Am țintit jumătatea de sus a ananasului. Acum fugi și pregătește-te pentru următoarea apariție pe scenă!

O răsuci și-i aplică o palmă zdravănă peste fund; aruncându-i o privire îngrozită, fata dispăru în penumbră. Bond merse mai departe, ajungând în dreptul trupei de muzică.

— Cine-i șeful aici? Cine controlează spectacolul?

Chitaristul, un negru înalt, cu fața suptă și cu ochii holbați, se ridică încet în picioare. Se uită printre pleoapele îngustate la pistolul de aur din mâna lui Bond și spuse nesigur, de parcă și-ar fi semnat condamnarea la moarte:

— Eu, domnu'.

— Cum te cheamă?

— King Tiger, domnu'.

— În regulă, King. Ascultă aici: asta nu-i o cină de bisericoși! Prietenii domnului Scaramanga vor nițică acțiune, și nu oricum, ci încinsă. Am să vă trimit rom din belșug, ca să vă mai dați drumul. Fumați iarbă dacă aveți chef. E o petrecere

privată, aşa că n-o să vă pârască nimeni. Şi adu-o înapoi pe fata aia frumuşică, dar numai cu jumătate din haine pe ea, şi spune-i să vină aproape şi să cânte „Belly-Lick" foarte clar, cu cuvintele porcoase. Spre sfârşitul spectacolului, ea şi celelalte fete trebuie să ajungă complet dezbrăcate. Ai înţeles? Acuma treci la treabă, altfel seara se duce de râpă şi la sfârşit n-o să căpătaţi niciun bacşiş. Bine? Dă-i drumul!

Se auziră râsete nervoase şi sfaturi şoptite dinspre cei şase membri ai formaţiei, adresate lui King Tiger. Acesta zâmbi cu gura până la urechi.

— Bine, domnu' căpitan! (Se întoarse spre oamenii lui.) Trageţi-i o „Iron Bar", da' să fie încinsă! Eu mă duc să aprind niţel focu' sub Daisy şi prietenele ei.

Porni cu paşi măsuraţi spre uşa de serviciu, în timp ce formaţia începea să cânte. Bond se întoarse la masă şi aşeză pistolul în faţa lui Scaramanga, care-i aruncă o privire lungă, cercetătoare şi strecură arma la loc sub betelia pantalonilor, remarcând sec:

— Domnule, într-una din zilele astea ar trebui să ne întrecem la trasul cu pistolul. Ce zici? De la douăzeci de paşi, fără rănire.

— Mulţumesc, dar maică-mea n-ar aproba aşa ceva. Trimite nişte rom pentru formaţie, te rog. Oamenii ăştia nu pot să cânte pe uscat.

Se întoarse la locul lui de la masă, aproape neobservat. Cei cinci bărbaţi – de fapt, patru dintre ei, fiindcă Hendriks stătu impasibil toată seara – îşi ciuleau urechile ca să prindă textul obscen al melodiei „Iron Bar" în varianta lui Fanny Hill, pe care solistul îl rostea răspicat. Patru fete – mici animale dolofane şi pieptoase, care aveau pe ele doar chiloţi tanga cu paiete – apărură în fugă pe ring şi, înaintând

spre public, executară un entuziast dans din buric care făcu să apară broboane de sudoare pe tâmplele lui Louie Paradise şi ale lui Hal Garfinkel. Numărul se încheie în aplauze, fetele fugiră şi luminile fură stinse, rămânând doar cercul proiectat de reflector în mijlocul ringului. Toboşarul începu să bată un ritm rapid, ca un puls iuțit. Uşa de serviciu se deschise scurt şi în cercul de lumină fu adus un obiect ciudat. Era o mână uriaşă, cu înălțimea maximă cam de un metru optzeci, îmbrăcată în piele neagră, ce stătea pe jumătate deschisă, cu degetele întinse, parcă pregătite pentru a prinde ceva. Toboşarul îşi iuți ritmul; uşa de serviciu se deschise iarăşi cu un oftat şi în încăpere se strecură o siluetă feminină lucioasă; după o scurtă oprire în întuneric, intră în cercul de lumină din jurul mâinii cu un pas apăsat şi mişcări smucite ale abdomenului şi membrelor. Fata avea sânge de chinezoaică în vene şi corpul ei, complet dezbrăcat şi lucind de ulei de palmier, era aproape alb pe fundalul mâinii negre. Dând ocol mâinii cu mişcări spasmodice, îi mângâie degetele întinse cu mâinile şi cu brațele, după care urcă în palmă cu gesturi de un extaz bine jucat şi începu să execute acte pasionale languroase, dar explicite şi ingenioase cu fiecare deget, pe rând. Scena, mâna neagră, acum lucind de uleiul fetei şi părând să încerce să prindă trupul care se zvârcolea, era de o lascivitate incredibilă şi Bond, el însuşi stârnit, observă că până şi Scaramanga privea complet absorbit, cu ochii îngustați. Toboşarul ajunsese acum la crescendo; într-un extaz bine simulat, fata încălecă pe degetul mare, mimă un fel de leşin pasional lent, după care, cu o ultimă mişcare din şolduri, se lăsă să lunece pe ring şi dispăru. Numărul se terminase. Luminile se aprinseră şi toată lumea aplaudă cu putere, inclusiv

muzicanții. Bărbații ieşeau fiecare din propria-i transă animalică. Scaramanga bătu din palme să vină conducătorul formației, scoase din portmoneu o bancnotă şi-i zise ceva cu glas scăzut. Bond bănui că şeful de trib îşi alesese mireasa pentru noaptea aceea.

După această inspirată pantomimă sexuală, restul spectacolului fu aproape o dezamăgire. Una dintre fete reuşi – abia după ce şeful formației îi tăie chiloții tanga cu un şiş lung, scăpând-o de ei – să se strecoare pe sub o tulpină de bambus aflată la doar jumătate de metru de podea, sprijinită pe două sticle de bere. Prima fată, cea care jucase involuntar rolul de ananas în numărul de Wilhelm Tell al lui Bond, apăru şi combină un număr acceptabil de striptease cu o interpretare a melodiei „Belly-Lick" care făcu iarăşi publicul să ciulească urechile, după care toată echipa de şase fete, mai puțin frumoasa chinezoaică, veni la bărbații din public şi-i invită la dans. Scaramanga şi Hendriks refuzară cu politețea cuvenită, iar Bond le oferi câte un pahar cu şampanie celor două fete rămase pe dinafară, aflând că pe una o cheamă Mabel, iar pe cealaltă Pearl, în timp ce le privea pe celelalte patru, aproape frânte de spinare în îmbrățişarea ursească a celor patru mafioți năduşiți, dansând în pas de cha-cha pe muzica de-acum dezlănțuită a formației pe jumătate îmbătate. Se întrezărea apogeul a ceea ce intra categoric în categoria „orgie". Bond le spuse celor două fete că trebuie să meargă la toaletă şi se strecură din încăpere în timp ce Scaramanga se uita în altă parte, dar în timp ce evada observă că privirea lui Hendriks, tot atât de calmă ca dacă ar fi urmărit un film indiferent, era ațintită ferm asupra lui.

Când ajunse în camera lui era miezul nopții. Ferestrele fuseseră închise şi aerul condiționat fusese pornit; îl opri, deschise pe jumătate

ferestrele, după care, profund uşurat, făcu un duş şi se băgă în pat. Îşi făcu griji o vreme pentru că se dăduse mare cu pistolul, însă fusese un act nebunesc pe care nu-l putea lua înapoi, aşa că în scurt timp adormi. Visă trei bărbaţi îmbrăcaţi cu pelerine negre, care târau o boccea informă sub lumina lunii, spre nişte ape întunecate, presărate cu ochi roşii, lucitori. Scrâşnetul colţilor albi şi pârâitul oaselor se transformară într-un zgrepţănat insistent care îl trezi dintr-o dată. Se uită la cadranul luminos al ceasului de mână: trei şi jumătate. Zgrepţănatul deveni un ciocănit slab, venit de undeva, de dincolo de draperii. Coborî din pat fără zgomot, îşi luă pistolul de sub pernă şi se strecură binişor pe lângă perete, până la marginea draperiilor, pe care le trase cu o mişcare rapidă. În lumina lunii, părul bălai strălucea aproape argintiu. Mary Goodnight şopti imperativ:

— Repede, James! Ajută-mă să intru!

Bond înjură încet pentru sine. Ce mama naibii?!... Lăsă pistolul jos, pe mochetă, prinse mâinile întinse ale fetei şi o trase peste pervaz, pe jumătate târâş. În ultima clipă, tocul pantofului i se prinse în rama geamului şi fereastra se închise cu o pocnitură ca de pistol. Bond înjură iarăşi pe înfundate, cu poftă.

— Îmi pare foarte rău, James! şopti spăsită Mary Goodnight.

Bond îi şuieră să tacă, luă de jos pistolul, îl puse la loc sub pernă şi o ghidă până în baie; acolo aprinse lumina şi porni şi duşul, ca precauţie, iar icnetul ei îi aduse aminte că e gol-puşcă.

— Scuze, Goodnight.

Luă un prosop, şi-l răsuci în jurul şoldurilor şi se aşeză pe marginea căzii. Îi făcu semn fetei să şadă pe capacul toaletei şi întrebă pe un ton glacial, controlat:

— Ce mama naibii cauți aici, Mary?

— A trebuit să vin! zise ea cu disperare în glas. A trebuit să te găsesc într-un fel sau altul. Am dat de urma ta prin fata de la... ăă, din locul acela îngrozitor. Am lăsat maşina între copaci, pe alee şi am adulmecat prin preajmă. În unele camere era lumina aprinsă şi am tras cu urechea şi... (se împurpură toată) am dedus că nu se poate să fii în niciuna din ele, şi atunci am văzut fereastra deschisă şi cumva am ştiut că eşti singurul care doarme cu geamul deschis. Aşa că a trebuit să risc.

— Ei bine, trebuie să te scoatem de aici cât de repede putem! În fine, care-i problema?

— A sosit astă-seară – adică aseară – o telegramă în regim „Urgență maximă", în cod Triplu X, care trebuia să-ți fie transmisă cu orice preț. Cei de la sediu te cred în Havana. Telegrama spunea că unul dintre agenții KGB superiori, care-şi zice Hendriks, e în zonă şi că stă la hotelul ăsta. Ți se cere să nu te apropii de el. Se ştie dintr-o „sursă delicată, dar sigură" (Bond zâmbi la auzul vechiului eufemism pentru spargerea cifrurilor) că, printre alte misiuni, o are pe aceea de a te găsi şi, ăă... de a te omorî. Aşa că am pus lucrurile cap la cap şi, ştiind că eşti în colțul ăsta de insulă şi date fiind întrebările pe care mi le-ai pus, am presupus că eşti deja pe urmele lui, dar că ai putea să intri într-un fel de ambuscadă. Vreau să zic, neştiind că în timp ce-l cauți, te caută şi el.

Întinse şovăielnic mâna, ca pentru a fi asigurată că a procedat corect. Bond îi luă mâna şi i-o bătu uşurel, absent, în timp ce mintea lui procesa această nouă complicație.

— Da, individul e într-adevăr aici, zise el. La fel şi un pistolar pe nume Scaramanga. Pot

să-ți spun, Mary, că Scaramanga l-a omorât pe Ross. În Trinidad. (Fata duse mâna la gură.) Poți să raportezi asta ca fapt cert, aflat de la mine. Asta, dacă reuşesc să te scot de aici. În ce-l priveşte pe Hendriks, e într-adevăr aici, dar nu pare să mă fi identificat cu certitudine. Cei de la sediu au spus cumva dacă i s-a dat descrierea mea?

— Ai fost descris simplu drept „notoriul agent secret James Bond". Dar asta nu pare să-i fi spus prea multe lui Hendriks, fiindcă a cerut detalii concrete. Asta era acum două zile. Ar putea să le primească telegrafic sau telefonic dintr-o clipă într-alta. Înțelegi, James, de ce a trebuit să vin, nu?

— Da, sigur că da. Şi-ți mulțumesc, Mary! Acum trebuie să te scot pe fereastra aia, iar după aceea va trebui să te descurci singură. Nu-ți face griji pentru mine. Cred că mă descurc cu situația. În plus, am ajutoare.

Îi povesti despre Felix Leiter şi Nicholson.

— Poți să le spui celor de la sediu că mi-ai transmis mesajul şi că sunt aici, şi spune-le despre cei doi oameni de la CIA. Sediul poate să obțină direct din Washington informațiile avute de CIA. Bine?

Se ridică în picioare; se ridică şi ea şi-l privi.

— Dar o să ai grijă?

— Sigur, sigur că da. (O bătu uşurel pe umăr, opri duşul şi deschise uşa băii.) Hai să mergem. Trebuie să ne rugăm să avem noroc!

Din întuneric, de la capătul patului, o voce onctuoasă rosti:

— Eh, Sfântul n-are vreme de dumneata, domnule. Veniți încoace amândoi. Cu mâinile la ceafă!

CAPITOLUL 11

Tot felul de probleme

Scaramanga se duse la uşă şi aprinse lumina. În afară de chiloţi şi de tocul pistolului, prins la subsuoara stângă, n-avea nimic pe el. Pistolul de aur rămase aţintit asupra lui Bond în timp ce se mişca.

Bond se uită la el, nevenindu-i să creadă, apoi se uită la mocheta de la baza uşii. Penele din lemn se aflau tot acolo unde le pusese. Pe fereastră i-ar fi fost imposibil să intre fără ajutor. Şi atunci văzu că uşa dulapului său de haine era deschisă şi că lumina pătrundea pe acolo, în camera alăturată. Era cea mai simplă uşă secretă posibilă – alcătuită din întregul dos al dulapului, imposibil de detectat din camera lui, iar de cealaltă parte a peretelui arătând probabil ca o uşă de comunicare încuiată.

Scaramanga reveni în mijlocul încăperii şi-i cercetă amândoi din priviri, cu o expresie disprețuitoare a gurii şi a ochilor.

— Pe muierea asta n-am văzut-o între celelalte! zise el. Unde-ai ţinut-o, şmechere? Şi de ce a trebuit s-o ascunzi în baie? Vă place s-o faceţi sub duş?

— Suntem logodiţi, replică Bond. Lucrează la înaltul comisariat britanic din Kingston. Funcţionară la cifruri. A aflat unde sunt din locul acela unde ne-am cunoscut noi doi. A venit să-mi spună că maică-mea e în spital,

în Londra, a avut o căzătură urâtă. O cheamă Mary Goodnight. Care-i problema cu venirea ei şi ce ţi-a venit să dai buzna în camera mea, în toiul nopţii, fluturând pistolul? Şi fii bun şi ţine-ţi pentru dumneata limbajul murdar!

Mulţumit de propria ieşire zgomotoasă, Bond hotărî să facă următorul pas în direcţia libertăţii lui Mary Goodnight. Îşi lăsă braţele pe lângă corp şi se întoarse spre fată.

— Lasă mâinile jos, Mary. Probabil că domnul Scaramanga a crezut că sunt nişte hoţi în hotel când a auzit fereastra aia trântindu-se. Am să trag nişte haine pe mine şi am să te conduc la maşină. Te aşteaptă un drum lung până în Kingston. Eşti sigură că nu preferi să rămâi aici până dimineaţă? Sunt sigur că domnul Scaramanga ne poate găsi o cameră. (Se întoarse spre acesta.) E în regulă, domnule Scaramanga, plătesc camera.

Mary Goodnight, care lăsase mâinile în jos, se prinse în joc; îşi luă poşeta de pe pat, unde o aruncase, o deschise şi se apucă să-şi aranjeze părul într-o manieră meticuloasă, feminină, sporovăind în acelaşi timp, în ton cu numărul insipid, cât se poate de britanic, gen „Ascultă aici, amice", al lui Bond:

— Nu, iubitule, sincer, cred că e mai bine să plec. Aş avea probleme grozav de mari dacă aş întârzia la birou. Prim-ministrul, Sir Alexander Bustamante, ştii că tocmai a împlinit optzeci de ani, ei bine, e invitat la prânz şi ştii că Excelenţei Sale îi place de fiecare dată să mă ocup de flori şi de cartonaşele cu numele şi, la drept vorbind, e o zi foarte importantă pentru mine! (Se întoarse spre Scaramanga cu un aer fermecător.) La masă urmau să fie trei sprezece persoane, aşa că Excelenţa Sa mi-a cerut să fiu a paisprezecea. Nu-i minunat?

Dar Cerul ştie cum am să arăt, după noaptea asta! Drumurile sunt groaznice pe aici, nu-i aşa, domnule... ăă... Scramble? Dar în fine, asta e. Şi vă rog să mă scuzaţi că am provocat toată agitaţia asta şi v-am stricat somnul de frumuseţe! (Se apropie de el precum regina-mamă la deschiderea unui târg caritabil, cu mâna întinsă.) Acum întoarceţi-vă în pat, iar logodnicul meu (Slavă Domnului că nu spusese James! Era inspirată!) mă va conduce până la maşină. La revedere, domnule... ăă...

James Bond era mândru de ea – dăduse o reprezentaţie excelentă. Scaramanga nu se lăsa însă influenţat de palavre ambigue, fie ele englezeşti sau nu. Fata aproape că reuşise să se interpună între cei doi bărbaţi, însă Scaramanga se trase iute într-o parte şi spuse:

— Opreşte-te, cucoană! Iar dumneata, domnule, rămâi pe loc.

Mary Goodnight îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp, privindu-l pe Scaramanga întrebător, de parcă acesta ar fi refuzat sandvişurile cu castravete. „Chiar aşa! Americanii ăştia!" Însă pistolul de aur nu se asorta cu conversaţia politicoasă, ci stătea încremenit, aţintit undeva între cei doi. Scaramanga îi spuse lui Bond:

— În regulă, mă las convins. Scoate-o pe geam, iar după aia am ceva să-ţi zic. (Îşi flutură pistolul în direcţia fetei.) Bun, cucoană, întinde-o de-aici! Şi să nu mai intri ilegal pe pământul altora. Priceput? Şi poţi să-i spui Excelenţei Sale afurisite unde să-şi bage cartonaşele cu numele! El n-are nicio autoritate la Thunderbird; eu am. Ai prins ideea? Bun! Vezi să nu-ţi învineţeşti bucile sărind geamul.

Mary Goodnight replică glacial:

— Foarte bine, domnule... ăă... Voi transmite mesajul dumitale. Sunt sigur că înaltul

comisar va lua notă mai atent decât până acum de prezența dumitale pe insulă. La fel şi guvernul jamaican.

Bond întinse mâna şi o prinse de braț, căci era pe punctul de a-şi supralicita rolul.

— Haide, Mary. Şi te rog să-i spui mamei că termin aici peste o zi sau două şi că o voi suna din Kingston.

O conduse la fereastră şi o ajută să iasă – mai degrabă o împinse. Ea îi făcu scurt cu mâna şi porni la fugă pe peluză. Bond se îndepărtă de geam cu o uşurare considerabilă. Nu se aşteptase ca încurcătura aceea oribilă să se rezolve atât de nedureros.

Se duse şi se aşeză pe pat, pe pernă; forma tare a pistolului sub coapse îl linişti. Se uită la Scaramanga; acesta îşi băgase pistolul în tocul de umăr şi, sprijinit de dulapul de haine, îşi trecu gânditor degetul peste dunga neagră a mustății.

— Biroul înaltului comisar, zise el. Îl adăposteşte şi pe reprezentantul local al faimosului vostru Serviciu Secret. Presupun, domnule Hazard, că adevăratul dumitale nume nu e James Bond, nu-i aşa? Ai făcut o admirabilă demonstrație de viteză cu pistolul astă-seară. Am impresia că am citit undeva că Bond ăsta se crede grozav cu arma. În plus, am informații cum că se află pe undeva, prin Caraibe şi că mă caută. O coincidență curioasă, ce zici?

Bond râse degajat.

— Credeam că Serviciul Secret şi-a strâns jucăriile la sfârşitul războiului. Şi oricum, mă tem că nu-mi pot schimba identitatea ca să-ți fac pe plac. Mâine dimineață n-ai decât să suni la Frome şi să ceri cu domnul Tony Hugill, şeful de acolo, şi să-mi verifici povestea. În plus, poți să explici cum ar fi cu putință

ca Bond ăsta să-ți fi dat de urmă într-un bordel din Sav' La Mar? Şi, în definitiv, ce vrea de la tine?

Scaramanga îl privi o vreme în tăcere, apoi spuse:

— Cred că poate vrea o lecție de tras cu pistolul. I-aş face pe plac bucuros. Dar dumneata ai ceva de detectiv particular. Asta m-am gândit când te-am angajat. Numai că nu există coincidențe chiar atât de mari! Poate că ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Am zis de la început că-mi miroase a copoi. Fata aia poate că ți-i logodnică sau poate că nu, dar chestia aia cu duşul – aia-i o şmecherie veche de gangster. Probabil o foloseşte şi Serviciul Secret. Asta, dacă nu cumva i-ai tras-o, încheie el ridicând o sprânceană.

— Exact asta am făcut. Unde-i problema? Dumneata ce-ai făcut cu chinezoaica, ai jucat mah-jong? (Bond se ridică în picioare şi-şi imprimă pe față enervare şi revoltă, în cantități egale.) Uite care-i treaba, domnule Scaramanga, m-am cam săturat de povestea asta. Încetează să mai faci presiuni asupra mea, îți spun! Umbli fluturându-ți afurisitul ăla de pistol şi purtându-te de parcă ai fi Dumnezeu Atotputernicul şi făcând o grămadă de insinuări stupide despre Serviciul Secret, şi te aştepți să îngenunchez şi să-ți ling cizmele! Ei bine, prietene, n-ai nimerit la adresa care trebuia. Dacă eşti nemulțumit de felul în care-mi fac treaba, dă încoace mia de dolari şi-mi văd de drum! Cine mama naibii te crezi?

Scaramanga zâmbi cu zâmbetul lui vag, plin de cruzime.

— S-ar putea să afli asta mai curând decât crezi, şmechere! (Ridică din umeri.) Bine, fie. Dar, domnule, ține minte asta: dacă se

dovedeşte că nu eşti cine zici că eşti, te fac bucăţele. Pricepi? Şi am să încep cu alea mai mici, şi abia pe urmă am să trec la alea mai mari. Doar aşa, ca să dureze al naibii de mult. Da? Acuma ai face bine să dormi niţel. Am o întâlnire la zece, cu domnul Hendriks, în sala de şedinţe, şi nu vreau să fiu deranjat. După aia, tot grupul pleacă într-o excursie pe calea ferată de care ţi-am spus. E treaba dumitale să ai grijă să fie organizată cum trebuie. Vorbeşte cu managerul la prima oră. Da? Bine atunci. Ne mai vedem.

Scaramanga intră în dulapul de haine, dădu la o parte costumul lui Bond şi dispăru. Din camera alăturată se auzi un declic decisiv. Bond se ridică în picioare, exclamă tare „Pfui!" şi intră în baie, ca să alunge sub duş ultimele două ore.

Se trezi la şase şi jumătate, printr-un aranjament cu acel ceas deşteptător extrasenzorial ciudat, pe care-l au în cap unii oameni şi care pare a şti tot timpul ora exactă. Îşi trase pe el slipul de baie, se duse pe plajă şi înotă îndelung, la fel ca în ajun. La şapte şi un sfert, când îl văzu pe Scaramanga ieşind din aripa estică, urmat de băiatul care-i ţinea prosopul, porni spre ţărm. După ce ascultă bufniturile rezonante ale platformei elastice, intră în hotel pe uşa principală, având grijă să nu apară deloc în raza vizuală a lui Scaramanga, şi străbătu iute coridorul până la camera lui. Ascultă de la propria fereastră ca să se convingă că individul îşi vede mai departe de exerciţiile fizice, după care scoase paspartuul primit de la Nick Nicholson, se strecură pe coridor până la uşa camerei 20 şi intră iute, lăsând uşa încuiată. Obiectivul lui se afla pe măsuţa de toaletă. Străbătu cu paşi mari încăperea, luă pistolul şi scoase din magazie glonţul care ar fi fost tras următorul. Pusc

pistolul la loc exact aşa cum îl găsise, se întoarse la uşă, ascultă, apoi ieşi, traversă coridorul şi intră în propria cameră. Se duse la fereastră şi ascultă. Da, Scaramanga îşi continua salturile. Stratagema pe care tocmai o executase era amatoricească, dar se putea să-i ofere exact avantajul acelei fracţiuni de secundă care – o simţea până-n măduva oaselor – va însemna pentru el viaţa sau moartea în următoarele douăzeci şi patru de ore. Simţea mental acel iz vag de fum care însemna că acoperirea lui a început să fumege pe la poale. În orice clipă, „Mark Hazard de la Consorţiul Transworld" putea începe să ardă cu flăcări vii, ca o efigie rudimentară în noaptea Guy Fawkes, scoţându-l la iveală pe James Bond, doar cu propria iuţeală de mână şi cu pistolul Walther PPK în faţa unei posibile forţe alcătuite din şase pistolari. Aşa că fiecare dram de noroc pe care-l putea întoarce de partea lui merita efortul. Deloc descurajat de această perspectivă, la drept vorbind aţâţat de ea, comandă un mic dejun sănătos, îl consumă cu poftă şi, după ce scoase tija conectoare a flotorului din rezervorul toaletei sale, se duse la recepţie. De serviciu era Felix Leiter, care-i oferi un zâmbet managerial reţinut şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule Hazard, cu ce vă pot fi de folos?

Ochii săi priveau pe lângă Bond, peste umărul drept al acestuia. Domnul Hendriks apăru lângă tejgheaua recepţiei înainte ca Bond să poată răspunde.

— Bună dimineaţa, zise el.

Domnul Hendriks îi răspunse cu mica-i plecăciune germanică şi i se adresă lui Leiter:

— Centralista spune că sunt sunat interurban de birou meu din Havana. Vă rog, de unde pot vorbi cel mai confidenţial?

— Din camera dumneavoastră, domnule?

— Nu oferă suficientă confidențialitate.

Bond presupuse că a depistat şi el microfonul. Cu un aer săritor, Leiter ieşi de după tejgheaua recepției.

— Chiar acolo, domnule, telefonul din hol. Cabina e izolată fonic.

Domnul Hendriks îi aruncă o privire împietrită.

— Dar aparatul, este şi el izolat fonic?

— Mă tem că nu înțeleg, domnule, spuse Leiter cu o nedumerire politicoasă. Are legătură directă cu centrala.

— Nu contează. Arătați-mi, vă rog.

Domnul Hendriks îl urmă pe Leiter în capătul îndepărtat al foaierului, unde se afla cabina telefonică. Închise cu grijă uşa capitonată cu piele, ridică receptorul şi spuse ceva, apoi rămase în aşteptare, privindu-l pe Leiter cum străbate pardoseala de marmură până la recepție şi i se adresează lui Bond cu deferență.

— Ce spuneați, domnule?

— Toaleta mea – e ceva în neregulă cu flotorul. Există vreo alta?

— Îmi pare foarte rău, domnule! Trimit chiar acum inginerul hotelului să vadă care e problema. Da, firește, există toaleta foaierului. Finisajele nu sunt gata şi oficial nu este dată în folosință, dar funcționează perfect. (Coborî glasul.) Şi are o uşă ce comunică cu biroul meu. Aşteaptă zece minute, până derulez caseta cu ceea ce spune ticălosul ăsta. Am auzit că primeşte apelul ăsta şi nu-mi place cum sună. Ar putea să fie problema ta. (Se înclină uşor şi-i făcu semn spre masa centrală, pe care se aflau reviste.) Dacă sunteți amabil să luați loc câteva clipe, domnule, după aceea mă voi ocupa de dumneavoastră.

Bond dădu din cap în semn de mulțumire şi se îndepărtă. În cabină, Hendriks vorbea, cu ochii ațintiți asupra lui cu o intensitate cumplită. Simți că i se strânge stomacul ghem. Da, categoric că asta era! Se aşeză, luă un număr vechi din *Wall Street Journal* şi rupse pe furiş o bucățică de la mijlocul primei pagini – ar fi putut să fie o ruptură de uzură pe linia de împăturire. Ridică ziarul, deschis la pagina a doua, şi-l urmări pe Hendriks prin mica gaură.

Acesta privea dosul ziarului, vorbea şi asculta. Pe neaşteptate, puse receptorul în furcă şi ieşi din cabină, cu fața lucind de transpirație. Scoase o batistă albă, curată, îşi şterse fața şi gâtul şi porni cu paşi repezi pe coridor.

Pus la patru ace, Nick Nicholson intră, traversă foaierul şi-şi ocupă locul la recepție, cu un zâmbet curtenitor şi o înclinare în direcția lui Bond. Era opt şi jumătate. Cinci minute mai târziu, Felix Leiter ieşi din birou, îi spuse ceva lui Nicholson şi veni la Bond; în jurul gurii, pielea lui era crispată şi palidă.

— *Vă rog să mă urmați, domnule*, zise el.

Îl conduse prin foaier, descuie uşa toaletei pentru bărbați, îl urmă pe Bond înăuntru şi încuie uşa. Se opriră lângă chiuvete, unde tâmplarii încă mai aveau de lucru. Leiter spuse încordat:

— Cred că ai încurcat-o, James! Au vorbit în rusă, dar ți-au tot pomenit numele şi indicativul. Cred că ai face bine s-o ştergi de-aici cât de iute te poate duce rabla aia veche a ta.

Bond zâmbi şters.

— Prevenit înseamnă înarmat, Felix. Ştiam deja! Hendriks are ordin să mă lichideze. Semiciastnii, vechiul nostru prieten de la KGB, îmi poartă o pică grozavă. Am să-ți spun într-o bună zi de ce.

Îi relată apoi episodul cu Mary Goodnight din orele mici ale dimineții. Leiter ascultă mohorât.

— Aşadar, n-are niciun rost să plec acum, conchise Bond. Vom afla toate informațiile şi probabil planurile pentru care le au pentru mine la şedința asta de la ora zece. După aceea urmează excursia. Eu unul cred că schimbul de focuri o să aibă loc undeva la țară, unde să nu fie martori. Dacă tu şi cu Nick ați putea pune la cale ceva care să strice planurile de ieşire pe mare, eu unul îmi asum responsabilitatea jocului de pe uscat.

Leiter era îngândurat, dar o parte din încruntare îi dispăruse.

— Ştiu planurile pentru după-amiaza asta, zise el. Plecarea cu trenul miniatural prin câmpurile de trestie de zahăr, picnic, apoi iahtul din portul Green Island, pescuit la mare adâncime şi tot restul. Am analizat tot traseul. (Ridică degetul mare al mâinii stângi şi, meditativ, începu să dea bobârnace capătului cârligului de oțel.) Daaaa... Va fi nevoie de ceva acțiune rapidă şi de o mare grămadă de noroc, şi va trebui să plec naibii la Frome ca să ridic nişte materiale de la prietenul tău Hugill. Ce zici, îmi va da ce am nevoie dacă-i ceri tu? Bun. Hai în biroul meu şi scrie-i un bilet. Drumul până acolo ia numai jumătate de oră cu maşina şi Nick se poate ocupa de recepție pe perioada asta. Haide!

Deschise o uşă laterală, intră în birou, îi făcu semn lui Bond să-l urmeze şi închise uşa în urma lui. Bond scrise după dictarea lui Leiter biletul adresat managerului plantației de trestie de zahăr a WISCO, după care ieşi şi se duse în camera lui. Trase o duşcă de whisky simplu şi se aşeză pe marginea patului,

privind pe fereastră, spre orizontul mării, fără să vadă. Ca un câine de vânătoare adormit care visează că fuge după un iepure sau ca publicul unui concurs de atletism care ridică un picior ca să-l ajute pe săritorul cu prăjina să treacă peste ştachetă, mâna dreaptă îi tresărea involuntar când şi când. În mintea lui, mâna aceea ţâşnea spre pistol, într-o varietate de circumstanţe imaginare.

Timpul trecea şi el stătea în continuare pe marginea patului, fumând din când în când pe jumătate câte o ţigară Royal Blend şi stingând-o distrat în scrumiera de pe noptieră. Eventualul observator n-ar fi reuşit să-şi dea seama la ce se gândeşte. Vena de pe tâmpla stângă îi pulsa puţin cam repede. Buzele uşor strânse trădau o oarecare încordare, dar poate că era doar concentrarea cu care se gândea; ochii meditativi, albastru-cenuşii care nu vedeau nimic erau însă relaxaţi, aproape somnoroşi. Ar fi fost imposibil de ghicit că James Bond se gândea la posibilitatea propriei morţi în ziua aceea, simţea cum îl sfâşie gloanţele cu capul moale, îşi vedea trupul tresărind spasmodic pe pământ şi poate gura ţipând. Aceste lucruri făceau parte cu siguranţă din gândurile sale, dar tresărirea mâinii drepte constituia dovada că, în cea mai mare parte a filmului ce i se derula în minte, tirul duşmanului nu rămânea fără răspuns – poate chiar fusese anticipat.

James Bond scoase un oftat adânc, relaxat şi privirea îi redeveni focalizată. Se uită la ceas: zece fără zece minute. Se ridică, îşi frecă faţa cu ambele mâini ca şi cum s-ar fi spălat, ieşi şi porni pe coridor spre sala de şedinţe.

CAPITOLUL 12

Veşti foarte negre într-un pahar

Aranjamentul era acelaşi. Literatura de călătorie a lui Bond se afla pe masa cu bufetul rece, unde o lăsase. Trecu prin antreu şi intră în sala de şedinţe, în care se făcuse ordine doar superficial. Probabil că Scaramanga ceruse ca personalul să nu intre acolo. Scaunele se aflau aproximativ la locul lor, dar scrumierele nu fuseseră golite. Nu se vedea nicio pată pe mochetă, nici semne că ar fi fost spălată. Probabil că Rotkopf încasase un singur glonţ în inimă. Cu gloanţele cu vârf moale folosite de Scaramanga, vătămările interne erau probabil devastatoare, însă fragmentele de proiectil rămâneau în corp şi victima nu sângera. Bond dădu ocol mesei, aşezând ostentativ scaunele mai corect. Îl identifică pe acela pe care-l ocupase probabil Ruby Rotkopf, faţă-n faţă cu Scaramanga, fiindcă avea un picior crăpat. Examină conştiincios ferestrele şi se uită după perdele, făcându-şi datoria. Scaramanga intră în cameră, urmat de Hendriks, şi spuse aspru:

— În regulă, domnule Hazard. Încuie amândouă uşile, la fel ca ieri. Nu intră nimeni. Da?

— Da.

Trecând pe lângă Hendriks, Bond zise voios:

— Bună dimineața, domnule Hendriks! V-a plăcut petrecerea de aseară?

Acesta înclină scurt capul, ca de obicei, fără să spună nimic; ochii lui erau ca două bile de granit. Bond ieşi, încuie uşile şi se aşează pe poziție cu broşurile şi paharul de şampanie. Hendriks începu să vorbească imediat, iute şi imperios, chinuindu-se să-şi găsească cuvintele în engleză.

— Domnule S., am de raportat necazuri mari. Biroul meu din Havana a vorbit cu mine azi dimineață. A primit veşti direct din Moscova. Omul acela (făcu probabil semn spre uşă), omul acela e agentul secret britanic, cel pe nume Bond. Nu există îndoială. Mi se dau descrierile exacte. Azi dimineață când el merge să înoate, eu îi examinez corpul prin binoclu. Rănile de pe corpul lui se văd clar. Cicatricea de pe obrazul drept nu lasă nicio îndoială. Şi cum a tras aseară! Prostul naibii e mândru de felul cum trage! Aş vrea să văd un membru al organizației mele purtându-se în felurile astea stupide! Aş pune să fie împuşcat imediat.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care tonul individului se schimbă, devenind uşor amenințător. Ținta lui era acum Scaramanga.

— Dar, domnule S., cum se poate să se fi întâmplat asta? Cum ai putut permite să vină? Biroul meu e uluit de greşeală. Individul ar fi putut provoca mari daune dacă n-ar fi existat precauția superiorilor mei. Te rog să explici, domnule S., trebuie să fac cel mai întreg raport. Cum se face că te întâlneşti cu acest om? Cum se face că apoi îl aduci chiar în centrul Grupului? Detaliile, te rog, domnule! Povestea întreagă. Superiorii mei îşi vor exprima critici aspre față de lipsa de vigilență față de duşman.

Bond auzi frecarea unui chibrit de cutie; şi-l imaginã pe Scaramanga fumând în stilul lui particular, lãsat comod pe speteaza scaunului. Când se fãcu auzitã, vocea era categoricã, deloc intimidatã.

— Domnule Hendriks, apreciez grija biroului dumitale în aceastã privinţã şi-l felicit pentru sursele sale de informaţie. Dar spune-le urmãtorul lucru: l-am întâlnit pe acest om absolut accidental – cel puţin aşa am crezut la momentul respectiv, şi nu ajutã la nimic sã ne facem griji despre felul cum s-a întâmplat. Organizarea întrunirii ãsteia n-a fost uşoarã şi am avut nevoie de ajutor. A trebuit sã aduc la repezealã doi manageri din New York, ca sã conducã personalul hotelului. Fac o treabã excelentã, nu? Pe oamenii de serviciu şi pe toţi ceilalţi a trebuit sã-i aduc din Kingston, însã ceea ce aveam nevoie cu adevãrat era un fel de asistent personal, care sã aibã grijã ca totul sã decurgã fãrã probleme. Eu unul nu puteam sã-mi bat capul cu toate detaliile. Când individul ãsta a apãrut din bun senin, mi-a pãrut în regulã, aşa cã l-am luat cu mine. Dar nu sunt prost! Ştiam cã atunci când distracţia asta se terminã va trebui sã scap de el, în caz cã a aflat ceva ce nu trebuia sã afle. Acum îmi spui cã e membru al Serviciului Secret. V-am zis la începutul întrevederii cã, dacã-mi pun în cap, mãnânc oameni de felul lui la micul dejun. Ceea ce mi-ai spus schimbã un singur lucru: va muri azi, nu mâine. Şi uite cum se va întâmpla.

Scaramanga coborî glasul, astfel cã Bond auzea acum doar cuvinte izolate. Transpiraţia i se prelingea pe urechea lipitã de baza paharului de şampanie.

— Excursia noastrã cu trenul... şobolani în trestia de zahãr... accident nefericit... înainte

s-o fac... un şoc grozav... detaliile pentru mine însumi... promit că vom râde pe cinste.

Pesemne că Scaramanga se lăsase din nou pe speteaza scaunului, căci acum vocea îi suna normal.

— Aşa că poți sta liniştit. Până diseară nu va mai rămâne nimic din individ. Bine? Aş putea să închei povestea chiar acum, deschizând pur şi simplu uşa, dar două siguranțe arse în două zile ar putea da naştere la bârfe prin zonă. Plus că-n felul ăsta toți participanții la picnic au să se distreze pe cinste.

Când răspunse, vocea lui Hendriks sună sec, fără strop de interes. Îşi îndeplinise ordinele şi urma să se treacă la acțiune, o acțiune categorică. Nu putea exista nicio plângere privind întârzierea în îndeplinirea ordinelor.

— Da, ceea ce propui va fi satisfăcător, zise el. Voi observa cu mare amuzament desfăşurarea lucrurilor. Acum, să trecem la alte chestiuni. Planul Orange. Superiorii mei doresc să ştie că totul e în ordine.

— Da. Totul e în ordine la Metale Reynolds, Bauxita Kaiser şi Aluminiu Jamaica. Dar materialul vostru e teribil de... cum se zice... volatil! Trebuie înlocuit în camerele de demolare o dată la cinci ani. (Chicoti sec.) Poți fi sigur că am râs disprețuitor când am văzut că etichetele cu instrucțiuni de pe butoaie erau scrise nu doar în engleză, ci şi în câteva limbi africane! Vă pregătiți pentru marea revoltă a negrilor, hm? Ai face bine să mă avertizezi când vine ziua cu pricina! Am nişte acțiuni foarte vulnerabile pe Wall Street.

— Atunci vei pierde mulți bani, replică sec domnul Hendriks. Nu mi se va spune data. Nu mă deranjează, eu nu am acțiuni. Ar fi înțelept din partea dumitale să-ți ții banii în

aur sau diamante sau timbre poştale rare. Iar acum, următoarea chestiune: este în interesul superiorilor mei să poată să-şi aşeze mâinile pe o cantitate foarte imensă de narcotice. Dumneata ai o sursă de aprovizionare cu *ganja*, sau marijuana, cum îi spunem noi. Acum eşti aprovizionat cu zecile de grame. Te întreb dacă poți să-ți stimulezi sursele de aprovizionare să furnizeze iarba cu câte cincizeci de kilograme odată. Se sugerează ca apoi să trimiți aceste transporturi la Pedro Cays[1]. Prietenii mei pot aranja ridicarea de acolo.

Câteva clipe se aşternu tăcerea – probabil că Scaramanga îşi fuma țigara subțire de foi.

— Mda, cred că am putea aranja asta. Dar legile legate de *ganja* tocmai ce au devenit al naibii de aspre. Ani grei de închisoare, înțelegi? Aşa că afurisitul de preț a crescut până la cer. Prețul curent de azi e de o liră la două grame. Cincizeci de kilograme ar putea să coste mii de lire, plus că in cantitățile astea e al naibii de voluminoasă. Probabil că barca mea de pescuit ar putea să transporte doar cincizeci de kilograme odată. Şi oricum, care e destinația? Ați fi norocoşi să ajungeți la țărm cu cantitățile astea! E destul de greu cu jumătate de kilogram sau un kilogram!

— Nu mi se spun destinațiile. Presupun că e America. Ei sunt cei mai mari consumatori. S-au făcut aranjamente pentru a prelua inițial acest transport şi altele din apele de coastă ale statului Georgia. Mi s-a spus că regiunea este plină de mici insule şi de mlaştini şi e deja foarte preferată de contrabandişti. Banii nu au importanță. Am instrucțiuni să fac o depunere

[1] Insulă de nisip formată deasupra unui recif de corali, la circa 80 kilometri sud de Jamaica.

inițială de un milion de dolari, dar la prețuri bune ale pieței. Dumneata vei primi obișnuitul comision de zece la sută. Te interesează?

— Mă interesează oricând o sută de mii de dolari! Va trebui să iau legătura cu cultivatorii mei. Plantațiile lor se află în regiunea Maroon – asta e în mijlocul insulei. Va lua timp. Îți pot da un preț în circa două săptămâni – cincizeci de kilograme de marfă livrate la Pedro Cays. Bine?

— Şi o dată? Pedro Cays e o insulă foarte plată. Asta nu e o marfă care să fie lăsată să zacă la nimereală, nu-i aşa?

— Sigur, sigur. Bun, alte chestiuni? În regulă. Eh, aş vrea să abordez eu un subiect. Aventura cu cazinourile. Uite cum stau lucrurile. Guvernul e ispitit, crede că va stimula turismul. Numai că Greii – băieții care au fost scoşi afară din Havana, cei cu jocurile mecanice din Las Vegas, pariurile din Miami, Chicago, toată gaşca – nu i-au evaluat corect pe cei din guvern înainte să înceapă presiunile. Şi au folosit excesiv manevra cu unsul roților – au băgat prea mulți bani în buzunarele nepotrivite. Bănuiesc că ar fi trebuit să angajeze o echipă de relații cu publicul. Jamaica pare mică pe hartă şi bănuiesc că sindicatele au crezut că ar putea să execute o mică operațiune îngrijită şi rapidă, precum aceea din Nassau. Dar partida opoziției a aflat, la fel şi Biserica, şi babele, şi a început să se spună că Jamaica e preluată de mafie, de „Cosa Nostra" şi alte rahaturi de felul ăsta, şi treaba a căzut. Ții minte că acum vreo doi ani ni s-a oferit posibilitatea să intrăm în joc? Asta a fost atunci când s-au dumirit că e un fiasco şi au vrut să-şi descarce cheltuielile de promovare, vreo două milioane de dolari, în cârca Grupului. Dacă ții minte, am fost contra şi mi-am prezentat motivele. Bun, deci am refuzat. Dar lucrurile s-au schimbat. Alt partid e

la putere, anul ăsta turismul a fost cam subțire şi un anumit ministru a luat legătura cu mine. Spune că climatul s-a schimbat. A venit independența şi țara a ieşit de după fusta Mătuşicii Anglia. Vrea să arate că e pe val, că are vână şi tot restul. Aşa că prietenul ăsta al meu zice că poate să pună pe roate jocurile de noroc aici. Mi-a spus cum şi are logică. Înainte am zis să ne ținem deoparte. Acum zic să ne băgăm. Dar o să coste bani. Fiecare dintre noi va trebui să sară cu o sută de mii de dolari ca să-i încurajăm pe localnici. Cei din Miami vor fi operatorii şi vor obține franciza. Înțelegerea e că ne bagă cu cinci la sută – dar din brut. Mă înțelegi? La cifrele astea – şi nu-s măsluite –, ne vom scoate pârleala într-un an jumate. Ce vine după aia e câştig pur. Ai prins imaginea? Dar... ăă, prietenii dumitale nu par prea, ăă... interesați de astfel de demersuri capitaliste. Ce zici, au să iasă cu banul? Nu vreau să trebuiască să căutăm fondurile în afară. Plus că începând de ieri avem un acționar în minus. Că veni vorba, va trebui să ne gândim şi la asta. Pe cine aducem să fie numărul şase? Deocamdată ne lipseşte o latură a jocului.

James Bond îşi şterse cu batista urechea, apoi şterse şi fundul paharului. Era aproape insuportabil. Auzise pronunțarea propriei condamnări la moarte, declararea răspicată a implicării KGB-ului în Caraibe şi a colaborării cu Scaramanga, precum şi mici premii ca sabotarea industriei bauxitei, introducerea prin contrabandă a unor mari cantități de droguri în State şi politica jocurilor de noroc. Era o pradă excepțională pentru spionajul din regiune. Pusese stăpânire pe minge; oare va reuşi să supraviețuiască suficient ca s-o bage în poartă? „Dumnezeule, ce n-aş da pentru ceva de băut!" Îşi lipi iarăşi urechea de fundul încins al

paharului. După o perioadă de tăcere, vocea lui Hendriks sună precaut, indecisă. Era evident că vrea să spună „Mă abțin", cu corolarul „până discut cu biroul meu, nu-i aşa?".

— Domnule S., este o afacere dificilă, da? Superiorilor mei nu le displace implicarea profitabilă, dar, aşa cum ştii, le place cel mai mult afacerea care are un obiectiv politic. În aceste condiții mi-au dat instrucțiuni să mă aliez cu grupul dumitale. Banii, ei nu sunt o problemă, dar cum voi explica obiectivul politic al deschiderii de cazinouri în Jamaica? Asta mă întreb.

— Va duce aproape cu siguranță la probleme. Localnicii vor vrea să joace – sunt nişte mari iubitori ai jocurilor de noroc. Vor exista incidente. Persoanele de culoare vor fi respinse la uşă dintr-un motiv sau altul. Partida opoziției o să profite de asta şi o să facă un tărăboi teribil despre interdicțiile la adresa celor de culoare şi aşa mai departe. Cu atâta bănet în circulație, sindicatele au să forțeze creşterea salariilor până la cer. Toate astea laolaltă pot crea neplăceri mari. Atmosfera de aici e prea al naibii de paşnică. Cazinourile vor fi o cale ieftină de a stârni probleme cu nemiluita. Asta vor oamenii dumitale, nu? Să aplice insulelor o zdruncinătură după alta?

Se aşternu o nouă tăcere scurtă. Evident, domnului Hendriks nu-i plăcea ideea; o şi zise, dar indirect.

— Ceea ce spui, domnule S., este foarte interesant. Dar nu cumva aceste probleme pe care le anticipezi ne vor periclita finanțele? Totuşi, voi raporta mai departe întrebarea dumitale şi te voi informa neîntârziat. Se poate ca superiorii mei să fie de acord. Cine poate şti? Acum, chestiunea aceasta a unui nou „numărul şase". Te-ai gândit la cineva?

— Cred că vrem un om de ispravă din America de Sud. Avem nevoie de cineva care să ne supravegheze operațiunile din Guyana britanică. Trebuie să ne dezmeticim în Venezuela. Cum se face că n-am înaintat cu planul acela excelent de a bloca accesul în portul Maracaibo? Cu o navă de blocaj potrivită ar fi la fel de ușor ca jefuirea unui orb. Simpla amenințare ar face companiile petroliere să scuipe și să tot scuipe bani pentru protecție. Pe urmă, dacă treaba asta cu narcoticele va fi importantă, nu ne putem descurca fără Mexic. Ce zici de domnul Arosio din Mexico City?

— Nu îl cunosc pe acest domn.

— Rosy? A, e un tip pe cinste! Conduce Sistemul de transport Green Light. Introduce droguri și fete în Los Angeles. Până acum n-a fost prins niciodată. Un operator de încredere. Nu are nicio afiliere. Oamenii dumitale îl știu precis. Ce-ar fi să te sfătuiești cu ei, după care le prezentăm celorlalți ideea? Dacă noi suntem pro, au să fie și ei.

— Este bine. Și acum, domnule S., ai ceva de raportat despre angajatorul dumitale? Înțeleg că la vizita sa recentă la Moscova și-a exprimat mulțumirea față de eforturile dumitale în această regiune. Este un motiv de satisfacție faptul că există o cooperare atât de strânsă între eforturile sale subversive și ale noastre. Și șeful dumitale, și al meu așteaptă în viitor multe de la legătura noastră cu Mafia. Eu personal mă îndoiesc. Domnul Gengerella este fără îndoială o verigă valoroasă, însă am impresia că aceşti oameni sunt activați numai de bani. Ce părere ai?

— Ai pus punctul pe i, domnule Hendriks! După părerea șefului meu, prima și unica grijă a Mafiei e Mafia. Așa a fost mereu și așa va fi

mereu. Domnul C. al meu nu se aşteaptă la mari rezultate în State. Nici măcar Mafia nu poate înfrânge atitudinea anti-Cuba de acolo. Dar crede că în Caraibe putem realiza multe dacă încredinţăm Mafiei diferite treburi de îndeplinit – poate fi foarte eficace. Dacă oamenii dumitale ar folosi Mafia drept conductă pentru afacerea asta cu narcotice, asta ar unge cu siguranţă roţile. Mafia ar transforma investiţia voastră de un milion de dolari în zece. Va înhăţa cele nouă în plus, desigur, dar suma asta nu-i tocmai mărunţiş şi o s-o lege de voi. Crezi că ai putea aranja treaba asta? I-ar da lui Leroy G. nişte veşti bune de dus acasă. În ce-l priveşte pe domnul C., pare să se descurce bine. Flora a fost o lovitură grea, însă el a reuşit să ţină ţara pe linia de plutire, în principal mulţumită faptului că americanii presează Cuba aşa cum o fac. Dacă americanii îşi înmoaie o singură dată propaganda şi împunsăturile şi tot restul, ba poate fac şi un gest prietenos sau două, omuleţul se va dezumfla complet. Nu-l văd prea des; mă lasă în pace. Bănuiesc că-i place să se ţină deoparte. Dar am toată cooperarea necesară din partea DSS. Bine? În regulă, hai să mergem să vedem dacă ceilalţi sunt gata să se pună în mişcare. E unsprezece şi jumătate şi Bloody Bay Belle, trenul nostru, o ia din loc la douăsprezece. Cred că va fi o zi distractivă. Păcat că şefii noştri nu vor fi de faţă, să-l vadă pe spionul englezoi încasând-o.

– Ha! făcu neutru domnul Hendriks.

James Bond se îndepărtă de uşă; auzind paspartuul lui Scaramanga în broască, ridică privirea şi căscă. Scaramanga şi Hendriks îl priviră de sus în jos, cu un aer oarecum interesat şi meditativ, ca şi cum ar fi fost o friptură şi ei s-ar fi întrebat dacă să ceară să fie gătită în sânge sau potrivit.

Capitolul 13

I-auzi cum şuieră trenul!

La ora douăsprezece se adunară cu toţii în foaier. Scaramanga adăugase la ţinuta sa tropicală imaculată o pălărie Stetson albă, cu boruri late. Arăta precum cel mai elegant proprietar de plantaţie sudist. Domnul Hendriks purta obişnuitu-i costum prea gros, completat acum cu o pălărie Homburg cenuşie. Bond îşi zise că ar trebui să aibă mănuşi cenuşii din piele întoarsă şi o umbrelă. Cei patru gangsteri erau îmbrăcaţi cu cămăşi înflorate, în culori vii, scoase din pantaloni, lucru care-l mulţumi pe Bond: dacă aveau pistol băgat sub betelia pantalonilor, cămaşa ar fi întârziat scoaterea lui. În faţa hotelului erau trase maşini, în frunte fiind Thunderbirdul lui Scaramanga. Acesta se apropie de tejgheaua recepţiei, unde Nick Nicholson stătea cu un aer îndatoritor, frecându-şi mâinile ca şi cum şi le-ar fi spălat cu un săpun invizibil.

— Totul e pregătit? Totul e încărcat în tren? Portul Green a fost anunţat? Bine atunci. Unde-i amicul dumitale, Travis? Nu l-am văzut azi.

Cu un aer grav, Nick Nicholson explică:

— Are un abces la măsea, domnule. Unul urât de tot. A trebuit să-l trimit în Sav' La Mar ca să-şi facă extracţie. Îşi revine până după-amiază.

— Păcat! Taie-i leafa pe jumătate de zi. N-avem loc pentru adormiți aici, avem şi-aşa insuficient personal. Ar fi trebuit să-şi îngrijească tocătorii înainte să accepte slujba. Da?

— Prea bine, domnule Scaramanga. Îi voi spune.

Domnul Scaramanga se întoarse spre grupul aflat în aşteptare.

— În regulă, oameni buni, uitați care-i programul. Mergem cu maşina până la gară, cam un kilometru şi jumătate, iar acolo urcăm într-un mic tren. Unul aparte. Un tip pe nume Lucius Beebe a pus să fie copiat pentru compania Thunderbird după locomotiva şi vagoanele vechii linii Denver, South Park şi Pacific. Bun, deci ne plimbăm pe calea ferată a vechii plantații de trestie de zahăr, vreo treizeci de kilometri, până în portul Green Island. Păsări din belşug, şobolani prin tufişuri, crocodili în râuri. Poate o să vânăm niţel, ne distrăm cu uneltele. Aveți cu toții armele la voi? Foarte bine, foarte bine! Prânz cu şampanie la Green Island, plus fete şi muzică, să ne facă fericiți. După prânz urcăm pe Thunder Girl, un iaht Chriscraft mare, şi facem o plimbare până la Lucea – ăsta-i un orăşel pe coastă, la sud – şi vedem dacă reuşim să ne pescuim cina. Cei care nu vor să pescuiască pot să se joace de-a armăsarii. De acord? Pe urmă ne întoarcem aici la timp pentru un păhărel înainte de cină. Bine? Toată lumea e mulțumită? Propuneri? Atunci, să mergem!

Lui Bond i se spuse să urce pe bancheta din spate. Porniră. Iarăşi ceafa aceea expusă! Era nebun dacă nu-l dobora pe loc! Dar se afla pe teren deschis, fără niciun loc de adăpost şi în spate veneau patru inşi înarmați. Şansele pur şi simplu nu erau suficient de bune. Oare

cum se plănuise înlăturarea lui? Probabil în timpul „vânătorii". James Bond zâmbi mohorât pentru sine. Se simțea fericit, deşi n-ar fi fost în stare să explice această stare sufletească. Era o senzație de a fi în priză, ca un resort comprimat la maximum. Situația semăna cu acel moment când, după douăzeci de runde la cărți, ai o mână care-ți permite să pariezi – nu neapărat să câştigi, ci doar să pariezi. Se afla de peste şase săptămâni pe urmele individului şi în ziua aceea, poate chiar în dimineața aceea avea să se producă deznodământul pe care primise ordin să-l provoace.

Ori câştiga, ori pierdea. Şansele? Faptul că era prevenit îl avantaja, oferindu-i mai multă muniție decât ştia dușmanul. Dar dușmanul avea de partea sa forța numerică – şi, luându-l în calcul doar pe Scaramanga, poate şi mai mult talent. Armele? Omițându-i iarăşi pe ceilalți, Scaramanga deținea avantajul. Coltul de calibrul .45 cu țeavă lungă era o idee mai încet de scos, dar lungimea țevii îi conferea mai multă acuratețe decât avea pistolul Walther automat. Ritmul de tragere? Pistolul Walther ar fi trebuit să aibă avantajul, iar primul lăcaş gol al magaziei armei lui Scaramanga constituia un plus suplimentar, dacă nu fusese descoperit. Mâna fermă? Mintea calmă? Intensitatea poftei de a ucide? Cum atârnau ele în balanță? Probabil că primele două n-aveau nicio importanță. Poate că Bond tindea să apese o idee mai lesne pe trăgaci – din necesitate. Era un lucru pe care trebuia să-l supravegheze; trebuia să-şi domolească focul din pântece. Să devină rece ca gheața. În privința poftei de a ucide, poate că era mai puternic. Firește, doar se lupta ca să scape cu viață! Adversarul nu făcea decât să se amuze – să le ofere prietenilor

săi o distracție sportivă, să-şi etaleze puterea, să se dea mare. Bun! Asta putea fi decisiv! Bond îşi spuse că trebuie să sporească inconştiența celuilalt, certitudinea lui detaşată, lipsa lui de precauție, că trebuie să se transforme în englezul inofensiv tipic din benzile desenate. Să se prefacă uşor de doborât. Adrenalina îi pompa în vene şi pulsul începu să-i bată ceva mai repede; îl simțea la încheietura mâinii. Respiră adânc şi rar, ca să-l încetinească. Observă că stă aplecat în față, încordat, aşa că se lăsă pe spetează şi încercă să se relaxeze. Întregul corp i se relaxă, numai mâna dreaptă nu – se afla sub controlul altcuiva. Sprijinită de coapsa dreaptă, continua să tresară uşor din când în când, ca laba unui câine adormit care visează că fuge după iepuri. Băgă mâna în buzunarul hainei şi privi un condor care descria cercuri pe cer, la vreo trei sute de metri înălțime. Pătrunse în mintea „Condorului John", căutând din priviri o broască zdrobită sau un şobolan mort. Condorul rotitor îşi găsi leşul şi începu să coboare tot mai mult. Bond îi ură *„bon appetit"* – animalul de pradă din el îi ura necrofagului să-şi savureze masa. Comparația dintre ei îl făcu să zâmbească. Amândoi se aflau pe urmele unui miros. Ca principală diferență, Condorul John era o pasăre protejată – nimeni n-avea să tragă în el când îşi făcea ultimul plonjon spre pământ. Amuzată de aceste gânduri, mâna dreaptă a lui Bond ieşi din buzunar şi-i aprinse o țigară, calmă şi supusă. Încetase să mai alerge după iepuri de capul ei.

Clădirea gării era o excelentă imitație a celor din Colorado, din vremea căilor ferate cu terasament îngust – o construcție scundă, îmbrăcată în şindrilă decolorată de vreme şi

cu ornamente de stuc sub streşini. Numele „Halta Thunderbird" era scris într-un stil gotic demodat, ornamental. Reclamele proclamau: „Mestecați Roseleaf Fine Cut – Garantat, cel mai fin tutun din Virginia", „Trenurile opresc pentru toate mesele", „Nu se acceptă cecuri". Locomotiva, care lucea de lac negru şi auriu şi de ornamente din alamă lustruită, era o bijuterie; gâfâia uşor, scăldată în lumina soarelui, cu un fir de fum negru ridicându-se încolăcit din coşul înalt aflat în spatele farului mare din alamă. „The Belle", numele locomotivei, era scris pe o mândră placă de alamă prinsă pe corpul negru, lucios, iar numărul ei, „Nr. 1", pe o placă similară mai jos de far. Exista un singur vagon, deschis, cu banchete căptuşite cu cauciuc expandat şi un acoperiş din pânză galbenă precum narcisele, cu franjuri, menit să ferească pasagerii de soare, iar în spatele lui, micul vagon de frână, şi el negru cu auriu, cu un splendid scaun cu braţe poleite în spatele roţii convenţionale a frânei. Era o jucărie superbă în toate privinţele, incluzând sirena demodată care fluieră aspru, mustrător.

Scaramanga era într-o formă de zile mari.

— I-auzi cum şuieră trenul, oameni buni! Urcaţi în vagoane, vă rog!

Urmă însă un moment dezamăgitor. Spre deziluzia lui Bond, Scaramanga scoase pistolul de aur, îl îndreptă spre cer şi apăsă pe trăgaci. Şovăi doar o clipă, după care trase din nou. Bubuitul profund reverberă lovindu-se de zidul gării. Şeful de gară, sclipitor în uniforma demodată, căpătă un aer neliniştit; băgă în buzunar ceasul mare, argintiu pe care-l ţinea în mână şi se trase înapoi servil, cu steguleţul verde atârnându-i pe lângă corp. Scaramanga îşi verifică arma, se uită îngândurat la Bond şi spuse:

— În regulă, prietene, tu urci în față, lângă mecanic.

Bond zâmbi încântat.

— Mulțumesc! De când eram copil mi-am dorit să fac asta. Ce distractiv!

— Tu ai zis-o, replică Scaramanga întorcându-se spre ceilalți. Dumneata, domnule Hendriks, pe primul scaun, în spatele fochistului, te rog. Pe urmă Sam şi Leroy, iar în spatele lor, Hal şi Louie. Eu am să fiu sus, pe locul frânarului. Un loc foarte bun pentru privit în jur după vânat. Bine?

Îşi ocupară toți locurile; şefului de gară îi venise inima la loc, aşa că-şi execută manevra cu ceasul şi steguleţul. Locomotiva trâmbiță triumfătoare şi, cu o serie de pufăituri tot mai slabe, porni la drum pe şinele late de nouăzeci de centimetri ce dispăreau, drepte ca săgeata, într-un abur argintiu dănțuitor.

Bond se uită la indicatorul de viteză: treizeci de kilometri la oră: Acordă atenție pentru prima oară mecanicului. Era un rastafarian cu înfățişare malefică, îmbrăcat în salopetă kaki murdară şi cu o cârpă legată pe frunte ca să împiedice transpirația să i se prelingă pe față. Între mustața subțire şi barba rară îi atârna o țigară. Mirosea groaznic.

— Mă cheamă Mark Hazard, spuse Bond. Pe tine cum te cheamă?

— *Rass*, omule! Eu nu vorbeşte cu *buckra*.

Expresia „rass" înseamnă în jamaicană „mă pupi în fund", iar „buckra" e o denumire colocvială urâtă pentru „albi".

— Credeam că religia ta spune, printre altele, să-ți iubeşti semenii, replică Bond neutru.

Rastafarianul trase prelung de lanțul sirenei, iar când fluieratul strident se stinse, se mulțumi să rostească „Rahaaat!", deschise cu

un şut poarta cuptorului şi se apucă să arunce înăuntru lopeți de cărbune.

Bond privi pe furiş în jur. Da, iată-l! Şişul jamaican lung, în cazul de față cu lama scurtată la doi centimetri şi jumătate şi cu un vârf mortal. Se afla pe o poliță, lângă mâna individului. Oare aşa urma să sfârşească? Se îndoia. Scaramanga avea să facă fapta într-o manieră potrivit de spectaculoasă şi care să-i ofere un alibi. Călăul secund avea să fie Hendriks. Bond se uită în urmă, peste magazia de cărbuni scundă şi întâlni privirea lui Hendriks, neutră şi indiferentă.

— O distracție pe cinste, nu? strigă Bond, acoperind clănțănitul metalic al locomotivei.

Hendriks îşi feri privirea, apoi se uită iarăşi la el. Bond se aplecă, în aşa fel încât să poată vedea pe sub tenda galbenă: ceilalți patru bărbați şedeau nemişcați, şi ei cu ochii ațintiți asupra sa. Le făcu vesel cu mâna, dar nu primi niciun răspuns. Aşadar, li se spusese! Ştiau că Bond e un spion aflat în mijlocul lor şi că acela e ultimul lui drum. În terminologia mafiotă, urma s-o „încaseze". Cei zece ochi duşmani ațintiți asupra lui ca zece guri de pistol îi dădeau o senzație incomodă. Se îndreptă de spate; jumătatea superioară a corpului, asemănătoare cu cea a țintei de pe un poligon de tir, se afla acum deasupra acoperişului de pânză al vagonului, şi dincolo de suprafața galbenă, plată îl vedea pe Scaramanga pe tronul lui solitar, la vreo şase metri distanță, cu întregul corp la vedere. Se uita şi el la Bond – ultimul îndoliat al cortegiului funerar din spatele cadavrului lui James Bond. Îi făcu vesel cu mâna, se întoarse cu spatele şi-şi descheie haina; patul rece al pistolului îl linişti preț de câteva clipe. Îşi pipăi buzunarul pantalonilor:

trei magazii de rezervă. Îşi spuse că va lua cu el cât de mulți inamici va putea. Coborî strapontina destinată ajutorului de mecanic şi se aşeză. N-avea niciun rost să le ofere o țintă mai devreme decât era cazul. Rastafarianul aruncă mucul țigării peste bord şi aprinse o alta; cum locomotiva mergea singură, se sprijini de perete, privind în gol.

Bond îşi făcuse tema pe harta topografică la scara 1:50.000 de care îi făcuse rost Mary şi ştia exact traseul micii căi ferate. Mai întâi erau opt kilometri prin câmpuri de trestie de zahăr, între ale căror ziduri înalte şi verzi se deplasau chiar în clipa aceea. Urma râul Middle, urmat de marea întindere a terenurilor mlăştinoase, acum asanate încetul cu încetul, dar prezentate în continuare pe hartă sub denumirea „Marea mlaştină". Venea pe urmă râul Orange, ce ducea în Golful Orange, şi apoi alte câmpuri de trestie de zahăr şi mici proprietăți mixte ce combinau pâlcurile de pădure şi culturile agricole, până ajungeau în cătunul Green Island, la capătul excelentului bazin de ancorare al portului Green Island.

La o sută de metri în fața lor, un condor se ridică de la sol, din apropierea căii ferate şi după câteva bătăi greoaie din aripi prinse vântul dinspre larg şi se înălță, depărtându-se. O clipă mai târziu, pistolul lui Scaramanga bubui şi din aripa dreaptă a marii păsări se desprinse o pană. Condorul făcu un viraj şi se înălță şi mai mult. Răsună a doua împuşcătură. Pasărea tresări spasmodic şi porni spre pământ într-un picaj dezordonat, apoi tresări din nou când o lovi al treilea glonț, chiar înainte să se prăbuşească în trestie. De sub tenda galbenă se auziră aplauze. Bond se aplecă spre vagon şi-i strigă lui Scaramanga:

— Asta o să te coste cinci lire, dacă nu l-ai mituit pe rastafarian! Atât e amenda dacă omori un Condor John!

Pe lângă capul lui Bond şuieră un glonț şi Scaramanga râse.

— Scuză-mă, am crezut că văd un şobolan. Hai, domnule Hazard, hai să te vedem cum te descurci cu pistolul! Colo, în față sunt nişte vaci care pasc lângă calea ferată. Ia vezi dacă poți nimeri o vacă de la zece paşi!

Gangsterii izbucniră în râsete zgomotoase. Bond scoase din nou capul pe geamul locomotivei. Scaramanga stătea cu pistolul în poală. Văzu cu coada ochiului că domnul Hendriks, la vreo trei metri în spatele lui, avea mâna dreaptă în buzunarul hainei.

— Nu împuşc niciodată un vânat pe care nu vreau să-l mănânc! strigă Bond. Dacă dumneata mănânci toată vaca, ți-o împuşc!

Pistolul scuipă o flacără şi bubui; Bond îşi trase capul la adăpostul magaziei de cărbuni, iar Scaramanga râse cu asprime.

— Ai grijă la fleancă, englezoiule, că altfel rămâi fără ea!

Gangsterii hăhăiră. În spatele lui Bond, rastafarianul slobozi o înjurătură şi trase cu putere de lanțul sirenei. Bond se uită în față şi văzu departe, de-a curmezişul liniei ferate, ceva roz. Fără să întrerupă şuieratul locomotivei, mecanicul trase de o manetă; din eşapament ieşiră aburi şi locomotiva începu să încetinească. Răsunară două împuşcături, gloanțele se ciocniră de acoperişul metalic, deasupra capului său şi Scaramanga strigă furios:

— Menține viteza, dracu' să te ia!

Rastafarianul împinse iute maneta în poziția inițială şi viteza trenului reveni la treizeci

de kilometri la oră. Ridicând din umeri, individul îi aruncă o privire lui Bond şi-şi linse buzele.

— I-un gunoi alb pe linie. Zic că o fi o pretenă a lu' şefu'.

Bond îşi încordă privirea. Da! Pe linia ferată zăcea un trup trandafiriu, dezbrăcat, cu păr blond auriu. Un trup de fată! Vocea lui Scaramanga răsună cu putere, acoperind şuierul vântului.

— Oameni buni, o mică surpriză pentru voi toţi! Ceva din bătrânele filme western. În faţă, pe şine e o fată. Legată de linie. Ia uitaţi-vă! Şi ştiţi ceva? E iubita unui anumit individ de care am auzit recent, unul pe nume James Bond. Vă vine să credeţi? O cheamă Goodnight, Mary Goodnight. Ei bine, sunt sigur că pentru ea chiar a sosit momentul să spună noapte bună! Dacă Bond ăla ar fi acum în tren, bănuiesc că l-am auzi răcnind îndurare.

Capitolul 14

Marea mlaştină

James Bond sări la maneta de accelerație şi o smuci în jos. Locomotiva pierdu o cantitate consistentă de abur, dar până la fată mai erau doar o sută de metri şi singurul lucru care o mai putea salva acum erau frânele aflate sub controlul lui Scaramanga, în vagonul de frână. Rastafarianul avea deja şişul în mână; flăcările din cuptor făceau lama să scânteieze. Se trase înapoi ca un animal încolțit, cu ochii înroşiți de *ganja* şi de frica stârnită de pistolul din mâna lui Bond. Nimic n-o mai putea salva pe fată acum! Ştiind că Scaramanga se aşteaptă ca el să atace prin dreapta magaziei de cărbuni, Bond făcu un salt spre stânga. Hendriks scosese pistolul, dar înainte să apuce să țintească, Bond trimise un glonț între ochii cei reci. Capul se smuci pe spate; preț de o clipă, gura căscată lăsă să se vadă nişte măsele îmbrăcate în metal, apoi pălăria Homburg cenuşie căzu şi capul inert se propti cu bărbia în piept. Pistolul de aur bubui de două ori; un glonț şuieră prin cabină şi rastafarianul se prăbuşi cu un țipăt, cu mâna încleştată pe gât. Cealaltă mână rămăsese agățată de lanțul sirenei şi micul tren continua să emită țipătul jalnic de avertizare. Mai erau cincizeci de metri! Părul blond atârna trist, ascunzând fața. Frânghiile de la încheietura mâinilor şi

de la glezne se vedeau clar. Sânii se ofereau locomotivei urlătoare. Bond strânse din dinți şi-şi impuse să nu se gândească la cumplitul impact ce urma să se producă dintr-o clipă într-alta. Sări iarăşi spre stânga şi trase de trei ori; îşi zise că două dintre gloanțe au nimerit ținta, dar în clipa următoare ceva îi izbi cu putere teribilă muşchiul umărului stâng. Se răsuci ca un titirez în cabină şi se izbi de uşă, cu fața deasupra treptei de acces. Şi din acea poziție, de la doar câțiva centimetri distanță, văzu roțile din față sfârtecând trupul de pe calea ferată, văzu capul cel blond despărțit de corp, văzu ochii albaştri ca porțelanul privindu-l pentru ultima oară, lipsiți de orice expresie, văzu fragmentele de manechin de vitrină dezintegrându-se cu o pârâitură puternică a plasticului şi aşchiile trandafirii împrăştiindu-se ca o ploaie pe terasament.

James Bond îşi reținu valul de greață care i se ridică din stomac în fundul gâtului şi se ridică împleticit în picioare, având însă grijă să rămână aplecat. Întinse mâna spre maneta accelerației şi o ridică. O luptă aprigă cu trenul oprit locului ar fi înclinat şansele şi mai mult în defavoarea lui. Aproape că nu simțea durerea din umăr. Scoase puțin capul, precaut, pe la dreapta magaziei de cărbune şi patru pistoale bubuiră. Îşi trase iute capul la adăpost. Gangsterii trăgeau, dar la nimereală, din cauza tendei care le bloca raza vizuală. Bond avusese însă timp să vadă un lucru care-l umpluse de bucurie. În vagonul de frână, Scaramanga alunecase de pe tronul său şi stătea în genunchi, clătinând cu putere din cap, ca un animal rănit. Oare unde naiba îl nimerise? Şi acum ce urma? Cum să se descurce cu cei patru mafioți, pe care acoperişul de pânză

i-i ascundea la fel de mult cum îl ascundea şi pe el de privirea lor?

Şi atunci, de la coada trenului – nu putea fi din altă parte decât din vagonul de frână –, vocea lui Felix Leiter strigă, acoperind şuierul sirenei locomotivei:

— Hei, voi patru! Aruncaţi-vă armele peste bord! Acum! Iute! (Se auzi o împuşcătură.) Am spus iute! Domnul Gengerella a plecat să se înfăţişeze Făcătorului. Aşa, bun. Acum, mâinile la ceafă! Aşa e mai bine. În regulă. James, bătălia s-a terminat! Eşti teafăr? Dacă da, arată-te! A mai rămas ultimul act şi trebuie să ne mişcăm rapid!

Bond se ridică grijuliu. Nu-i venea să creadă. Pesemne că Leiter stătuse pe tampoanele vagonului de frână şi nu se putuse arăta mai devreme, de frica tirului lui Bond. Da, iată-l! Cu părul blond răvăşit de vânt, cu un pistol cu ţeavă lungă sprijinit de cârligul de oţel, cu picioarele de o parte şi de alta a corpului acum inert al lui Scaramanga, în spatele roţii de frână. Simţind că umărul începe să-l doară teribil, Bond strigă cu furia uşurării imense:

— Naiba să te ia, Leiter! De ce mama dracului nu te-ai arătat mai devreme?! Aş fi putut să păţesc ceva!

— S-o văd mai şi pe asta! râse Leiter. Ascultă-mă, şmechere: pregăteşte-te să sari. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât o să ai mai mult de mers pe jos până acasă. Eu am să rămân cu tipii ăştia o vreme şi am să-i dau pe mâna oamenilor legii, în portul Green. (Clătină din cap, în semn că minte.) Hai, pune-te în mişcare! Suntem în mlaştină, aşa că ai să aterizezi pe moale. Cam pute, dar o să te scăldăm în apă de colonie când ajungi acasă. În regulă?

Trenul trecu peste un mic şanţ şi cântecul sacadat al roţilor se transformă într-un duduit

răsunător. Bond se uită în față. La distanță se vedea dantelăria metalică a podului de peste râul Orange. Trenul, a cărui sirenă continua să trâmbițeze, pierdea abur. Indicatorul de viteză arăta douăzeci şi opt de kilometri la oră. Se uită la rastafarian. În încremenirea morții, fața omului era la fel de oribilă cum fusese şi vie. Dinții stricați, ascuțiți de rosul trestiei de zahăr încă din copilărie erau dezveliți într-un rânjet mânios, înghețat. Aruncă o privire sub tendă. Corpul inert al lui Hendriks se legăna în ritmul mişcărilor trenului; sudoarea zilei încă mai lucea pe obrajii puhavi. Nici măcar ca leş nu cerea compătimire. În spatele lui se afla Gengerella; glonțul lui Leiter îi pătrunsese prin ceafă şi-i distrusese aproape complet fața. Lângă el şi în spatele lui, cei trei gangsteri se uitau la Bond cu ochi de cățel bătut. Nu se aşteptaseră la toate astea! Ar fi trebuit să fie o zi de vacanță. O spuneau cămăşile înflorate; o spusese şi domnul Scaramanga cel neînfrânt, cel imposibil de înfrânt. Până cu câteva minune înainte, pistolul de aur îi confirmase cuvântul; acum, dintr-o dată, totul se schimbase. Cum spun arabii când un mare şeic a dispărut, când şi-a retras protecția: „Acum nu mai există umbră!" Se aflau în bătaia armelor din față şi din spate. Trenul îşi depăna mersul metalic spre un loc de care nu auziseră niciodată. Sirena gemea, soarele ardea nemilos. Putoarea oribilă a Marii mlaştini le asalta nările. Se aflau într-o țară străină. Urâtă treabă, foarte urâtă! Ghidul turistic îi lăsase de capul lor, să se apere cum pot. Doi dintre ei fuseseră omorâți. Nu mai aveau nici măcar pistoalele! Fețele de duri, ca niște luni albe, erau ridicate spre Bond cu un aer implorator. Se auzi vocea lui Louie Paradise, frântă şi răguşită de groază.

— Un milion de dolari, domnule, dacă ne scoți din asta! Jur pe maică-mea! Un milion!

Sam Binion şi Hal Garfinkel se luminară la față. Iată o speranță!

— Şi de la mine un milion!

— Şi de la mine! Pe capul băiatului meu din leagăn!

Vocea lui Felix Leiter răcni furioasă, cu o notă de panică:

— Sari, James, naiba să te ia! Sari!

James Bond se ridică în picioare, fără să asculte vocile imploratoare de sub tenda galbenă. Oamenii aceia voiseră să-l vadă omorât. Fuseseră pregătiți să-l ucidă ei înşişi. Câți morți se aflau pe răbojul fiecăruia? Coborî pe treapta locomotivei, îşi alese cu grijă momentul şi se aruncă departe de calea ferată, în îmbrățişarea moale a unei mlaştini puturoase de mangrove.

Aterizarea sa în noroi slobozi duhoarea iadului. Bule mari de gaze de mlaştină îşi croiră drum spre suprafață şi plesniră cu un sunet cleios. O pasăre țipă şi zburătăci cu zgomot prin frunziş. Bond merse anevoie până la marginea terasamentului. Umărul îl durea acum de-a binelea; îngenunche şi vomită din răsputeri.

Când îşi înălță capul, îl văzu pe Leiter aruncându-se din vagonul de frână, aflat acum la distanță de vreo două sute de metri. Păru să aterizeze cu stângăcie şi nu se ridică de jos. În clipa următoare, când trenul mai avea doar câțiva metri până la podul lung de oțel peste râul leneş, o altă siluetă sări din tren, într-un pâlc de mangrove. Era o siluetă înaltă, îmbrăcată în haine ciocolatii. Fără îndoială, era Scaramanga! Bond înjură fără vlagă, întrebându-se de ce naiba nu trăsese Leiter un glonț

final în țeasta individului. Acum avea treburi neterminate. Cărțile fuseseră doar amestecate din nou şi partida finală încă nu fusese jucată!

Țipătul strident al trenului fără mecanic se transformă în muget când calea ferată intră pe terasamentul podului lung. Bond îl privi distrat, întrebându-se când va rămâne fără abur. Oare ce vor face acum cei trei gangsteri? Vor încerca să scape pe jos? Vor prelua controlul asupra trenului, vor merge mai departe până în portul Green şi vor încerca să ajungă cu iahtul Thunder Girl până în Cuba? Răspunsul sosi imediat: ajunsă la jumătatea podului, locomotiva îşi ridică dintr-o dată botul, ca un armăsar care se cabrează. Simultan răsună un bubuit ca de tunet, însoțit de un mare zid de flăcări, şi podul se frânse la mijloc ca un picior îndoit. O ploaie de bucăți de oțel smulse se revărsă în sus şi-n lateral; cu un trosnet asurzitor, pilonii principali cedară şi se înclinară încet spre suprafața apei. Prin spărtura cu margini neregulate, frumoasa Belle, acum o jucărie strivită, se înclină şi se prăbuşi în râu, cu zgomot cumplit de fierărie şi lemnărie frântă şi un vulcan de abur şi stropi de apă.

Se lăsă o tăcere asurzitoare. Undeva, în spatele lui Bond, o broască de copac trezită din somn orăcăi nesigură. Patru egrete albe zburară şi coborâră deasupra epavei, cu gâtul întins iscoditor. În depărtare, sus pe cer apărură nişte puncte negre care începură să facă ocoluri leneşe, apropiindu-se. Al şaselea simț le spunea condorilor că explozia îndepărtată semnala o catastrofă – ceva ce le putea aduce de mâncare. Soarele ardea cu putere deasupra şinelor argintii; la câțiva metri de locul unde zăcea Bond, un grup de fluturi galbeni dansa în lumina tremurătoare. Bond se ridică încet

în picioare şi, făcând fluturii să se despartă, porni cu paşi lenți, dar hotărâți pe calea ferată, spre pod. Mai întâi trebuia să vadă de Felix Leiter, iar apoi să se ocupe de peştele cel mare, cel care scăpase.

Leiter zăcea în noroiul puturos, cu piciorul stâng îndoit într-un unghi hidos. Bond coborî până la el, cu degetul lipit de buze, îngenunche lângă el şi spuse încet:

— Deocamdată nu prea am ce face, prietene. Îți dau un glonț să-l muşti şi te duc la umbră. Au să vină curând oameni. Trebuie să mă duc după ticălosul ăla. E undeva în apropiere de pod. Ce te-a făcut să crezi că-i mort?

Leiter gemu, mai mult din cauza furiei pe care o simțea față de sine decât din cauza durerii şi răspunse într-o şoaptă şovăielnică, printre dinții încleştați:

— Era sânge peste tot! Avea cămaşa îmbibată de sânge. Ochii închişi. Mi-am zis că dacă n-a crăpat, o să crape împreună cu ceilalți, pe pod. (Zâmbi slab.) Cum ți-a plăcut cascadoria cu podul? A ieşit ca lumea?

Bond ridică degetul mare.

— Ca artificiile de patru iulie! Crocodilii stau probabil la masă deja. Dar afurisitul ăla de manechin! M-a cam zdruncinat. Tu l-ai pus acolo?

— Sigur că da. Îmi pare rău, băiete! Domnul S. mi-a zis să-l pun. Mi-a dat ocazia să aranjez podul dimineață. Habar n-aveam că prietena ta e blondă sau că ai să muşti momeala.

— O prostie din partea mea, presupun. Am crezut că a pus mâna pe ea azi-noapte. În fine, hai să mergem. Poftim glonțul, muşcă-l. Cărțile cu poveşti spun că ajută. O să doară, dar trebuie să te trag la adăpost, la umbră.

Bond îl apucă pe Leiter de subsuori şi-l trase cât de blând putu pe un petic de pământ

uscat, sub o tufă mare de mangrove, mai sus de nivelul mlaştinii. Sudoarea curgea şiroaie pe faţa lui Leiter. Bond îl sprijini de rădăcini; Leiter scoase un geamăt şi capul îi căzu pe spate. Bond îl privi îngândurat. Probabil că leşinul era cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Îi scoase pistolul de sub betelia pantalonilor şi i-l aşeză lângă mâna stângă – unica. Ştia că încă mai poate să dea de bucluc, iar dacă se întâmpla asta, Scaramanga avea să vină după Felix.

Bond porni pe la marginea mangrovelor spre pod. Deocamdată era nevoit să meargă mai mult sau mai puţin pe teren deschis. Se ruga ca mai aproape de râu mlaştina să lase locul pământului mai uscat, ca să poată să coboare spre mare, apoi să se întoarcă spre râu şi să dea de urma inamicului.

Era unu şi jumătate şi soarele se afla sus, în cumpăna cerului. Lui Bond îi era foame şi foarte sete, iar rana de la umăr pulsa în ritmul bătăilor inimii. Începea să aibă febră, tot din cauza rănii. Omul nu visează doar noaptea, ci şi ziua; în timp ce-şi vâna prada, Bond constată că, în mod ciudat, o parte considerabilă a minţii sale e ocupată cu vizualizarea bufetului rece cu şampanie care-i aştepta pe toţi, şi vii, şi morţi, în portul Green. Pentru moment îşi dădu voie s-o facă. Masa era pregătită sub copaci, lângă gara terminus, care semăna probabil cu Halta Thunderbird. Existau mese lungi din scânduri puse pe capre, feţe de masă imaculate, şiruri de pahare, farfurii şi tacâmuri şi platouri mari cu salată rece de homar, preparate reci din carne şi grămezi de fructe – ananas şi altele – pentru ca decorul să arate jamaican şi exotic. Îşi zise că poate exista şi un fel cald, de exemplu purcel de lapte fript, cu

umplutură de orez şi mazăre – prea greu pentru arşiţa aceea, decise el, dar un ospăţ pentru întregul port după plecarea „turiştilor“ bogaţi. Şi exista băutură! Şampanie în frapiere de argint brumate, punci cu rom, cocteiluri cu gin, cocteiluri cu whisky şi, desigur, carafe mari cu apă cu gheaţă, care fuseseră umplute abia când trenul fluierase ca să-şi anunţe sosirea în mica gară veselă. Vedea totul, fiecare detaliu din umbra marilor ficuşi. Chelnerii de culoare, în uniformă şi cu mănuşi albe, îndemnându-l să se servească, să se servească; apele dănţuitoare ale portului ceva mai departe; în fundal, pulsul hipnotic al muzicii formaţiei de calipso şi ochii blânzi, ademenitori ai fetelor. Şi domnind peste toate, controlând totul, silueta înaltă, elegantă a generoasei gazde, cu o ţigară de foi subţire între dinţi, cu pălăria Stetson albă, cu boruri late, înclinată mult pe frunte ca să-i umbrească faţa, oferindu-i încă o cupă cu şampanie de la gheaţă, doar încă una.

James Bond se împiedică de o rădăcină de mangrovă, întinse iute mâna dreaptă ca să se sprijine de arbust, nu reuşi, se împiedică din nou şi căzu greoi. Rămase locului câteva clipe, cântărind zgomotul pe care-l făcuse. N-avea cum să fi fost prea puternic. Vântul dinspre larg mângâia mlaştina, iar o sută de metri mai încolo, râul îşi adăuga susurul leneş. Greierii şi păsările cântau. Bond se ridică în genunchi, apoi în picioare. Unde mama naibii îi stătea mintea?! „Haide, neghiob afurisit! Ai treabă!“ Îşi scutură capul, ca să-l limpezească. „Generoasa gazdă?! Pe toţi dracii! Tocmai mă duc s-o omor pe generoasa gazdă! Cupe cu şampanie de la gheaţă?! S-o mai văd şi pe asta!“ Clătină din cap, mânios, şi respiră de câteva ori încet, foarte adânc. Cunoştea

simptomele: nu era nimic mai grav decât o epuizare nervoasă acută, plus – îşi acordă atâta îngăduinţă – o uşoară febră. Trebuia doar să-şi ţină mintea trează şi privirea concentrată. „Pentru Dumnezeu, ajunge cu reveriile!" Cu hotărârea proaspăt întărită, îşi alungă din minte mirajul şi se uită în jur.

Până la pod mai avea cam o sută de metri. În stânga lui, mangrovele erau mai rare, iar noroiul negru era uscat şi crăpat, însă ici-colo tot se mai zăreau petice moi. Îşi ridică gulerul hainei ca să-şi ascundă cămaşa albă, merse încă douăzeci de metri pe lângă calea ferată, apoi coti la stânga, intrând între mangrove. Constată că, dacă se ţinea aproape de rădăcinile acestora, înaintarea nu era prea dificilă. Cel puţin nu existau crenguţe sau frunze uscate, care să trosnească şi să foşnească. Încercă să se menţină pe cât posibil paralel cu râul, însă pâlcurile dese de arbuşti îl obligau să facă mici ocoluri şi să-şi estimeze direcţia în funcţie de cât de uscat era noroiul şi de uşoara ridicare a terenului spre malul apei. Avea urechile ciulite ca un animal, încercând să prindă cel mai slab sunet, şi privirea aţintită asupra vegetaţiei din faţă. În noroi apărură mici gropi – vizuinile crabilor de uscat, şi ici-colo se vedeau rămăşiţe ale aceloraşi vietăţi, victime ale păsărilor mari sau ale mangustelor. Ţânţarii şi tăunii începură să-l atace. Nu putea să plesnească insectele, ci doar să le înăbuşe încet cu batista, care ajunse în scurt timp îmbibată de sângele pe care i-l supseseră şi de sudoarea de alb care le atrăgea.

Estimă că pătrunsese cam două sute de metri în mlaştină când auzi o singură tuse controlată.

Capitolul 15

Hrană pentru crabi

Tusea venise cam de la douăzeci de metri distanță, dinspre râu. Bond se lăsă pe un genunchi, iscodind cu toate simțurile ca o insectă cu antenele. Aşteptă cinci minute, după care, văzând că tusea nu se repetă, porni înainte, în patru labe, cu pistolul între dinți.

Îl văzu într-un mic luminiş cu solul alcătuit din noroi uscat şi crăpat. Se opri locului, încercând să-şi liniştească respirația.

Scaramanga zăcea lungit, cu spatele sprijinit de un ghem de rădăcini de mangrove. Pălăria şi panglica lată pe care o purta în loc de cravată dispăruseră şi toată partea dreaptă a costumului său era înnegrită de sângele din care se înfruptau insectele. Însă pe fața controlată, ochii erau cât se poate de vii; măturau luminişul la intervale regulate, cercetând. Stătea cu mâinile sprijinite de rădăcini, pe lângă corp. Nu se vedea nici urmă de pistol.

Chipul lui Scaramanga căpătă brusc o expresie concentrată, ca a unui ogar, şi privirea cercetătoare rămase ațintită asupra unui punct anume. La început, Bond nu văzu ce-i atrăsese atenția, dar apoi, la marginea luminişului se mişcă o umbră bălțată de soare şi un şarpe mare, cu un frumos model în romburi maro închis şi maro deschis undui hotărât pe solul negru, spre om.

Bond privi fascinat. Presupuse că era un boa din familia Epicrates, atras de mirosul sângelui. Era lung cam de un metru şi jumătate şi inofensiv pentru om. Se întrebă dacă Scaramanga ştia acest lucru, dar îndoiala îi fu risipită imediat. Fără ca expresia de pe chipul lui să se schimbe, Scaramanga îşi duse mâna încet, cu o mişcare furişă, de-a lungul piciorului, ridică uşor manşeta pantalonului şi scoase din cizma scurtă, în stil texan, un cuţit cu lamă subţire, gen stilet. Apoi aşteptă, cu arma pregătită, aşezată pe pântec, nu strânsă în pumn, ci ţintită lejer ca un cuţit cu resort. Şarpele se opri o clipă la câţiva metri de om şi-şi înălţă capul, ca să-l inspecteze pentru ultima oară. Limba despicată ieşi din gură, cercetătoare, de mai multe ori; pe urmă, cu capul ţinut în continuare sus, şarpele înaintă încet.

Pe faţa lui Scaramanga nu se clinti niciun muşchi; ochii îngustaţi erau două fante încremenite, vigilente. Şarpele intră în umbra piciorului individului şi urcă încet spre cămaşa lucind de sânge. Dintr-o dată, limba de oţel ce aştepta pe abdomenul lui Scaramanga prinse viaţă şi ţâşni. Străpunse capul şarpelui chiar prin mijlocul creierului şi ieşi pe partea cealaltă, ţintuindu-l la pământ; corpul puternic se zbătea nebuneşte pe braţul lui Scaramanga, încercând să se prindă de rădăcinile de mangrove, dar imediat ce reuşi, convulsiile îl desprinseră şi-l făcură să se zgârcească în altă direcţie.

Zbaterea morţii se reduse şi în cele din urmă încetă complet. Şarpele zăcea neclintit. Precaut, Scaramanga îşi plimbă mâna pe toată lungimea lui; doar vârful cozii zvâcni scurt. Scaramanga scoase cuţitul din capul şarpelui, îl reteză dintr-o singură mişcare puternică şi, după ce se gândi puţin, îl aruncă spre o vizuină de crab, nimerind-o perfect. Aşteptă să vadă dacă apare vreun

crab să-l ia, dar nu veni nici unul. Bufnitura aterizării capului de şarpe avea să țină sub pământ orice crab, vreme de mai multe minute, oricât de ispititor ar fi fost mirosul obiectului care produsese bufnitura.

Îngenuncheat în tufe, James Bond privi cu maximă atenție întregul incident, cu toate nuanțele sale. Fiecare acțiune a lui Scaramanga, fiecare expresie trecătoare de pe fața lui fusese un indicator al faptului că individul era perfect conştient şi însufleţit. Episodul cu şarpele era la fel de revelator ca un grafic al temperaturii sau ca un test cu detectorul de minciuni. După părerea lui Bond, domnul Scaramanga, în ciuda pierderii de sânge şi a vătămărilor interne, era cât se poate de viu şi rămânea un om formidabil, extrem de periculos.

Odată sarcina încheiată cu succes, Scaramanga îşi schimbă uşor poziția şi examină iarăşi, pas cu pas, vegetația împrejmuitoare. Privirea lui trecu peste Bond fără cea mai mică pâlpâire de însufleţire, făcându-l să binecuvânteze culoarea întunecată a costumului său – o umbră neagră între atâtea altele. Ştia că, între contrastele puternice de alb şi negru provocate de soare la amiază, e bine camuflat.

Mulțumit, Scaramanga luă de jos corpul inert al şarpelui, şi-l întinse pe abdomen şi-i despică atent burta până la orificiul anal, după care îl curăță de măruntaie şi îndepărtă pielea de pe carnea cu vene roşii, cu mişcări precise, de chirurg. Aruncă spre vizuinile crabilor fiecare bucată nedorită din reptilă şi după fiecare aruncare, pe chipul de granit apărea o pâlpâire de iritare pentru că nimeni nu venea să culeagă firimiturile de la masa bogatului. După ce termină cu pregătirea mesei cercetă iarăşi tufişurile, apoi tuşi cu mare grijă şi scuipă în palmă, examină rezultatul şi-şi

scutură mâna. Sputa apăru ca o mâzgălitură de un roz aprins pe pământul negru. Tusea nu păru să-i provoace dureri şi nici să-i ceară efort prea mare. Bond presupuse că glonțul îl lovise în partea dreaptă a pieptului, trecând razant pe lângă plămân. Scaramanga sângera şi avea nevoie să fie dus la spital, însă cămaşa îmbibată în sânge nu spunea tot adevărul.

Satisfăcut de rezultatul inspectării împrejurimilor, Scaramanga muşcă din trupul şarpelui şi, ca un câine în fața mâncării, deveni pe dată absorbit de foamea şi setea sa de sângele şi carnea suculentă a reptilei.

Bond avea impresia că dacă ar fi ieşit în clipa aceea din ascunzătoare, Scaramanga şi-ar fi dezvelit dinții într-un mârâit furios, la fel ca un câine. Se ridică fără zgomot în picioare, îşi scoase pistolul şi, cu ochii pe mâinile adversarului, ieşi fără grabă în mijlocul micului luminiş.

Se înşelase: Scaramanga nu mârâi. Abia dacă-şi ridică privirea de la şarpele pe care-l ținea cu ambele mâini şi rosti cu gura plină de carne:

— Ți-a trebuit mult să vii. Vrei să te serveşti?

— Nu, mulțumesc. Prefer şarpele la grătar, cu sos fierbinte de unt. Vezi-ți de mâncat, îmi place să-ți văd ambele mâini ocupate.

Cu o grimasă de dispreț, Scaramanga făcu semn spre cămaşa pătată de sânge.

— Ți-e frică de un muribund? Voi, englezoii sunteți cam blegi!

— Muribundul s-a ocupat foarte eficient de şarpele ăla! Mai ai şi alte arme?

Scaramanga dădu să-şi descheie haina.

— Uşurel! Fără mişcări bruşte. Arată-mi centura, subsuorile, pipăie-ți coapsele pe interior şi pe exterior. Aş face-o personal, numai că nu vreau ce a căpătat şarpele. Şi dacă tot vorbim de asta, fă vânt cuțitului înspre copaci. Fă-i vânt,

nu-l arunca, dacă nu te superi. Degetul meu arătător e cam neliniştit azi pe trăgaci. Pare să vrea să-şi vadă de treburi de capul lui. Nu mi-ar plăcea să preia controlul. Deocamdată.

Cu o mişcare din încheietură, Scaramanga făcu vânt cuțitului în aer; oțelul argintiu se învârti ca o roată în lumina soarelui. Bond fu nevoit să se dea la o parte; cuțitul se înfipse în pământ pe locul unde stătuse el şi rămase la verticală. Scaramanga râse aspru, dar râsul se transformă în tuse şi fața suptă se strâmbă dureros. Prea dureros? Scaramanga scuipă roşu, însă nu chiar atât de roşu; nu putea să aibă mai mult decât o hemoragie uşoară. Poate o coastă ruptă sau două. Ar fi putut să iasă din spital în două săptămâni. Scaramanga lăsă jos şarpele şi făcu exact ce-i ceruse Bond, urmărindu-i în acest timp expresia feței cu privirea lui obişnuită, rece, arogantă. După ce termină, luă şarpele şi se apucă să roadă la el. Ridică privirea.

— Mulțumit?

— Îndeajuns.

Bond se lăsă pe vine, cu pistolul ținut lejer în mână, ațintit asupra unui punct undeva la jumătatea distanței dintre ei.

— Acum, să vorbim. Mă tem că nu mai ai prea mult timp, Scaramanga! Am ajuns la capătul drumului. Mi-ai omorât prea mulți prieteni. Mi s-a dat dreptul de a te omorî şi am să te omor. Dar am s-o fac repede – nu cum s-a întâmplat cu Margesson. Ți-l aduci aminte? I-ai tras câte un glonț în ambii genunchi şi în ambele coate, după care l-ai pus să se târască şi să-ți pupe cizmele. Ai fost într-atât de nesăbuit încât să te lauzi cu asta prietenilor tăi din Cuba şi povestea a ajuns la noi. Din curiozitate, câți oameni ai omorât în viața ta?

— Cu tine au să fie cincizeci în cap.

Scaramanga curățase ultimul strop de carne de pe șira spinării; o aruncă spre Bond.

— Înghite asta, jegule, şi dă-i drumul! N-ai să scoți niciun secret de la mine, dacă asta urmăreşti. Şi nu uita, am fost împuşcat de experți şi-s încă viu! Poate nu chiar vioi, dar n-am auzit niciodată de un englezoi care să împuşte un om fără apărare, grav rănit. N-au vână în ei pentru aşa ceva! O să stăm aici şi o să pierdem vremea până vine echipa de salvare, şi după aia am să mă las bucuros judecat. Cât zici că au să-mi dea?

— Păi, pentru început există simpaticul domn Rotkopf cu unul din faimoasele tale gloanțe de argint în căpățână, în râul din spatele hotelului.

— Asta o să-l egaleze pe simpaticul domn Hendriks, cu unul din gloanțele tale undeva în mutră. Poate că o să facem ceva pârnaie împreună. Ar fi plăcut, nu crezi? Se spune că puşcăria din Spanish Town are tot confortul. Ce zici, englezoiule? Acolo ai să fii găsit cu un şiş în spate, în secția de cusut saci. Şi, că veni vorba, de unde ştii de Rotkopf?

— Microfonul tău a fost interceptat. Se pare că mai nou eşti înclinat să suferi accidente, Scaramanga! Ai angajat exact pe cine nu trebuia pentru securitate. Amândoi managerii tăi erau de la CIA. Înregistrarea e deja pe drum spre Washington. Există pe ea şi declarația despre moartea lui Ross. Vezi ce vreau să zic? Eşti încolțit din toate părțile.

— *Înregistrările nu sunt considerate* dovezi într-un tribunal american. Dar înțeleg ce vrei să spui, şmechere. Se pare că au fost comise greşeli. (Scaramanga făcu un gest expansiv cu mâna dreaptă.) Bine atunci, accepți un milion de dolari şi suntem chit?

— În tren mi s-au oferit trei milioane.

— Dublez suma.

— Nu, îmi pare rău.

Bond se ridică în picioare. Mâna stângă, ținută la spate, îi era încleştată de oroarea a ceea ce se pregătea să facă. Se obligă să se gândească cum trebuie să fi arătat trupul sfârâmat al lui Margesson, al celorlalți pe care-i omorâse individul din fața lui, al celor pe care-i va omorî în viitor dacă el se înmuia. Omul din fața lui era probabil cel mai eficient agent al morții din lume, iar el, James Bond, îl avea în mână. Primise instrucțiuni să-l anihileze. Trebuia să-l anihileze – rănit şi lungit pe jos sau în oricare altă poziție. Adoptă o atitudine degajată, încercând să devină egalul întru răceală al adversarului.

— Vreun mesaj pentru cineva, Scaramanga? Instrucțiuni? Vreo persoană care vrei să fie îngrijită? Mă ocup eu dacă e personal şi nu spun nimănui.

Scaramanga râse cu râsul său aspru, dar cu grijă, şi de data asta râsul nu se transformă în tuse însângerată.

— Sută la sută micul gentleman englez! Exact aşa cum spuneam. Bănuiesc că n-ai vrea să-mi dai pistolul tău şi să mă laşi singur cinci minute, ca în cărți, nu? Ei bine, ai dreptate să n-o faci, băiete! M-aş târâi după tine şi ți-aş zbura căpățâna pe la spate!

Ochii lui Scaramanga continuau să-i sfredelească pe ai lui cu acea superioritate aroganță, acea calitate supraumană rece care-l făcuse să fie cel mai mare pistolar profesionist din lume – fără băutură, fără droguri –, mâna impersonală de pe trăgaci, omul care omora pentru bani şi uneori, prin felul în care o făcea, pentru distracție.

Bond îl examină cu atenție. Oare cum de nu-l lăsau nervii, când urma să moară în câteva

minute? Avea cumva un ultim truc? Vreo armă ascunsă? Dar Scaramanga se mulțumea să stea lungit, sprijinit de rădăcinile de mangrove, părând relaxat, cu pieptul ridicându-se și coborând ritmic, fără ca granitul feței sale să se deformeze câtuși de puțin de amărăciunea înfrângerii. Pe fruntea sa era mai puțină sudoare decât pe a lui Bond. Scaramanga zăcea la umbră, pe când el stătuse vreme de zece minute în mijlocul luminișului, scăldat de soarele arzător. Simți dintr-o dată cum vitalitatea i se scurge prin tălpi, în noroiul negru, și hotărârea odată cu ea. Rosti cu o voce care sună spart în propriile urechi:

— Bun, Scaramanga, asta e! Am să fac să se termine cât de repede posibil.

Ridică pistolul și-l ațintì asupra țintei sale, cu ambele mâini. Scaramanga ridică o mână și pe chipul lui apăru pentru prima dată o trăire sufletească.

— În regulă, amice. (În mod uluitor, vocea deveni imploratoare.) Sunt catolic, înțelegi? Lasă-mă să-mi fac ultima rugăciune. Bine? N-o să dureze mult, și pe urmă n-ai decât să tragi. Fiecăruia îi sună ceasul mai devreme sau mai târziu. Ești un individ de soi și ăsta-i norocul jocului. Dacă glonțul meu ar fi nimerit cu câțiva centimetri mai la dreapta, tu ai fi mort, nu eu. Așa-i? Pot să-mi fac rugăciunea, domnule?

James Bond coborî pistolul și-și zise că-i va acorda câteva minute. Știa că mai mult nu poate. Durerea, arșița, foamea și setea: în scurt timp avea să se lungească la rândul lui, chiar acolo, pe solul tare și crăpat, doar ca să se odihnească. Dacă cineva voia să-l omoare, putea s-o facă.

— Dă-i drumul, Scaramanga, spuse el și cuvintele îi ieșiră de pe buze rar, obosite. Un minut și atât.

— Mersi, amice.

Scaramanga ridică mâna şi-şi acoperi ochii, începând să murmure monoton în latină o rugăciune care nu mai părea să se termine. Bond stătea în bătaia soarelui, cu pistolul îndreptat în jos, urmărindu-l pe Scaramanga, dar în acelaşi timp fără să-l urmărească, cu concentrarea atenuată de durere, de arşiță, de litania hipnotică rostită de chipul oblonit şi de oroarea a ceea ce ştia că va trebui să facă – peste un minut sau poate două.

Degetele mâinii drepte a lui Scaramanga înaintau imperceptibil pe fața sa, în lateral, centimetru cu centimetru. Ajunseră la ureche şi se opriră. Zumzetul monoton al rugăciunii în latină nu-şi schimbă nicio clipă ritmul lent, toropitor.

Şi apoi mâna țâşni spre ceafă, micul pistol Derringer de aur bubui şi James Bond se răsuci pe călcâie de parcă ar fi încasat un pumn în bărbie şi se prăbuşi la pământ. Pe dată, Scaramanga se ridică în picioare şi înaintă cu repeziciune de pisică; înşfăcă cuțitul aruncat şi-l ținu cu lama orientată în față, ca o flacără argintie.

Dar Bond se răsuci pe pământ ca un animal muribund şi metalul din mâna lui pârâi malefic iarăşi şi iarăşi – de cinci ori, după care-i căzu din mână, pe pământul negru. Mâna în care ținuse pistolul coborî spre partea dreaptă a pântecelui şi rămase acolo, acoperind durerea cumplită.

Bărbatul cel voinic rămase o clipă în picioare, privind cerul înalt şi albastru; un spasm îi descleştă degetele şi cuțitul căzu. Inima sa străpunsă de glonț îşi pierdu ritmul, şovăi, se opri. Se prăbuşi pe spate şi rămase locului, cu brațele depărtate de corp, de parcă l-ar fi aruncat cineva.

După o vreme, crabii de uscat ieşiră din gropile lor şi începură să ciugulească din bucățile de şarpe. Leşul mai mare putea să aştepte până la căderea nopții.

CAPITOLUL 16

Misiune încheiată

Polițistul pus la patru ace din echipa de cercetare a accidentului de cale ferată cobora pe malul râului cu pasul normal şi demn al agentului de poliție jamaican la datorie. Niciun polițist jamaican n-o rupe la fugă vreodată. Fusese învățat că a fugi denotă lipsă de autoritate. Felix Leiter, adormit acum de morfina administrată de medic, spusese că în mlaştină, un om de treabă se află pe urmele unui răufăcător şi că s-ar putea să aibă loc schimburi de focuri. Nu fusese mai explicit de atât, dar când spusese că e agent FBI – eufemism legitim – din Washington, polițistul încercase să convingă câțiva membri ai echipei de cercetare a accidentului să-l însoțească; eşuând, pornise precaut de unul singur, cu bastonul de cauciuc legănându-se cu o vioiciune impusă.

Detunătura pistoalelor şi stolul de păsări de mlaştină care se ridică în aer țipând strident îi oferiră un punct de reper aproximativ. Se născuse nu prea departe, la Negril, şi în copilărie îşi folosise deseori capcanele şi praştia în acele mlaştini, aşa că nu-l speriau deloc. Ajungând în punctul aproximativ de reper pe malul râului, coti la stânga, intrând între mangrove, şi pătrunse în mlaştină deplasându-se precaut de la un pâlc de arbuşti la următorul, conştient că uniforma lui negru cu albastru e teribil de bătătoare la ochi. Avea doar bastonul de cauciuc drept mijloc de

protecție, împreună cu știința faptului că omorârea unui polițist e o infracțiune capitală ce nu permite circumstanțe atenuante. Nădăjduia doar că omul de treabă și răufăcătorul știau și ei acest lucru.

Plecarea grăbită a tuturor păsărilor lăsase în urmă o tăcere mormântală. Polițistul observă că urmele lăsate de șobolani și de alte animale mici treceau pe lângă el, pe o traiectorie ce convergea cu zona lui țintă. Auzi apoi darabana slabă a deplasării grăbite a crabilor și o clipă mai târziu văzu, în spatele unui pâlc des de mangrove, sclipirea cămășii lui Scaramanga. Privi și ascultă cu atenție: nicio mișcare, niciun sunet. Păși demn în mijlocul luminișului, se uită la cele două corpuri, apoi la pistoale, își scoase fluierul nichelat de polițist și suflă prelung de trei ori. Pe urmă se așeză la umbra unui tufiș, scoase carnetul de rapoarte, linse capătul ascuțit al creionului și se apucă să scrie trudnic.

O săptămână mai târziu, James Bond își recăpătă cunoștința. Se afla într-o încăpere cu jaluzele verzi. Se afla sub apă. Ventilatorul ce se rotea lent pe tavan era elicea unei nave, pe punctul de a da peste el. Înotă cu toate puterile, ca să scape cu viață, dar degeaba: era legat, ancorat de fundul mării. Țipă cât îl țineau plămânii. Asistenta de la picioarele patului auzi un geamăt slab ca o șoaptă; într-o clipită fu la căpătâiul lui și-i puse mâna răcoroasă pe frunte. În timp ce-i lua pulsul, Bond se uită la ea, fără să-și poată focaliza privirea. Deci așa arătau sirenele! Murmură „Ești frumoasă" și, recunoscător, înotă înapoi în brațele ei. Asistenta scrise pe fișă nouăzeci și cinci, apoi îi telefonă asistentei-șefe a secției. Privindu-se în oglinda tulbure, își aranjă părul, în așteptarea medicului militar rezident, însărcinat cu acest pacient ce părea foarte important.

Medicul militar rezident, un tânăr jamaican absolvent al facultății de medicină din Edinburgh, sosi împreună cu intendenta, o zmeoaică plină de bunătate adusă cu împrumut din Anglia. Ascultă raportul asistentei, se aplecă deasupra patului şi ridică blând pleoapele lui Bond, după care îi strecură un termometru la subsuoară, îi prinse încheietura mâinii şi-i verifică pulsul, folosindu-se de un cronometru de buzunar. În mica încăpere se lăsă tăcerea; afară, maşinile treceau încoace şi-ncolo pe o stradă din Kingston.

Medicul lăsă încheietura lui Bond şi băgă cronometrul înapoi în buzunarul pantalonilor, pe sub halatul alb, apoi notă cifrele pe fişă. Asistenta deschise uşa şi ieşiră toţi trei pe coridor. Medicul îi vorbi intendentei, sora având voie să asculte.

— Îşi va reveni. Temperatura a scăzut considerabil. Pulsul e cam rapid, dar asta poate fi rezultatul faptului că s-a trezit. Reduceţi antibioticele. Am să discut mai târziu cu asistenta-şefă a secţiei mai târziu. Continuaţi hrănirea intravenoasă. Doctorul Macdonald va veni mai târziu ca să se ocupe de pansamente. Pacientul se va trezi din nou. Dacă cere de băut, daţi-i suc de fructe. Ar trebui să fie trecut în curând pe alimente uşoare. E un miracol, zău că da! Glonţul a ocolit organele abdominale, nici măcar n-a zgâriat rinichiul! A trecut doar prin muşchi. Problema a fost că era acoperit cu destulă otravă ca să omoare un cal. Slavă Cerului că omul acela de la Sav' La Mar a recunoscut simptomele veninului de şarpe şi i-a făcut injecţiile masive cu antivenin! Amintiţi-mi să-i scriu, doamnă intendentă, i-a salvat viaţa. Aşa... Fără vizitatori, desigur, cel puţin încă o săptămână. Puteţi spune poliţiei şi celor de la biroul înaltului comisar că-şi revine. Nu ştiu cine e, dar

se pare că Londra ne bate la cap în privința lui. Ceva legat de Ministerul Apărării. Începând din acest moment, telefoanele de la ei şi de la oricine altcineva să fie preluate de biroul înaltului comisar – cei de-acolo par să creadă că ei răspund de pacient. Apropo, adăugă medicul după o pauză, cum se simte prietenul lui din salonul doisprezece? Cel de care tot întreabă ambasadorul american şi Washingtonul? Nu e pe lista mea, dar cere întruna să-l vadă pe acest domn Bond.

— Fractură multiplă de tibie, răspunse intendenta. Fără complicații. Atâta doar că e cam obraznic cu asistentele, adăugă ea zâmbind. Ar trebui să poată merge cu baston în zece zile. A discutat deja cu poliția. Presupun că totul are de-a face cu articolul din *Gleaner* despre turiştii aceia americani care au fost uciși când s-a prăbuşit podul din apropiere de portul Green Island. Dar comisarul se ocupă personal. Articolul din *Gleaner* e foarte vag.

Medicul zâmbi.

— Mie nu-mi spune nimeni nimic. Cu atât mai bine! N-am timp să ascult. Ei, mulțumesc, doamnă intendentă, trebuie să plec. Accident auto multiplu la Halfway Tree. Ambulanțele trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

Intendenta plecă să-şi vadă de treabă. Asistenta, emoționată de această discuție la nivel înalt, reveni cu pași neauziți în salonul cu jaluzele verzi, aranjă cearşaful tras în jos de medic peste umărul drept, gol, al pacientului, se întoarse pe scaunul ei de la picioarele patului şi reluă lectura revistei *Ebony*.

Zece zile mai târziu, micul salon era plin de lume. Sprijinit de un morman de perne, James Bond privea amuzat galaxia de oficialități adunate în jur. În stânga lui se afla comandantul poliției, strălucitor în uniforma-i neagră cu

însemne argintii. La dreapta stătea un judecător al Curții Supreme, în toată splendoarea ținutei oficiale, însoțit de un funcționar plin de deferență. Un personaj voinic, față de care Felix Leiter, în cârje, arăta mult respect îi fusese prezentat drept „colonelul Bannister" din Washington. Şeful Departamentului C, un funcționar public liniştit pe nume Alec Hill, care venise cu avionul din Londra, stătea aproape de uşă şi se uita la Bond cu o privire neclintită, evaluatoare. Mary Goodnight, care urma să scrie procesul-verbal al întrevederii şi, de asemenea, la instrucțiunile stricte ale intendentei, trebuia să urmărească orice semn de oboseală la Bond şi avea autoritate absolută să încheie întrevederea dacă acesta vădea încordare nervoasă, şedea cu o atitudine modestă lângă pat, cu un carnet de stenografie pe genunchi. Dar James Bond nu simțea pic de încordare nervoasă. Era de-a dreptul încântat să-i vadă pe toți acei oameni şi să ştie că, în sfârşit, se întorsese în lumea cea mare. Singurele lucruri care-l îngrijorau era acela că nu i se dăduse voie să-l vadă pe Felix Leiter înaintea întrevederii, ca să cadă de acord asupra poveştii pe care o vor spune, şi că fusese informat cam sec de către biroul înaltului comisar că nu va avea nevoie de avocat.

Comandantul poliției îşi drese glasul şi spuse:

— Comandante Bond, întâlnirea noastră de astăzi este în mare măsură o formalitate, însă are loc la instrucțiunile prim-ministrului şi cu aprobarea medicului dumitale. Pe insulă şi în străinătate circulă numeroase zvonuri şi Sir Alexander Bustamante e foarte dornic să le pună capăt, de dragul justiției şi al bunului renume al insulei. Aşadar, această şedință are caracterul unei anchete judiciare, sub egida prim-ministrului.

Nădăjduim din toată inima că, dacă concluziile întrevederii sunt satisfăcătoare, nu va fi nevoie de nicio altă procedură judiciară. Înțelegi?

— Da, răspunse Bond, deși nu înțelegea.

— Bun, spuse comandantul și continuă pe un ton plin de greutate. Faptele confirmate sunt după cum urmează. Recent, la hotelul Thunderbird din comitatul Westmoreland a avut loc întâlnirea unor persoane care pot fi descrise doar ca gangsteri străini de o notorietate deosebită, între care reprezentanți ai serviciului secret sovietic, ai Mafiei și ai poliției secrete cubaneze. Obiectivele acestei întruniri erau, printre altele, sabotarea întreprinderilor jamaicane din industria trestiei de zahăr, stimularea cultivării ilegale de *ganja* pe insulă și achiziția recoltei pentru export, mituirea unui înalt demnitar jamaican cu obiectivul de a aduce pe insulă jocuri de noroc conduse de gangsteri, precum și felurite alte acțiuni malefice, dăunătoare legii și ordinii în Jamaica și poziției sale internaționale. Am dreptate, comandante?

— Da, zise Bond, de astă dată cu conștiința împăcată.

— Mai departe, zise comandantul poliției, continuând cu și mai multă gravitate. Intențiile acestui grup subversiv au ajuns la cunoștința Departamentului de investigații penale al poliției jamaicane și datele numitei întrevederi au fost făcute cunoscute personal prim-ministrului de către mine însumi. Firește, s-a păstrat cel mai mare secret. A trebuit luată o decizie cu privire la modul de a ține sub supraveghere și de a penetra această întrunire, astfel încât să poată fi aflate intențiile participanților. Întrucât erau implicate țări prietene, între care Marea Britanie și Statele Unite, au avut loc convorbiri secrete cu reprezentanții Ministerului Apărării

britanic şi cu Agenția Centrală de Informații din Statele Unite. Ca urmare, guvernului jamaican i s-a pus la dispoziție cu generozitate, fără niciun cost, personal exportat, adică dumneata, domnul Nicholson şi domnul Leiter, pentru a ajuta la demascarea acestor maşinații împotriva Jamaicăi, puse la cale pe pământ jamaican.

Comandantul poliției se opri şi se uită la cei de față, ca să vadă dacă a prezentat corect poziția. Bond observă că Felix Leiter încuviințează viguros cu capul, împreună cu ceilalți, numai că în direcția lui, şi zâmbi: pricepuse în sfârşit. Încuviință şi el. Comandantul poliției continuă:

— Drept urmare, acționând în cea mai strânsă cooperare şi sub îndrumarea CID jamaican, domnii Bond, Nicholson şi Leiter şi-au îndeplinit îndatoririle în manieră exemplară. Adevăratele intenții ale gangsterilor au fost scoase la iveală, dar din păcate, în acest proces, identitatea cel puțin unuia dintre agenții controlați de Jamaica a fost deconspirată şi a avut loc o mare bătălie, în care următorii agenți inamici – aici va fi introdusă o listă – au fost omorâți datorită mânuirii superioare a armelor de foc de către comandantul Bond şi domnul Leiter, şi următorii – altă listă – prin distrugerea, cauzată de folosirea ingenioasă a explozivilor de către domnul Leiter, a podului feroviar de peste râul Orange al căii ferate Lucea – Portul Green Island, în prezent convertită pentru turism. Din păcate, doi dintre agenții controlați de Jamaica au suferit răni grave, în urma cărora se refac în prezent la Spitalul Memorial. Mai trebuie menționate numele agentului de poliție Percival Sampson de la poliția din Negril, care a sosit primul la locul confruntării finale, şi al doctorului Lister Smith din Savannah La Mar, care le-a acordat primul ajutor vital comandantului Bond şi domnului Leiter. La instrucțiunile

prim-ministrului, Sir Alexander Bustamante, o investigație judiciară a avut loc la patul de suferință al comandantului Bond și în prezența domnului Felix Leiter, pentru confirmarea faptelor prezentate mai sus. În prezența domnului *judecător Morris* Cargill de la Curtea Supremă, aceste fapte sunt confirmate în acest moment, prin prezentul document.

Comandantul poliției era vizibil încântat de felul în care prezentase această aiureală. Zâmbindu-i radios lui Bond, îi înmânâ un pachet sigilat, apoi câte unul identic lui Felix Leiter și colonelului Bannister.

— Rămâne doar să le confer fără întârziere comandantului Bond, cetățean britanic, domnului Felix Leiter, cetățean american și, *in absentia,* domnului Nicholas Nicholson, cetățean american, Medalia Poliției Jamaicane pentru servicii cavalerești și meritorii aduse Statului Independent Jamaica.

Se auziră aplauze potolite. Mary Goodnight continuă să aplaude după ce ceilalți încetară; dându-și seama dintr-o dată de acest lucru, roși grozav și se opri. James Bond și Felix Leiter își exprimară bâlbâit mulțumirile. Judecătorul Cargill se ridică în picioare și-i întrebă pe cei doi, pe rând, cu solemnitate:

— Este aceasta o descriere fidelă și corectă a celor întâmplate între datele menționate?

— Da, cu siguranță, spuse Bond.

— *Spun că da,* Onorată Instanță, rosti cu înfocare Felix Leiter.

Judecătorul se înclină; toți cei prezenți se ridicară în picioare și se înclinară la rândul lor, în afară de Bond, care se mulțumi să se încline.

— În acest caz declar această investigație încheiată. (Personajul cu perucă se întoarse spre domnișoara Goodnight.) Fiți amabilă *și obțineți*

toate semnăturile, cu martori, cum se cuvine, şi să-mi trimiteţi documentele la tribunal. Mulţumesc foarte mult. Şi foile de indigo, dacă nu vă supăraţi, adăugă el zâmbind.

— De bună seamă, domnule judecător, zise Mary Goodnight aruncându-i o privire lui Bond. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, dar cred că pacientul are nevoie de odihnă. Doamna intendentă a insistat foarte mult...

Cei din încăpere îşi luară la revedere. Bond îl chemă pe Leiter înapoi. Mirosind că au de împărtăşit secrete, Mary Goodnight îi preveni aspru:

— Doar un minut!

Apoi ieşi şi închise uşa. Leiter se aplecă peste tăblia de la picioare a patului, cu un zâmbet întrebător pe faţă, şi exclamă:

— Să fiu al naibii, James! Asta a fost cea mai îngrijită manevră de încheiere a unei operaţiuni din toate la care am luat parte şi la care am mințit de să înghețe apele! Totul e curat ca lacrima, ba chiar ne-am ales cu o „lăptucă"!

Vorbitul solicită în primul rând muşchii abdominali. Pe Bond începeau să-l doară rănile, dar zâmbi, fără să-şi arate suferința. Leiter urma să plece în după-amiaza aceea şi Bond nu voia să-şi ia rămas bun de la el. Îşi prețuia prietenii, iar Felix Leiter reprezenta o parte consistentă din trecutul său.

— Scaramanga a fost un tip memorabil, spuse el. Ar fi trebuit capturat în viață. Poate că Tiffy chiar a pus-o pe mama Edna să-l blesteme! Cei ca el nu se nasc prea des.

Leiter se arătă nemilos.

— Aşa vorbiți voi, englezoii, despre Rommel, Donitz şi Guderian, ca să nu mai zic de Napoleon! După ce-i înfrângeți îi transformați în eroi. Eu unul nu pricep cum vine asta. După mine, duşmanul e duşman. Îl vrei pe Scaramanga înapoi?

Acum, în camera asta, cu faimosul lui pistol de aur ațintit asupra ta – cel lung sau cel scurt? În locul unde stau eu? Pariez pe o mie de dolari că nu. Nu fi măgar, James! Ai făcut treabă bună. Controlul dăunătorilor. Cineva trebuie să facă și asta. Te întorci la activitate după ce o să ai voie să bei și altceva în afară de suc de portocale? îl împunse Leiter. Sigur că te întorci, prostănacule! De asta te-ai născut. Controlul dăunătorilor, cum spuneam. Trebuie doar să afli cum să-i controlezi mai bine. Dăunătorii au să existe întotdeauna. Dumnezeu a creat câinii și tot el a creat și puricii. Nu-ți obosi mintea minusculă cu asta, bine?

Leiter văzuse broboanele de transpirație de pe fruntea lui Bond, așa că se duse șchiopătând la ușă și o deschise. Ridică scurt mâna – cei doi bărbați nu dăduseră noroc în viața lor. Leiter aruncă o privire spre coridor și zise:

— Gata, domnișoară Goodnight. Spune-i intendentei să-l scoată de pe lista celor în pericol. Iar lui spune-i să nu se apropie de mine o săptămână, două. De fiecare dată când mă întâlnesc cu el, mă trezesc cu ceva rupt sau lipsă. N-am chef să fiu „Omul care dispare puțin câte puțin"!

Ridică iarăși singura mână spre Bond și ieși, șchiopătând.

— Așteaptă, nemernicule! strigă Bond.

Dar până să apuce Leiter să se întoarcă în salon, Bond, nemaiavând vlagă să sloboadă șirul de cuvinte obscene care constituiau singurul răspuns pentru prietenul lui, își pierdu cunoștința. Mary Goodnight îl alungă pe Leiter, pe care-l cuprinseseră remușcările, și dădu fuga pe coridor s-o cheme pe asistenta-șefă a secției.

Capitolul 17

Sfârşit

O săptămână mai târziu, James Bond şedea pe un fotoliu, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor, citea cartea lui Allen Dulles *The Craft of Intelligence* şi-şi blestema soarta. Spitalul făcuse minuni cu el, asistentele erau nişte bomboane, mai ales cea pe care o numea „Sirena", dar voia să plece de acolo. Se uită la ceas: patru, ora de vizită. În scurt timp avea să apară Mary Goodnight, iar el va putea să-şi descarce pe ea enervarea acumulată. Poate că era nedrept, dar îi şfichiuise deja verbal pe toţi cei din spital care se apropiaseră de el, şi dacă Goodnight îi intra în raza de acţiune, cu atât mai rău pentru ea!

Mary Goodnight intră în salon. În ciuda căldurii dogoritoare, arăta proaspătă ca un trandafir. „S-o ia naiba!" îşi zise. Ducea cu ea un obiect care semăna cu o maşină de scris şi pe care-l recunoscu drept aparatul de decodificare Triplu X. Ce mai era acum?

Bond răspunse răstit la întrebările despre sănătatea lui şi zise:

— Aia pentru ce naiba e?

— Un mesaj „Doar pentru ochii tăi". De la M. personal, explică ea emoţionată. Vreo treizeci de grupuri de semne!

— Treizeci de grupuri! Bătrânul ticălos nu ştie că am doar un braţ teafăr?! Haide, Mary, dă-i drumul la treabă şi dacă pare din cale-afară de delicat preiau eu.

Mary Goodnight era şocată: „Doar pentru ochii tăi" însemna comunicare strict secretă. Însă Bond avea fălcile periculos de încleştate, aşa că nu era câtuşi de puţin ziua potrivită pentru o discuţie în contradictoriu. Se aşeză pe marginea patului, deschise capacul aparatului şi scoase din poşetă o telegramă. Îşi puse carnetul de stenografie lângă aparat, îşi scărpină ceafa cu creionul ca să-i vină mai uşor să găsească setarea pentru ziua respectivă – o sumă complicată ce includea data şi ora trimiterii telegramei –, modifică setarea pe cilindrul central şi începu să învârtă manivela. După ce apărea un cuvânt complet în mica fereastră lunguiaţă de la baza aparatului, îl consemna în carnet. James Bond îi urmărea expresie feţei: era încântată. După câteva minute, fata îi citi:

— „M. personal pentru 007, doar pentru ochii tăi stop raportul tău şi cel de la prieteni sus-puşi [eufemism pentru CIA] receptionate stop ai lucrat bine şi ai executat o operaţiune grea şi periculoasă spre marea repet marea mea satisfacţie stop sper că te simţi bine [Bond pufni mânios] stop când te prezinţi pentru reluarea activităţii semnul întrebării."

Mary Goodnight zâmbi în culmea încântării.

— N-am mai pomenit să fie atât de elogios! Dar tu, James? Partea cu „marea repet marea" – e extraordinar!

Spera să vadă că norii negri de pe chipul lui Bond se împrăştie. La drept vorbind, acesta era încântat în sinea sa, dar n-avea de gând să-i arate acest lucru lui Mary Goodnight. În ziua aceea, ea era una din gardienele care-l ţineau închis, legat cu lanţuri. Spuse fără tragere de inimă:

— Nu-i rău pentru bătrân, dar nu vrea decât să mă vadă întors la afurisita aia de masă de lucru! Oricum, până aici sunt palavre. Ce urmează?

Dădu pagina cărții, apoi pe următoarea, prefăcându-se că nu-l interesează deloc mica mașinărie care bâzâia și păcănea.

— O, James! explodă Mary Goodnight entuziasmată. Așteaptă o clipă! Aproape am terminat. E extraordinar!

— Mda, îmi închipui, replică el cu acreală. Tichete de prânz gratuite o vineri din două. Cheia de la toaleta personală a lui M. Un costum nou în loculăluia care, cumva, a ajuns plin de găuri.

Dar stătea cu ochii ațintiți pe degetele ce zburau pe clape, molipsit de entuziasmul lui Mary Goodnight. De ce naiba se ambala așa? Și încă pentru el! O examină aprobator cum stătea așezată pe marginea patului, imaculată în bluza albă din mătase indiană și fusta bej strâmtă, cu un picior fin încolăcit pe după celălalt din cauza concentrării, cu fața aurie încadrată de păr blond, nu prea lung, luminată incandescent de plăcere. Genul de fată pe care s-o ai mereu în preajmă, decise el. În calitate de secretară sau de ce altceva? Mary Goodnight se întoarse spre el cu ochii strălucind și întrebarea rămase fără răspuns, așa cum rămânea de mai multe săptămâni.

— Ascultă aici, James, zise ea agitând carnetul. Și, pentru Dumnezeu, lasă aerul ăsta de mojic!

Cuvântul îl făcu să zâmbească.

— Bine, Mary, dă-i drumul. Golește sacul lui Moș Crăciun pe jos. Sper că n-o să-mi plesnească nicio copcă.

Lăsă cartea în poală. Cu o expresie de zile mari pe față, Mary Goodnight spuse solemn:

— Ascultă! (Citi cu mare atenție.) „În lumina caracterului excepțional al serviciilor sus-menționate și a sprijinului adus de ele cauzei aliate virgulă care este poate mai important decât îți

închipui virgulă prim-ministrul propune să recomande maiestății sale regina elisabeta acordarea rangului de cavaler stop aceasta va lua forma adăugirii lui katie ca prefix la charlie michael george al tău."

Bond râse defensiv, stânjenit.

— Simpaticele aparate de codificat! Nu le trece prin cap să scrie simplu KCMG[1] – mult prea uşor! Zi-i mai departe, Mary, sună bine!

— „Se obişnuieşte a întreba destinatarul propus dacă acceptă această mare cinste înainte ca maiestatea sa să-şi pună sigiliul pe ea stop trebuie trimisă scrisoare după telegrama ta de confirmare a acceptării paragraf această distincție are fireşte sprijinul meu şi întreaga mea aprobare şi îți trimit felicitările mele sfârşit mănuşa de zale."

James Bond se ascunse iarăşi în spatele formulei de încheiere.

— De ce naiba trebuie să semneze „Mănuşa de zale" în loc de M.?! „Em" e un cuvânt englezesc cât se poate de acceptabil! E o unitate de măsură folosită de tipografi. Dar fireşte că nu e suficient de elegant pentru şef! În adâncul inimii e un romantic, la fel ca toți nemernicii caraghioşi care ajung în Serviciu!

Mary Goodnight plecă genele. Ştia că reacția reflexă maschează plăcerea lui Bond – o plăcere pe care n-ar fi etalat-o în ruptul capului. Cine n-ar fi mulțumit, mândru? Îşi luă o expresie profesională.

— Ai vrea să formulez un răspuns pe care să-l trimiți? Pot să mă întorc cu el la şase şi ştiu că mă vor lăsa să intru. Pot să aflu formularea corectă de la personalul înaltului comisar. Ştiu că începe cu „Prezint Maiestății Sale umila mea

[1] Distincția britanică de Cavaler al Ordinului Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe.

supunere". A trebuit să dau o mână de ajutor cu onorurile conferite jamaicanilor de Anul Nou şi cu mesajele de felicitare la ziua ei. Toată lumea pare să vrea să ştie formula!

James Bond îşi şterse fruntea cu batista. Sigur că era încântat – dar mai presus de toate îl mulţumea aprecierea lui M. Restul, ştia bine, nu-i era sortit. Nu fusese niciodată persoană publică şi nici nu dorea să devină. N-avea nicio prejudecată faţă de literele adăugate după nume sau în faţa lui, însă exista un lucru pe care-l preţuia mai presus de orice: intimitatea personală. Anonimatul. Ideea de a deveni persoană publică, o persoană care ar fi invitată să prezideze inaugurări, să pună pietre de temelie, să ţină discursuri după dineuri – şi asta tocmai în lumea snoabă a Angliei – îl făcea să-l treacă năduşelile. „James Bond"! Fără al doilea prenume, fără cratimă. Un nume potolit, banal, anonim. Sigur că da, era comandant în Divizia Specială a RNVR[1], dar îşi folosea rareori gradul. La fel era cu ordinul CMG[2] – purta însemnul poate o dată pe an, împreună cu cele două şiruri de „lăptuci", pentru că exista un dineu al „Bătrânilor" – frăţia foştilor membri ai Serviciului Secret, care purta numele de „Clubul şerpilor gemeni" –, o reuniune sinistră ce avea loc în sala de banchete a clubului Blades şi care le făcea mare plăcere multor oameni care fuseseră curajoşi şi plini de resurse la vremea lor, însă acum sufereau de boli ale bătrânilor şi vorbeau despre triumfuri şi tragedii prăfuite care, din moment ce nu vor fi consemnate niciodată în cărţile de istorie, trebuiau istorisite din nou în seara aceea, la un pahar de şampanie Cockburn 1912, după ce se toasta în sănătatea reginei, câte unui vecin de

[1] Abreviere de la Royal Naval Volunteer Reserve – Corpul de rezervă al voluntarilor din marina militară regală.

[2] Distincţia britanică Ordinul Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe.

masă ca James Bond, pe care-l interesa doar ceea ce avea să se întâmple a doua zi. Aceea era ocazia când își purta „lăptucile" și însemnul distincției CMG sub papionul negru – ca să le facă plăcere „Bătrânilor" la petrecerea lor anuală și să-i liniștească. În restul anului, decorațiile adunau praf în locul tainic unde le ținea May, cea care le scotea și le lustruia pentru respectiva ocazie. În consecință, James Bond îi spuse lui Mary Goodnight, evitându-i privirea:

— Mary, ceea ce urmează e un ordin. Notează ce-ți spun și trimite mesajul astă-seară. Bine? Începe: „Doar pentru ochii Mănușii de zale." Ar fi trebuit să spun „Prin Moneypenny" – când a pus mâna M. ultima oară pe un aparat de codificat?! Așa... „Mesajul dumneavoastră [introdu numărul, Mary] recepționat și foarte apreciat stop sunt informat de autoritățile spitalicești că mă voi întoarce la Londra apt de datorie peste o lună stop cu privire la marea cinste la care vă referiți vă implor prezentați maiestății sale umila mea supunere și solicitați să mi se permită virgulă cu toată smerenia virgulă să refuz favoarea pe care maiestatea sa are bunăvoința să o propună umilului și supusului ei servitor paranteză pentru mănușa de zale rog formulați aceasta în termenii potriviți pentru prim-ministru stop principalul meu motiv este că nu vreau să plătesc mai mult la hoteluri și restaurante paranteză."

Mary Goodnight îl întrerupse îngrozită:

— James, restul e treaba ta, dar zău că nu poți spune ultima parte!

Bond încuviință.

— Voiam doar să-ți văd reacția, Mary. Bun, hai să reluăm de la ultimul stop. „Sunt un țăran scoțian și mă voi simți mereu confortabil ca țăran scoțian și știu virgulă domnule virgulă că veți înțelege preferința mea și că pot să contez

pe indulgența dumneavoastră paranteză scrisoarea de confirmare urmează imediat sfârşit zero-zero şapte."

Mary Goodnight îşi închise carnetul cu o plesnitură şi clătină din cap, făcând pletele bălaie să danseze mânioase.

— Chiar aşa, James! Eşti sigur că nu vrei să te gândeşti până mâine? Ştiu că azi ai fost prost dispus. Poate că până mâine te-ai răzgândi. Nu vrei să mergi la palatul Buckingham, să-i vezi pe regină şi pe ducele de Edinburgh, să îngenunchezi, să ți se atingă umărul cu o sabie şi regina să spună „Ridică-te, cavaler Bond" sau ce spune ea?

Bond zâmbi.

— Mi-ar plăcea toate lucrurile astea. Latura romantică a agentului secret – şi a scoțianului, la drept vorbind. Dar refuz să mă numesc Sir James Bond. Aş râde de mine însumi de fiecare dată când m-aş uita în oglindă ca să mă bărbieresc! Pur şi simplu nu e de mine, Mary. Simpla idee mă face să mă cutremur. Ştiu că M. va înțelege. Are aceeaşi părere ca şi mine despre lucrurile astea. Necazul a fost că a trebuit, mai mult sau mai puțin, să moştenească rangul de cavaler odată cu postul. Oricum, asta e şi n-am să mă răzgândesc, aşa că poți s-o ştergi, iar eu am să-i scriu lui M. scrisoarea de confirmare diseară. Alte probleme?

— Păi ar mai fi un lucru, James, spuse Mary Goodnight plecându-şi ochii frumoşi. Intendenta spune că te poți externa la sfârşitul săptămânii, dar că ai nevoie de încă trei săptămâni de convalescență. Ai vreun plan unde să te duci? Trebuie să fii aproape de spital.

— N-am nicio idee. Ce propui?

— Păi, James, ăă, am o mică vilă pe munte, în apropiere de barajul Mona. (Continuă grăbită.) Există o cameră de oaspeți frumoasă cu vedere

spre portul Kingston. Şi e răcoare. Şi dacă nu te deranjează să împărţim aceeaşi baie... (Roşi.) Mă tem că nu există nicio însoţitoare, dar ştii, în Jamaica oamenilor nu le pasă de lucrurile de felul ăsta.

— Ce fel de lucruri? o tachină Bond.

— Nu fi caraghios, James! Ştii, un cuplu necăsătorit să locuiască în aceeaşi casă şi aşa mai departe.

— A, lucrurile de felul ăsta! Mie îmi par atrăgătoare. Apropo, dormitorul tău e decorat în roz, cu jaluzele albe şi dormi sub o plasă contra ţânţarilor?

— Da, spuse ea părând surprinsă. De unde ştii? (Văzând că nu răspunde, continuă grăbită.) Şi, James, nu e departe de clubul Liguanea, unde poţi să mergi să joci bridge, şi golf după ce te pui pe picioare. Vei avea o mulţime de oameni cu care să stai de vorbă. Şi pe de altă parte, fireşte, pot să-ţi gătesc, să-ţi cos nasturi şi aşa mai departe.

Dintre toate imaginile rău prevestitoare pe care le poate zugrăvi o femeie, acestea sunt cele mai insidioase, cele mai letale.

În deplină posesie a facultăţilor mintale, cu ochii larg deschişi, cu tălpile aşezate ferm pe podeaua acoperită cu linoleum, James Bond îşi băgă capul cu nepăsare în fălcile căptuşite cu samur ale capcanei.

— Goodnight, eşti un înger, rosti el – şi vorbea serios.

În acelaşi timp, ştia în adâncul inimii că iubirea lui Mary Goodnight – sau a oricărei alte femei – nu-i ajungea. Semăna cu a închiria „o cameră cu privelişte frumoasă". Pentru James Bond, privelişte frumoasă, neschimbată, ducea de fiecare dată la saţietate.

Cuprins

CAPITOLUL 1: „Cu ce vă pot ajuta?" 5

CAPITOLUL 2: Atentat! 17

CAPITOLUL 3: Scaramanga „Pistolarul" 28

CAPITOLUL 4: Prevestirea astrelor 42

CAPITOLUL 5: Love Lane Nr. 3½ 57

CAPITOLUL 6: Cum se câştigă uşor un miar 69

CAPITOLUL 7: O proprietate ireală 79

CAPITOLUL 8: Să vină gustările! 92

CAPITOLUL 9: Procesul-verbal al şedinţei 102

CAPITOLUL 10: Belly-Lick şi altele 113

CAPITOLUL 11: Tot felul de probleme 123

CAPITOLUL 12: Veşti foarte negre
într-un pahar 134

CAPITOLUL 13: I-auzi cum şuieră trenul! 144

CAPITOLUL 14: Marea mlaştină 154

CAPITOLUL 15: Hrană pentru crabi 164

CAPITOLUL 16: Misiune încheiată 173

CAPITOLUL 17: Sfârşit 183

Bond își scărpină ceafa, cu aerul că reflectează – ceea ce și făcea, frenetic. Știa că n-a auzit întreaga poveste. Mai știa și că e ciudat – în cel mai bun caz – că individul voia să angajeze un om complet străin pentru această misiune. Misiunea în sine părea validă, dar la limită. Era logic ca Scaramanga să nu vrea să angajeze un localnic, un fost polițist, de exemplu, chiar dacă reușea să găsească unul. Un astfel de om putea să aibă prieteni în industria hotelieră, care ar fi fost interesați de latura speculativă a proiectului Negril. Și, firește, pe partea pozitivă, dacă accepta, obținea ceea ce nu crezuse posibil – pătrundea dincolo de linia defensivă a lui Scaramanga. Oare? Simțea mirosul puternic al unei capcane. Însă, presupunând că acoperirea nu-i fusese deconspirată prin cine știe ce ghinion obscur, nu vedea în ruptul capului în ce putea să constea capcana. Își spuse că trebuie categoric să riște. În multe privințe, ceea ce i se oferea era o șansă la un milion. Bond aprinse o țigară și spuse:

– Râdeam doar de ideea că un om cu abilitățile dumitale aparte și-ar dori protecție. Dar pare că va fi o distracție pe cinste. Sigur că mă prind! Când începem?

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În Serviciul Secret al Maiestății Sale
13. A doua șansă
14. Pistolul de aur

ISBN 978-606-92729-3-0

RECOMANDAT DE

Spy